902

Patricia Neal

AROGANȚA MARCHIZULUI

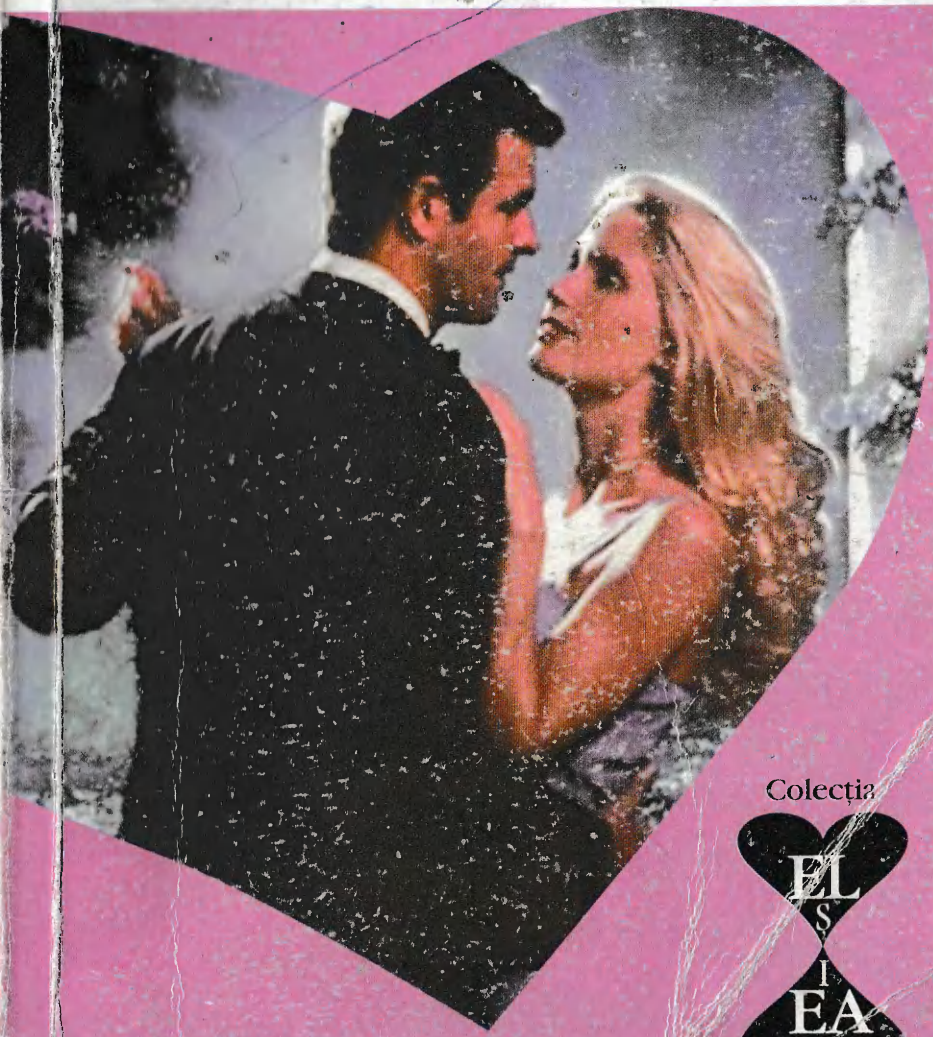

Colecția

EL ȘI EA

ALCRIS

Trimitem colete cu cărți pentru persoane juridice și fizice în orice zonă a țării, fără taxe poștale.
Persoanele juridice pot achiziționa cărți și direct de la sediul firmei noastre din str. Panait Istrati, nr. 62, sector 1, București, beneficiind astfel de un rabat avantajos.
Cei interesați pot telefona la numerele: 021.223.63.07; 021.224.16.98.

Considerând că marchizul de Sanquhar îl tratase necorespunzător pe fratele ei vitreg, frumoasa Helen Paris hotărăște să-l răzbune. Dar întâlnirea cu seducătorul scoțian nu decurge nicidecum conform planului ei, înfruntarea lor luând o turnură surprinzătoare și total neașteptată.

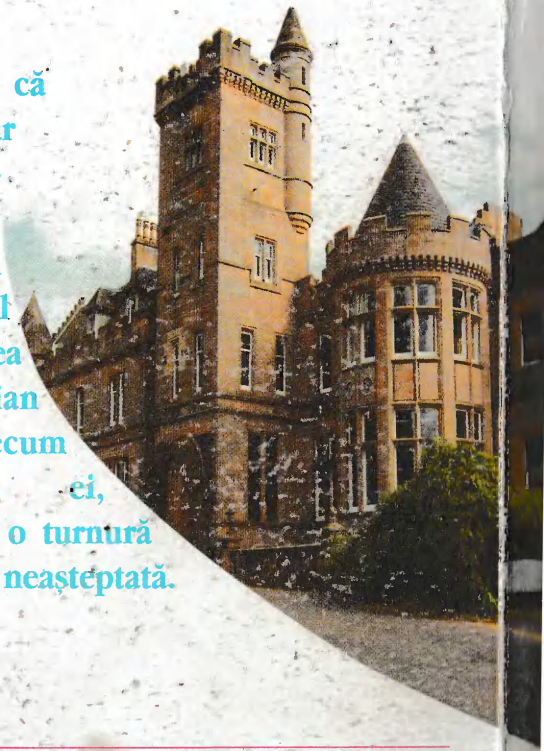

THE BEST

ISBN: 978-973-580-818-

PREȚ: 10 LEI

5 948488 704926

PATRICIA NEAL

Aroganța marchizului

Traducerea și adaptarea în li,ba română de:
CORNELIA ALEXOI-SHILI

ALCRIS

Capitolul 1

Helen se încruntă ușor, când realiză că liftul era defect, așa cum fusese și la ultima ei venire acasă.

Apoi inspiră adânc, strânse cu putere mânerul valizei grele și începu să urce încet scările care duceau la apartamentul său.

La Bruxelles, unde lucra acum ca secretară, toate serviciile se efectuau cu cea mai mare promptitudine, se gândi ea.

Când ajunse însă în dreptul ușii apartamentului, fruntea i se descreți și pe buze îi apăru un zâmbet larg, fericit.

Ce norocoasă sunt, își spuse Helen, căutându-și cheile. Am o slujbă pe care o fac cu plăcere, nu doar pentru bani. Ce monoton ar fi fost dacă aș fi lucrat ca secretară într-un birou obișnuit și nu într-un minister...

Firul gândurilor îi fu întrerupt brusc de melodia care începu să se audă din apartamentul ei.

Chris!

Ah, Doamne, de ce a mai venit la mine? se întrebă ea încruntându-se, după care vârî cheia în broască și deschise ușa.

Apoi lăsă valiza lângă cuier, închise ușa și intră nervoasă în sufragerie.

– Bună, îi spuse Chris zâmbind, dar nu se deranjă să se ridice din fotoliu.

Helen nu-i răspunse și după ce-i aruncă o privire furioasă se duse drept la casetofon și apăsă pe butonul de închidere.

– De ce ești aici, Chris? întrebă ea, înroșindu-se de furie. Parcă erai plecat la lucru, în Scoția, nu?

– Draga mea soră... N-aș fi crezut că ai o memorie atât de bună, replică el, punându-și picioarele pe brațul fotoliului.

– Bine, și ce s-a întâmplat? De ce nu mai ești acolo? Ți-ai pierdut din nou slujba? întrebă ea ridicând tonul.

Chris o privi surprins.

Sora lui vitregă fusese întotdeauna foarte tolerantă cu el. Era pentru prima dată când o vedea ieșindu-și așa din fir, din cauza lui.

Astfel, decise să adopte atitudinea de băiețel neajutorat,

care o impresionase întodeauna pe Helen.

– Era o slujbă infernală, scumpo... Șeful meu se comporta cu mine ca un despot... N-am mai suportat.

– Ah, sunt convinsă că exagerezi, spuse Helen așezându-se pe un scaun de lângă masă și privindu-l în ochi.

– E prima oară că te îndoiești de mine, surioară, spuse Chris privind-o cu reproș și îndulcindu-și glasul.

Helen nu răspunse.

Toată plăcerea de a se fi întors acasă dispăruse ca prin minune, deși așteptase patru luni să-și revadă apartamentul pe care-l cumpărase pentru ca ea și fratele ei vitreg să poată avea o casă proprie.

La moartea părinților lor, Chris abia împlinise cincisprezece ani, iar ea douăzeci. Norocul lor fusese că ea terminase colegiul și tocmai obținuse prima ei slujbă de secretară.

– Nu te grăbi să accepți prima slujbă care ți se oferă, o sfătuise tatăl ei vitreg. Acordă-ți timp, mai încearcă și în alte părți, apoi alege cu grijă, își aminti ea, cuvintele lui înțelepte.

Dar nu se putuse ține de acest sfat, în momentul când se văzuse nevoită să se întrețină atât pe ea cât și pe Chris.

Banii rămași de la părinții lor fuseseră surprinzător de puțini și abia le-ar fi ajuns să supraviețuiască vreo câteva

luni, se gândi ea rotindu-și privirile peste sufrageria spațioasă, cu mobilier elegant.

Plătise totul în rate lunare la început, deși părinții ei ar fi fost desigur împotriva acestei metode de a achiziționa lucruri importante pentru casă, dar când i se mărise salariul, achitase cu destulă ușurință întreaga sumă rămasă la plată. Apoi cumpărase draperiile și mocheta, iar după ce începuse să călătorească prin Europa achiziționase o serie întreagă de tablouri și porțelanuri scumpe.

Vocea lui Chris îi întrerupse gândurile, făcând-o să tresară:

– Cred că ești obosită, surioară. Vrei să-ți fac o omletă și o salată? Va fi gata în zece minute. Sunt sigur că ești flămândă.

– Mulțumesc, Chris, ar fi grozav, răspunse ea zâmbind, pentru că de câte ori fratele ei îi surâdea cum făcuse adineaori, îl ierta, orice ar fi făcut. O să preparăm împreună cina pentru amândoi, continuă ea cu blândețe. Tu vei pregăti omletele, iar eu salatele.

– Cât timp vei rămâne acasă? o întrebă Chris, urmând-o la bucătărie.

– Trei luni, răspunse ea cu un zâmbet plin de satisfacție. Sir Alec, șeful meu a fost sfătuit de doctori să își ia o vacanță mai lungă. Soția lui, lady Caulder a insistat să mă odihnesc și eu în perioada în care vor fi plecați în

concendiu. Astfel, am preferat să vin acasă și să dorm mult. Mă voi culca în fiecare seară la ora zece, cum n-am mai făcut de foarte multă vreme.

– Cerule! exclamă Chris. Vrei să-ți petreci vacanța dormind?

– Da, dragul meu.

– Ce păcat. Gândim atât de diferit... De altfel, nici nu semănăm prea mult, comentă Chris. Dar nu e surprinzător, de vreme ce n-am avut același tată...

– Da, ai dreptate, spuse Helen începând să spele salata. M-am gândit și eu de multe ori la situația noastră... Mama a fost foarte tânără când a rămas văduvă, iar eu aveam doar câteva luni pe atunci... Deci, îmi amintesc doar de tatăl tău, pe care l-am considerat întotdeauna și al meu. Când te-ai născut tu, aveam cinci ani, dar tatăl tău nu și-a schimbat comportarea față de mine. Ne-a privit pe amândoi ca pe copiii lui și ne-a iubit la fel de mult. N-a făcut nicio diferență între noi, adăugă ea zâmbind.

– Cu privire la bani, da.

– Ce vrei să spui?

– Nu poți nega faptul că tu ai fost trimisă la un colegiu particular foarte scump. Eu, în schimb, am făcut un colegiu de stat, cu profesori și colegi îngrozitor de delăsători. Asta după ce fusesem și eu la o școală particulară foarte bună. Îți dai seama că mi-ar fi plăcut și mie să-mi continuu

studiile în atmosfera în care le-am început. Din păcate, soarta a vrut altfel, adăugă el cu o expresie plină de tristețe.

– Ah, mi-am dat seama că ai regretat când ai schimbat studiile particulare cu cele de stat, replică Helen, dar n-am realizat niciodată că te-a afectat chiar atât de mult acest fapt... Nu-l poți blama însă pe tata pentru asta... Nu el a ales să moară... Dacă ar fi trăit, am fi stat mai bine cu banii și ai fi făcut și tu studii în sectorul privat, replică ea, mângâindu-i părul de parcă mai era încă băiețelul de odinioară.

– Ar fi putut să fie mai prevăzător și să pună mai mulți bani deoparte, pentru studiile noastre. Astfel n-ar fi fost o problemă să urmez și eu un colegiu particular, chiar dacă el s-a stins din viață înainte de vreme.

– Nu s-a gândit nimeni și nici el însuși că va muri atât de tânăr, doar era sănătos... Am avut pur și simplu nenorocul de a-l pierde mult mai devreme decât ar fi fost normal.

– Da, dar acum eu am de suferit, pentru că n-am studiat la o școală prestigioasă. Nu am prieteni influenți, nu am o calificare deosebită și nu pot să fiu membru în niciun club important. Nici nu știi cât de mult contează toate acestea pentru un bărbat, adăugă el, încruntat.

– Dar cu abilitate și determinare poți depăși toate aceste obstacole. Eu așa am făcut, după ce am văzut ce slujbă mizeră am primit, chiar cu o diplomă obținută la unul

dintre cele mai faimoase colegii de secretare. Am învățat încă trei limbi străine și n-am încetat să caut de lucru până n-am găsit slujba potrivită pentru mine. Dacă ești bun în ceea ce faci, până la urmă vei reuși să fii apreciat. Trebuie doar să fii perseverent.

– Pentru o femeie e mult mai ușor, dar un bărbat trebuie să facă parte din cercuri importante pentru a izbândi în viață, insistă el. E mult mai important să fii văzut în preajma oamenilor puternici, decât să fii inteligent sau abil. Și pentru că tot am vorbit despre toate acestea, vreau să-ți cer o favoare. Dar, în timp ce vom mânca, spuse el zâmbind.

– Bine... Vom vedea dacă voi putea să-ți fac favoarea pe care mi-o ceri, răspunse Helen și începu să pună masa.

În timpul cinei, Helen fu foarte surprinsă de apetitul fratelui ei, care nu era nici pe departe un bărbat masiv. Astfel, începu să-și facă griji, ca de obicei, că nu se hrănise cum trebuie în ultima vreme și-și promise să facă o aprovizionare masivă începând chiar cu dimineața următoare.

– Nu mi-ai adus nimic de la Bruxelles? întrebă Chris cu un zâmbet șmecheresc, după ce goli farfuria.

Helen înțelese imediat la ce făcea referire și-i răspunse cu un zâmbet plin de înțelegere.

– Ba da. Niște sticle cu vin și câteva pachete cu țigările

tale preferate. Le-am lăsat în hol.

– Ah, de ce nu mi-ai spus mai devreme? Aș fi pus vin la rece, în frigider. Dar mă rog, bine și așa... Mai bine un vin cald, decât să nu avem vin la cină, surâse el și alergă în hol.

Helen îl privi amuzată, dar în timp ce aștepta să revină în bucătărie, nu se putu abține să nu ofteze adânc.

Fratelui ei îi plăcea să trăiască pe picior mare, dar banii pe care-i câștiga erau foarte puțini.

– Vorbește-mi despre ultima ta slujbă, spuse Helen când Chris se așeză din nou la masă în fața ei și începu să deschidă sticla cu vin.

– Nu sunt prea multe de spus, replică el întinzându-i un pahar de vin, dar pe care Helen îl refuză dând încet din cap.

– Fostul tău patron e căsătorit?

– Nu.

– Are copii? continuă ea, privindu-l cu insistență.

– Marchizul Murray?... Nu, n-are copiii lui, dar are în îngrijire un nepot de șase ani. Mă rog, are o mulțime de servitori care au grijă de castel, de el și de copil... Băiatul cred că e fiul fratelui mai mic al marchizului. I se spune Murray cel Roșcat.

– Chris, aș vrea să vorbim serios... Mă interesează cine este fostul tău patron, pentru a înțelege mai bine de ce ești din nou fără slujbă.

– Dar am vorbit foarte serios... Acolo se trăiește încă după legile feudale, așa că cei doi frați sunt numiți astfel: Murray cel Negru și Murray cel Roșcat. Localnicii spun că așa se întâmplă de generații și generații în familia Murray... Întotdeauna se năștea doar băieți, iar cel mare era brunet și cel mic avea părul roșu... Oricum, țin să-ți aduc la cunoștință că sper din toată inima să nu mai dau niciodată ochii cu Murray cel Negru. Pe cel roșcat nu l-am văzut cât am stat la castel, dar se spune că nu prea dă pe acolo, fiind un tip cam desfrânat și aventurier. Spre deosebire de fratele lui, care trăiește ca un pustnic. Nu l-a văzut nimeni cu vreo femeie în ultimul timp și se zvonește că a jurat să nu se căsătorească niciodată. Nu vrei să bei și tu puțin din acest vin nemaipomenit? Ai gusturi excelente, surioară.

– Nu, nu vreau să beau acum...

– Bine. Atunci, hai să luăm cafeaua în sufragerie. Nu trebuie să cureți bucătăria acum. O voi face eu mai târziu.

Ah, înseamnă că intenționează să-mi ceară o favoare specială, se gândi Helen, dar regretă imediat.

– Poți să te folosești de relația pe care o ai cu sir Alec Caulder, pentru a mă ajuta să-mi fac și eu o situație? o întrebă Chris după ce se așeză comod în fotoliu și-și aprinse o țigară. Are multe companii în subordine, așa că ar putea să mă angajeze și pe mine într-una din ele, dacă l-ai

ruga frumos... Sunt sigur că nu te va refuza. Tu știi întotdeauna să te faci foarte plăcut.

Helen știuse dinainte că asta îi va cere fratele ei și se pregătise să îl refuze cu toată gentilețea.

– Îmi pare foarte rău, dragul meu, dar răspunsul este nu. Așa cum ți-am mai spus și altă dată, nu-mi place să abuzez de amabilitatea șefului meu.

– Dar sunteți prieteni... Roagă-l ca prietenă, să facă ceva pentru fratele tău. Din câte mi-am dat seama, ține foarte mult la tine. În plus, are nevoie de serviciile tale de secretară, pentru că nu va mai găsi cu ușurință alta cu pregătirea ta. Toată lumea știe că secretarele competente sunt foarte rare.

– Și ce vrei să insinuezi?... Că ar trebui să fac presiuni asupra lui, în ceea ce te privește? întrebă Helen, în timp ce glasul i se înăspri brusc.

– Nu, nu fi ridicolă, replică el agitat, stingând țigara în scrumieră. Tot ce îți cer, e să-ți exprimi îngrijorarea pentru situația fratelui tău, care nu găsește de lucru potrivit capacităților sale. E o șansă să ajung și eu unde vreau, soră dragă. Mă poți ajuta foarte ușor. De ce să n-o faci? Frații se ajută între ei, pledă Chris, uitându-se în ochii surorii lui vitrege și apăsând cuvintele.

Helen sări nervoasă în picioare, dar încercă să nu ridice tonul.

– Nu mă cunoști deloc, dacă îți închipui că voi recurge la astfel de tactici. Pe de altă parte, șeful meu nu abordează niciodată cu mine probleme de ordin personal, pentru că sunt foarte rezervată cu el. Ce-ar crede despre mine dacă aș începe brusc să-mi schimb atitudinea și să mă plâng de problemele mele familiale? Cum crezi că ar reacționa? Gândește-te puțin... N-aș fi ridicolă? Și sir Alec nu s-ar simți jenat văzându-mă într-o astfel de ipostază? Nu... Îmi pare rău, dar nu pot să fac asta nici măcar pentru tine.

Chris veni lângă ea și o privi cu și mai multă insistență în ochii ei mari albaștri:

– Nu s-ar simți mai jenat decât sunt eu acum, când trebuie din nou să trăiesc pe spinarea ta, spuse el apăsat. Nu fi egoistă, Helen... Tu ai reușit întotdeauna să ai tot ceea ce ți-ai dorit : o slujbă bine plătită, care îți place, călătorești în toată lumea, ai un apartament minunat. Ai fost foarte, foarte norocoasă, crede-mă. Spre deosebire de mine, adăugă el oftând.

– Dar am muncit din greu pentru a avea toate acestea, Chris. Am muncit, înțelegi?

– Nu fi ingrată, Helen. Ai avut norocul să urmezi un colegiu prestigios. Eu, nu ! Dacă aș fi fost în locul tău, te-aș fi ajutat să ai și tu o situație la fel de bună, nu doar să primești firimiturile de la masa mea! O slujbă bine plătită mi-ar da posibilitatea să am apartamentul meu propriu și

bani de buzunar ! Dar încep să suspectez că dorești să rămân ceea ce sunt: un tânăr umil, care depinde de actele tale de caritate. Asta te face să te simți bine? Îți place să lovești, sau ce? Faci cumva parte dintre acele femei care au nevoie să simtă că sunt indispensabile pentru cineva, ca să-și dovedească astfel instinctul matern? Ești o femeie foarte frumoasă, soră dragă, ai cuvântul meu! Mă îngrijorează însă faptul că încă n-ai avut niciun iubit... Ai fi fost mai umană, acum. Știi de ce îți e așa de greu să-ți găsești un partener de viață? Din cauza acestei imagini reci și superioare pe care preferi s-o adopți. Bărbații fug de astfel de femei. Va trebui să ai o altfel de atitudine în viață, dacă dorești să-ți găsești un soț. Oricum, nu voi aștepta până te vei schimba... Acest miracol s-ar putea să nu se întâmple niciodată, de aceea voi pleca de sub aripa ta protectoare. Vreau să fiu liber! Ai fi putut să mă ajuți să-mi dobândesc această libertate de multă vreme, dar ești prea egoistă, cu toate că ar fi fost și în avantajul tău s-o faci...

Capitolul 2

În acea noapte, Helen dormi foarte puțin.

Schimbarea de atitudine a fratelui ei o îndurera peste măsură.

Succesul nu te face să fii mai iubit, se gândi ea... Am constatat asta încă de la începutul carierei mele. Resentimentele și răutatea vin în viața ta odată cu împlinirea aspirațiilor și cantitatea acestora se mărește direct proporțional cu apropierea de vârful piramidei...

Când avusese o situație mai modestă, își făcuse mult mai ușor prietene decât acum, deși pentru ea prietenia adevărată însemna și să te bucuri din tot sufletul de reușitele celorlați, dar și să nu-i părăsești când se află la greu.

Îi luase mult timp să învețe să rămână indiferentă în fața

invidiei cu care se confruntase când începuse să-i surâdă norocul.

Nu suferise când prietenele începuseră s-o ocolească, deoarece știa că-l avea aproape întotdeauna pe Chris.

Acum însă, și el îi trădase încrederea...

În prezența lui, nu arătase cât de mult o îndurerase acest fapt, dar imediat ce ajunsese în dormitorul ei nu mai reușise să-și rețină lacrimile.

Se simțea abandonată și pierdută, de parcă ar fi fost o corabie rătăcită în largul oceanului.

Totuși, a doua zi dimineață, când îl întâlni pe Chris la micul dejun, nu lăsă să se ghicească nimic din durerea ascunsă în sufletul ei și-i zâmbi cu căldură, cum făcea întotdeauna când se revedeau pentru a mânca și a-și lua cafeaua împreună, de câte ori avuseseră acest prilej. Și asta pentru că știa foarte bine că fără el viața ei ar fi fost mult mai săracă și mai lipsită de bucurii, mai ales după moartea părinților lor.

Chris se simțea evident foarte vinovat de modul cum îi vorbise în seara precedentă și abia dacă o privi, dar după ce Helen îi spuse ce decizie luase peste noapte, își ridică încet ochii spre ea.

– Am hotărât să fac totuși ce mi-ai cerut, îl anunță ea cu calm. O să-l sun pe sir Alec chiar în această dimineață, pentru că mâine va pleca probabil la casa lui de la țară.

– Helen ! Mi-ai dat o veste minunată ! exclamă Chris și alergă s-o îmbrățișeze.

Helen însă, îl opri cu un gest al mâinii.

– O fac împotriva principiilor mele de viață, așa încât sper că te vei comporta cum se cuvine în noua ta slujbă, chiar dacă sir Alec îți va oferi ceva lipsit de însemnătate, pentru început. Nu doar viitorul tău, ci și al meu este în joc. Te rog să nu uiți acest lucru.

– Nu voi face nimic care să-ți pună cariera în pericol, îți promit, spuse Chris, ducând o mână la inimă. Tot ce doresc, este să-mi deschizi o cale favorabilă pentru a demonstra că nu ești singura din familia noastră capabilă să ajungă în vârf. Și eu am destule calități, pentru asta.

***

Mai târziu, când Helen îl sună pe sir Alec pentru a-i cere o audiență, acesta se arătă foarte amabil.

– Voi pleca abia peste două ore de acasă, așa că te pot primi, draga mea, fără niciun fel de probleme.

Helen îi mulțumi, după care chemă un taxi și nu peste mult ajunse în fața casei lui din Londra.

Ca de obicei, fu primită de majordom cu o căldură

deosebită, apoi i se spuse că sir Alec o aștepta în biroul lui.

– Te rog să ne aduci câte o cafea, William, îi spuse sir Alec majordomului, imediat ce acesta o introduse pe Helen în birou.

Tânăra secretară protestă, dar sir Alec nu luă în seamă acest fapt și-i făcu semn să se așeze pe canapeaua din piele, după care el se așeză pe scaunul de la masa lui de lucru.

Până se întoarse majordomul cu cafeaua, abordară subiecte banale, dar se vedea cât de colo că sir Alec simțise starea de tensiune în care se afla secretara sa.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el după plecarea majordomului, ridicându-și sprâncenele stufoase.

Cum avea buzele uscate din cauza emoției, Helen sorbi mai întâi din licoarea aromată, apoi puse ceașca pe masă și răspunse:

– În primul rând, vreau să vă rog să mă iertați că vă deranjez, dar aș vrea să vă cer o favoare, cu toate că ați fost deja foarte amabil și de generos cu mine. Mă simt foarte rușinată că am ajuns în această situație, continuă ea, mușcându-și buzele.

Sir Alec îi zâmbi cu blândețe:

– N-ai primit nimic nemeritat de la mine. Nu-ți subestima valoarea, Helen. Orice patron ar fi nebun sau prost, dacă nu și-ar recompensa cum se cuvine o angajată ca tine. Așa stând lucrurile, voi fi foarte bucuros să-ți

îndeplinesc orice dorință, dacă va sta în puterea mea.

Ochii Helenei se umplură brusc de lacrimi, așa că sorbi repede din cafea, pentru a-și ascunde fața.

– Nu știu dacă vă mai amintiți că am un frate vitreg mai mic, spuse ea, după ce își mai reveni în fire.

– Da, avea cincisprezece ani când au murit părinții tăi, nu? Am reținut că de atunci ți-ai asumat responsabilitatea educației și creșteri lui.

Helen oftă adânc.

– Da, dar din păcate n-am reușit să fac față tuturor problemelor care s-au ivit. Deși fratele meu are o minte strălucită, nu a putut urma un colegiu faimos, pentru că în acea perioadă aveam foarte puțini bani. Cât timp a trăit tatăl nostru, Chris a urmat și el o școală particulară, dar după aceea a fost nevoit să treacă în sectorul de stat. Schimbarea aceasta l-a făcut să sufere, și chiar și acum, la douăzeci de ani, încă se mai simte frustrat din această cauză. Crede că ar fi putut să-și găsească un serviciu mult mai bun decât cele pe care le-a avut până acum, dacă n-ar fi absolvit un colegiu de stat.

– Da, înțeleg. Vrei să-l ajut să se angajeze pe un post bun, nu-i așa? Nu-mi ceri o favoare prea mare, draga mea.

– Ah, ar fi foarte mult pentru mine și pentru fratele meu, dacă ne veți putea ajuta, răspunse Helen și lacrimi de fericire începură să-i alunece pe obraji...

– Atunci, va trebui să vedem ce putem face concret. Are douăzeci de ani. Mai poate să studieze... Care sunt aptitudinile lui cele mai importante? întrebă sir Alec.

– A fost întotdeauna foarte bun la matematică.

– Unde a fost angajat ultima dată și pe ce post?

– Ultimul lui angajator a fost marchizul de Sanquhar. Fratele meu a ocupat postul de asistent al administratorului moșiei...

– Marchizul de Sanquhar, ai spus? o întrerupse sir Alec, ridicându-și sprâncenele. E o recomandare foarte bună. Damon e un vechi prieten de-al meu, continuă el surâzând satisfăcut.

– Damon?... Chris mi-a spus că marchizul se numește Murray...

– Da. Damon Murray. Murray este numele uneia dintre cele mai vechi și mai respectabile familii din Scoția. Sanquhar e numele castelului pe care l-a moștenit Damon. Acest castel a devenit un exemplu internațional pentru cum poate fi administrată o veche moștenire în zilele noastre. Colecțiile de artă ale castelului au devenit faimoase în lumea întreagă. Damon a reușit în plus să se ocupe și de moșia aferentă, fiind acum cotat ca unul dintre cei mai buni agricultori din țară, având o afacere înfloritoare. Dar cred că fratele tău ți-a vorbit despre toate aceste lucruri. Oricine a stat cât de cât în preajma lui Damon, a fost fascinat de el

și de realizările lui minunate.

Helen tăcu, pentru că nu-i putea spune desigur lui sir Alec părerea lui Chris despre marchiz și despre atitudinea tiranică a acestuia față de angajații lui.

– Acum, să trecem la afacerea noastră, continuă sir Alec, luând o foaie de hârtie din sertarul biroului și începând să scrie ceva, foarte concentrat. Spune-i te rog fratelui tău să meargă cu această scrisoare de recomandare pe care am scris-o acum la firma de contabilitate a cărei adresă am notat-o aici. Sper că va fi angajat, adăugă el înmânându-i Helenei foaia de hârtie .

– Vă mulțumesc din suflet, sir Alec, spuse Helen surâzând recunoscătoare, în timp ce acceptă plicul cu pașaportul lui Chris pentru fericire. Vă suntem... amândoi... foarte îndatorați...

– N-aveți de ce, draga mea. Dacă fratele tău e măcar pe jumătate atât de capabil ca tine, va fi o adevărată comoară pentru orice firmă, spuse sir Alec, conducând-o spre ușă. Vei rămâne la Londra, toată vacanța? se interesă el.

– Da, așa cred. N-am alte planuri, deocamdată. Vreau să stau acasă și să mă odihnesc cât mai mult posibil.

– Bine, dar dacă vei pleca undeva, să-i lași lui William adresa la care poți fi găsită... Pentru orice eventualitate.

– Așa voi face, replică Helen zâmbind.

După asta, cei doi își urară vacanță plăcută și-și

exprimară speranța că se vor revedea cu bine.

Helen se grăbi apoi să ajungă acasă, pentru a-i da fratelui ei vestea cea mare.

Chris o primi cu un aer plictisit, dar când Helen îi flutură sub nas plicul cu antetul șefului ei, pe fața lui apăru o expresie de nerăbdare și de speranță.

Pe urmă, după ce citi cu atenție scrisoarea, Chris se lăsă să cadă în fotoliu, ca și cum nu-i venea să creadă că citise cu adevărat cele scrise acolo.

– Ei? întrebă Helen. E o firmă potrivită cu aspirațiile tale?

– Poate vrei să mă întrebi dacă eu sunt potrivit cu aspirațiile lor, Helen. E cea mai respectabilă firmă de contabilitate din oraș.

– Păi, nu așa ceva ți-ai dorit ?

– Mi-am dorit să lucrez pentru o firmă onorabilă, dar aceasta e la cele mai înalte standarde, surioară. Dacă nu voi face față cerințelor? Trebuie să fii extraordinar de bine pregătit ca să te impui într-o asemenea instituție.

– Vei primi tot ajutorul, dacă va fi nevoie. Sir Alec mi-a promis. Îți vei continua chiar studiile, în cazul în care vei realiza că este necesar. Te rog să ai curaj și să faci tot ce poți să nu-l dezamăgești pe sir Alec, Chris. A fost deosebit de amabil că a acceptat să ne ajute.

– E marea mea șansă, știu... Voi încerca din răsputeri să

n-o pierd, răspunse Chris, îmbrățișând-o.

Weekendul care urmă îl petrecură în atmosfera caldă și calmă de odinioară, iar duminică seara, când se pregătiră de culcare, Chris o sărută pe obraji și-i spuse emoționat:

Au mai rămas doar nouă ore până voi afla dacă am o soartă norocoasă. Eu o să mai rămân să citesc ceva, continuă el, surâzându-i cu căldură. Tu du-te să te odihnești.

Helen îl sărută pe frunte și se retrase în dormitorul ei, dar nereușind să adoarmă nici peste două ore, și observând că în sufragerie era încă lumină, se duse să vadă ce face Chris.

– Dragule, trebuie să te odihnești, îi spuse ea imediat ce deschise ușa și-l văzu stând în fotoliu, citind ceva foarte concentrat. Prima impresie contează foarte mult. Sper că nu vrei să ai pungi sub ochi când te vei prezenta la interviul de mâine.

– Ah, voi fi plin de entuziasm, îi promise el. Dar acum sunt prea emoționat pentru a putea dormi. De mâine, viața mea va lua o întorsătură radicală, spre succes. Sunt convins de acest fapt.

Într-adevăr, a doua zi dimineață, când Chris se pregăti să plece la interviu, Helen era foarte mândră de el.

În ciuda faptului că nu dormise deloc, avea o mină foarte bună și un aer vioi, iar costumul nou, elegant, îi

scotea în evidență silueta armonioasă.

Dacă s-ar prezenta la interviu fără scrisoarea de recomandare de la sir Alec, tot ar fi angajat, se gândi Helen, privindu-l cu bucurie. E un tânăr absolut remarcabil.

După plecarea lui, Helen rămase la fereastră, așteptând plină de speranță și abia când auzi cheia în broască realiză că nu se mișcase deloc în timpul așteptării.

– Ei ? întrebă ea cu respirația tăiată imediat ce-l văzu intrând în sufragerie. Cum a fost?

– Destul de bine până la un punct, răspunse el desfăcând cravata de la gât și aruncând-o pe marginea unui scaun.

– Și ?...

– Au nevoie de referințe de la ultimul meu angajator, răspunse Chris după ce se trânti obosit într-un fotoliu.

– Ah, replică Helen respirând ușurată că era doar atât. Nu va fi nicio problemă să ai referințe bune de la marchiz. Sunt convinsă că ți-ai îndeplinit cum se cuvine obligațiile de serviciu cât ai stat la el, așa că nu va putea spune contrariul. Sir Alec mi-a vorbit foarte frumos despre caracterul lui. Sper deci că va da referințele de care ai nevoie.

– Crezi ?... Am plecat de acolo fără măcar să anunț pe cineva, iar cei cu care am discutat astăzi vor lua legătura chiar în această după-amiază cu marchizul... Am mari

emoții, Helen. Sir Alec e prieten cu marchizul de Sanquhar, de aceea ți-a vorbit despre el atât de frumos, dar eu, ca angajat al lui, pot să-ți spun sigur că nu este omul care să-mi vrea binele.

Și într-adevăr, după un weekend care le păru fără sfârșit celor doi frați, Chris primi o scrisoare prin care i se aducea la cunoștință că, din păcate, nu primise postul pentru care aplicase.

***

Helen era plecată la cumpărături în momentul când sosise scrisoarea, iar când se întoarse acasă, găsi apartamentul gol și hârtia cu anunțul atât de neașteptat aruncată în mijlocul încăperii.

Helen oftă adânc și ridică hârtia. Apoi o citi de câteva ori, nevenindu-i să creadă că fratele ei nu obținuse totul, deși avusese scrisoarea de recomandare de la sir Alec.

Pe urmă, surpriza și tristețea se transformară în teamă.

Chris ar putea s-o ia pe o cale greșită după această dezamăgire atât de mare, se gândi ea. Ah, și am fost atât de sigură că va face impresie bună la interviu... Se pare însă că influența lui Murray cel Negru era mult mai puternică

printre angajatorii de top, decât cea a lui sir Alec, continuă ea să reflecteze, cu inima strânsă de durere. O reușită atât de importantă l-ar fi făcut pe Chris să prindă aripi.

O oră mai târziu, Chris se întoarse acasă și Helen îl auzi vorbind cu cineva, înainte de a intra în sufragerie.

– Intră, Oliver... Mă duc să-mi împachetez lucrurile. Nu-mi va lua mult timp.

Helen simți că-i sare inima din piept de panică...

Oliver Newton era un fost coleg al lui Chris de la școala particulară pe care o frecventase, dar spre deosebire de alți băieți cu care se împrietenise fratele ei atunci, la fel de bogați, acesta era total lipsit de caracter și foarte ușuratic. Chris nu se mai întâlnise cu el de foarte, mult timp.

Temerile ei începură să se adeverească imediat ce-i văzu pe cei doi intrând în sufragerie... Oliver se clătina, iar Chris avea o expresie tâmpă, cu un zâmbet stupid.

– Ai băut, Chris ! spuse Helen, privindu-l cu dezgust.

– Da, e adevărat, surioară. Dar am avut un motiv foarte bine întemeiat s-o fac... Dar nu-ți face probleme... Plec din casa asta, în câteva minute. Nu mă vei mai vedea foarte mult timp de acum înainte.

– Cum să pleci, Chris ? întrebă ea, îngrijorată. Nu, nu poți pleca acum... Unde vrei să te duci?...

– Într-o vacanță... Cu dragul și vechiul meu prieten aici de față, replică el punând un braț după umării lui Oliver.

Vom face un tur al continentului, așa că nu voi putea să-ți spun nici unde să-mi scrii, nici când preconizez să mă întorc.

– Nu, Chris! strigă ea, impacientată. Mai sunt și alte slujbe bune, o să-ți găsești ceva care să te satisfacă. Voi încerca să te ajut, o să vezi că va fi bine, numai nu pleca așa, în lumea largă... Te rog...

Chris însă, în loc de răspuns, îi întoarse spatele și se duse în dormitorul lui, unde începu să vâre haine într-o valiză.

– Nu-ți lua multe boarfe, bătrâne! îi strigă Oliver. O pereche de blugi și câteva tricouri va fi sufficient.

Helen îl urmă pe Chris în dormitor, implorându-l din nou să nu plece, dar acesta își acoperi urechile, să n-o audă.

După câteva minute însă, se întoarse spre Helen și spuse privind-o cu asprime în ochi:

– Oliver are destui bani, așa că îi vor ajunge și pentru nevoile mele. Gata! Ai scăpat de mine! Bucură-te!

Helen se înroși de furie, apoi îl lovi cu putere peste față.

– Dă-te la o parte, spuse Chris, făcând evident eforturi să-și păstreze calmul. Trebuie să plec. În mod sigur nu-mi va fi mai rău decât lângă tine. M-am săturat de țara asta, cu obiceiurile ei feudale. Murray cel Negru îmi poartă pică pentru modul cum am plecat de la el, așa că nu voi mai

primi niciodată slujba la care visez. Va avea el grijă de asta, cum a făcut și acum. La revedere, Helen... O să-ți scriu, adăugă el cu mai multă căldură în glas, ca și cum despărțirea l-ar fi afectat totuși și pe el, oricât încercase să braveze.

Câteva ore mai târziu, în timp ce se plimba disperată prin casă, cu ochii umflați de plâns și cu inima frântă, Helen observă printre lacrimi un ziar scoțian aruncat la întâmplare pe măsuța aflată în hol.

Chris îl-a aruncase probabil acolo când s-a întors din Scoția, își spuse luând ziarul, și pe urmă a uitat de el.

După câteva momente, își dădu seama că era un săptămânal, plin cu articole despre viața parohiilor, noutăți din agricultură și tablete despre viața mondenă.

Apoi observă o rubrică de anunțuri, iar dintre acestea îi sări imediat în ochi unul scris cu majuscule îngroșate.

Helen își șterse ochii cu dosul mâinii și citi anunțul, plină de curiozitate:

„Angajăm secretară la o moșie, departe de orice oraș. Nu există deci nicio posibilitate de distracție! Să aplice doar persoane competente! Adresați-vă direct marchizului de Sanquhar, Castelul Sanquhar, districtul Dumfries."

Helen citi de câteva ori anunțul, când șoptit, când cu voce tare, de parcă nu putea să creadă că dăduse peste el întâmplător...

Apoi, lăsă ziarul pe măsuță, atentă la ce simțea în suflet, după această întâmplare ciudată...

Dorea să se răzbune!

Da!

Și... cât mai repede...

Capitolul 3

Castelul Sanquhar nu era deloc greu de găsit, așa că Helen, imediat ce trecu granita, în Miniul lăsat de Chris, străbătu în viteză drumul mărginit de lanuri bogate, apoi de dealurile împădurite, până ajunse în sfârșit la Sanquhar.

După ce aplicase pentru slujba de secretară și marchizul îi răspunsese pozitiv, Helen citise câte ceva despre istoria Scoției și despre războaiele cu englezii.

Acum, îi trecu brusc prin minte că și ea trecuse granița cu gândul de a-și lua revanșa și pe măsură ce înainta pe teritoriul scoțian, dorința aceasta creștea tot mai mult.

Conform istoriei, continuă ea să reflecteze, între cele două popoare vecine existaseră și perioade de acalmie, influențându-se reciproc în multe privințe.

După părerea lui Chris însă, își spuse Helen strângând

din buze, căci de câte ori își amintea de plecarea fratelui ei simțea un junghi în inimă, scoțienii erau și acum niște barbari, gata să-și arate natura crudă și vulcanică, la cel mai mic semn de neînțelegere cu ceilalți.

Gândindu-se la toate acestea, Helen nici nu observă că drumul se îngustase pe nesimțite, așa că în momentul când ajunse în fața unui drum forestier mărginit de o parte și de alta de arbuști stufoși, încetini surprinsă, întrebându-se dacă putea străbate cu mașina acea cale.

Apoi porni cu grijă înainte, până când ajunse în fața unei coline pietroase, în vârful căreia se afla castelul.

Începu așadar să urce încet, iar când se văzu în sfârșit în fața scărilor de la intrarea principală în clădirea cu aspect medieval, opri motorul și se uită uimită în jur.

Era o fortăreață în cel mai strict sens al cuvântului !

Scările erau în formă de potcoavă, iar deasupra ferestrelor mici erau sculptate în piatră două arme încrucișate.

În centrul construcției se afla un turn cu ceas, iar în vârful acestuia străjuia o coroană ducală, de asemenea din piatră.

Helen își coborî apoi privirile spre cele câteva turnulețe roșietice care încojurau turnul principal și nu putu să nu admire nota de echilibru pe care o confereau acestea întregului ansamblu.

Luându-și inima în dinți, coborî din mașină și începu să urce scările mari, de asemenea din piatră, până la ușa masivă de stejar.

Ajunsă aici, trase cu putere aer în piept și apăsă butonul soneriei rotunde, din alamă.

Sunetul acesteia abia se auzi prin pereții groși ai clădirii și când ușa se deschise, Helen se trezi față-n față cu o femeie foarte bătrână, înaltă și uscățivă, îmbrăcată în negru din cap până-n picioare, care o măsură cu ochi scrutători.

– Castelul e închis astăzi pentru public, spuse bătrâna cu o voce gâjâită. Programul de vizitare e trecut pe lista aflată pe poarta principală.

Helen trecu peste nervozitatea provocată de această primire total neașteptată și spuse, cu un zâmbet pe care încercă să-l facă deosebit de amabil:

– Numele meu e Helen Paris. Am o audiență astăzi la marchizul de Sanquhar. Ați putea să fiți atât de amabilă și să-l anunțați că am venit?

Femeia se retrase din ușă, apoi îi indică sobru, cu un gest din cap, că o putea urma.

Când ajunseră însă pe la mijlocul holului, bătrâna se opri și spuse, cu răceală:

– Rămâi aici. Trebuie mai întâi să văd în ce dispoziție se află stăpânul.

După care, dispăru în umbra coridorului.

Deși cuvintele bătrânei o surprinseră din nou, Helen încuviință și începu să se uite în jur cu atenție.

Pereții erau plini de picturi în ulei, iar lângă fereastră se afla un orologiu franțuzesc deosebit de frumos, alături de care se afla o statuetă italiană și două scaune din secolul al șaptesprezecelea.

Cum după zece minute de așteptare simți nevoia să se miște, Helen își propuse să studieze șemineul din piatră, aflat în capătul holului.

Se îndreptă deci într-acolo.

În partea din mijloc, placa șemineului avea o coroană ducală, pe care se încrustase următorul moto: „Credo quod habes, et habes".

Helenei nu-i fu deloc greu să traducă acest moto: „Crede că ai și vei avea", așa că începu să reflecteze asupra acestor cuvinte.

Nu dură mult însă și vocea răgușită a bătrânei îi murmură la ureche:

– Stăpânul te poate primi chiar acum. Urmează-mă.

Helen tresări.

Momentul mult așteptat sosise...

Peste câteva minute, fu introdusă într-o sală mare, a cărei frumusețe o impresionă imediat.

Crezând că deocamdată e singură în încăpere, începu să studieze cu admirație interiorul.

Pereții erau zugrăviți într-un verde-pal, care se armoniza de minune cu draperiile de mătase de la ferestrele largi și înalte, ca și cu rama aurită a oglinzii imense de cristal și cu rafturile din lemn șlefuit, pe care fusese așezată cu multă artă o colecție de porțelanuri din cele mai fine.

Jilțurile aurite și taburetele fuseseră acoperite cu tapiserii multicolore, iar dulapul aflat într-unul din colțuri avea ușa încrustată cu dragoni pictați cu bronz.

Dar în ciuda faptului că în încăpere erau expuse atâtea obiecte de colecție, nu fusese ignorat nici confortul.

Astfel, în partea dreaptă a șemineului se afla o canapea tapisată cu pluș, acoperită aproape în întregime cu perne și flancată de două măsuțe, lângă care se găsea câte o veioză înaltă, cu abajur crem, plisat.

Revistele agricole împrăștiate pe măsuțe confereau acelui colț din încăpere un aer cald și primitor, cu toate că prima impresie pe care i-o lăsase acel spațiu fusese de eleganță rece.

O mișcare de lângă fereastră îi atrase imediat atenția și Helen se întoarse brusc într-acolo.

Apoi îl văzu pe bărbatul cu care dorea atât de mult să aibă o confruntare.

Ochii lui negri ca abanosul se plimbară peste trupul ei firav cu un dezinteres pe care Helen îl consideră imediat insultător.

– Domnișoara Paris? întrebă el cu o voce caldă și politicoasă, în ciuda așteptărilor Helenei.

– Da, răspunse ea încet. Vă mulțumesc foarte mult, sir, că ați acceptat să mă prezint la interviu, adăugă ceva mai stăpână pe ea, deși continua să fie impresionată de vocea lui, pe care o crezuse rece și arogantă, pe când în realitate era profundă, caldă și plăcută.

– Aș vrea să nu-ți faci iluzii cu privire la condițiile de viață de aici, spuse el automat, ca și cum ar fi repetat de nenumărate ori până atunci acea frază. Nu vei putea să mergi nici la discotecă și nici la cinema.

– Nu sunt interesată de astfel de distracții, răspunse Helen încercând să surâdă, deși nu mai simțise emoții așa de mari la niciun alt interviu. N-am fost la discotecă nici în perioada adolescenței. Acum am douăzeci și cinci de ani, lord Sanquhar, așa că am gusturi mult mai elevate.

– Vom vedea, comentă el și-i făcu semn să se așeze pe scaunul din fața lui, deoarece trecuse în spatele biroului. Aș fi preferat un secretar, dar numai dumneata ai răspuns anunțului meu. Oricum, sper că știi să dactilografiezi și că nu faci greșeli gramaticale.

– Și eu sper că veți găsi aptitudinile mele adecvate cerințelor dumneavoastră, răspunse Helen, păstrându-și surâsul.

– N-ai nicio referință de la ceilalți angajatori la care ai

mai lucrat până acum? întrebă marchizul.

– Ăăă, făcu ea,roșind. Eu...

– Bine, nu-i nimic. Poate ai avut probleme cu șeful tău și acum vrei să lucrezi în altă parte. Poate vrei să fugi de cineva, altfel nu-mi pot explica de ce ar vrea o secretară cu pregătirea ta să lucreze într-un loc pierdut de lume ca acesta... Sunt totuși de acord să începi mâine dimineață luna de probă ca secretară a mea. Acum, o voi trimite pe Jane să-ți arate camera unde vei locui în perioada în care vei lucra pentru mine.

Spunând acestea, lordul se deplasă la soneria aflată pe peretele din spatele lui.

Abia acum observă Helen pentru prima oară că șchiopăta.

Sentimentul pe care-l avu când descoperi acest fapt fu asemănător cu cel pe care-l avusese odată într-un parc din Londra, când văzuse o lebădă cu aripile frânte, care în plus șchiopăta foarte tare, având un picior bolnav. Măreția ei fusese probabil spulberată de glonțul unui vânător... Cert e că atunci, ca acum când își aminti de biata pasăre rănită, Helen simți un junghi în inimă. Același lucru i se întâmplă când realiză că bărbatul care-i păruse înainte plin de putere, avea de fapt o mare problemă.

Astfel, îi privi uluită piciorul, incapabilă să-și ascundă uimirea.

– Da, domnișoară Paris. După cum vezi, sunt infirm. Înțelegi acum de ce aș fi preferat să am un secretar, nu o secretară. Dacă te-ai gândit cumva când ai aplicat pentru post că pot fi unul din lunga dumitale listă de cuceriri, sunt sigur că acum îți vei revizui intenția, continuă el pe un ton sarcastic.

Ultimele lui cuvinte o făcură pe Helen să-și piardă firea.

– Mi se pare că aveți probleme și cu mintea, nu doar cu corpul, sir! A fi incapabil să suportați o infirmitate, este o nenorocire mai mare decât infirmitatea însăși.

– Cerule! Va trebui să suport în următoarea lună clișeele de gândire ale unei infatuate? izbucni el. Te rog să-ți măsori cuvintele, domnișoară. Sunt angajatorul dumitale! Nu eu sunt cel care caut cu disperare o slujbă, ci dumneata! Consider așadar că va fi mai bine să-ți ții gura. Sau îți închipui că dacă sunt șchiop mi-am pierdut agilitatea?... De aceea îndrăznești să-mi vorbești astfel? Te sfătuiesc să fii mai atentă la tonul pe care-l folosești cu mine, dacă vrei să nu mă provoci la acte nesăbuite. Nu fac parte dintre cei care consideră că femeia este egală cu bărbatul.

– Sunteți misogin, sir? replică ea surâzând cu ironie. E cumva din cauza faptului că celibatul dumneavoastră vă provoacă suferință? Dacă e așa, sunteți într-adevăr vrednic de milă, căci prezența mea aici ar putea fi pentru dumneavoastră similară cu situația în care unui bărbat fără

dinți îi este oferită o migdală!

***

O săptămână mai târziu, spre surprinderea ei, Helen continua încă să lucreze pentru marchizul de Sanquhar.

După reacția impulsivă pe care o avusese în ziua sosirii la castel, tânăra secretară se așteptase ca în dimineața următoare să fie trimisă acasă.

Nu fusese însă așa...

Dar conform expresiei favorite a lui Jannett, „există multe metode pentru a jupui o pisică", iar marchizul părea să știe și el foarte bine acest lucru.

Astfel, în prima săptămână îi ceruse să lucreze după orele de serviciu, iar când în sfârșit îi spunea că era liberă, avea grijă să se arate total nemulțumit de munca ei, deși ea avea certitudinea că tot ce scrisese fusese impecabil...

Totuși, la trei după-amiază, vineri, marchizul intră valvârtej în biroul ei.

– Ești liberă. E prea cald să mai lucrezi, spuse el cu răceală. Vei lucra din nou luni.

– Nu, mulțumesc, răspunse Helen, mai mult din dorința de a i se opune cu orice preț.

– Pentru numele lui Dumnezeu! izbucni el înroșindu-se de furie. Fă ce ți-am spus! Pleacă din birou. Acum!

Helen se ridică brusc de pe scaun și ieși din încăpere fără să-l privească.

Ajunsă în curte, se opri o clipă locului, întrebându-se ce să facă până la ora ceaiului.

După câteva minute, hotărî s-o ia spre pădure, iar când ajunse în apropierea acesteia, se întâlni cu un grup de pădurari.

Unul din ei îi ieși în întâmpinare și-i spuse, cu amabilitate:

– Dacă veți merge pe cărarea asta, domnișoară, arătă el drumul îngust care începea mai încolo de ei, veți ajunge la o căsuță de vară construită în apropierea unei cascade. E mai răcoare acolo, adăugă el, continuând să-i zâmbească.

– Mulțumesc, răspunse ea, recunoscătoare. E departe de aici?

– Da, dar cărarea e pietruită, pentru turiștii care vizitează castelul și împrejurimile. Căsuța e închisă, deoarece e foarte veche și stăpânul se teme să nu se întâmple vreun accident, dar dumneavoastră cred că puteți s-o vizitați. Dacă veți fi atentă la fiecare pas, nu vor fi probleme. Așteptați puțin, să vă aduc cheile. Nu cred că marchizul ar avea ceva împotrivă să intrați acolo.

Helen încuviință, deși se îndoi profund că marchizul va

fi de acord cu propunerea pădurarului.

Totuși, nu după mult, acesta se întoarse, zâmbind satisfăcut:

– Poftiți cheia. Vă rog însă să închideți ușa căsuței după ce veți ieși de acolo, iar la întoarcere nu uitați să treceți pe la stăpân pentru a-i înapoia cheia.

Helen încuviință din nou și se îndepărtă, bucuroasă.

Imediat ce se văzu în mijlocul pădurii, se felicită pentru decizia luată, deoarece aerul răcoros și înmiresmat o revigoră de-a binelea.

Peste o jumătate de oră, cărarea începu să urce, iar la capătul ei Helen se trezi în mijlocul unei poieni pline de flori sălbatice de toate culorile.

Căsuța despre care-i vorbise pădurarul, o construcție circulară cu un acoperiș conic, se afla de cealaltă parte a poienii, chiar lângă cascadă.

Helen grăbi pasul, dornică să se afle cât mai curând lângă clădirea care semăna extraordinar de mult cu cele din pozele pentru copii.

Pe măsură ce se apropia, atmosfera magică a acelui loc o făcea să se simtă în urmă cu secole, când membrii familiei Sanquhar veneau vara aici pentru a se bucura de răcoare și de peisajul mirific. Stropii de apă care cădeau în cascadă ajungeau până la ea, mângâindu-i fața, ca un balsam divin.

Apoi deschise ușa și intră în căsuță, unde totul îi păru

absolut ireal, datorită mobilierului rustic tradițional.

Pe una dintre măsuțe se aflau o mulțime de cărți poștale, reprezentând castelul și împrejurimile, bijuteriile familiei, obecte de manufactură realizate de angajații castelului și animale din pădurea apropiată.

Helen se aplecă pentru a cerceta cu mai multă atenție ilustratele, dar în acel moment din ușa căsuței se auzi o voce care o făcu să tresară, speriată.

Când întoarse capul, spre surprinderea ei, văzu un băiețel cu păr roșu cârlionțat, foarte drăgălaș, care îi zâmbea cu toată fața.

Helen scuturâ repede din cap, de parcă nu era sigură că nu era doar o nălucă.

– Bună, îi spuse acesta. Eu sunt Rick Murray. Tu cine ești?

Helen făcu eforturi să-și revină din șocul avut la vederea copilului și răspunse, zâmbind:

– Numele meu e Helen Paris. Lucrez pentru marchiz.

– Ah, ești noua secretară a unchiului Damon, replică băiatul, cu o seriozitate puțin obișnuită la vârsta lui.

– Marchizul e unchiul tău? întrebă ea, și-și aminti că fratele ei îi spusese că moșierul avea un nepoțel.

Faptul că nu-l întâlnise până atunci nu era deloc surprinzător, deoarece lucrase cât fusese ziua de lungă săptămâna care trecuse, iar seara își luase cina singură,

într-o cameră izolată de la parterul castelului.

– Mă bucur să te cunosc, Rick, continuă ea cu blândețe, întinzând mâna dreaptă spre copil.

– Și eu mă bucur să te cunosc, răspunse băiatul, întinzându-i mâna cu aceeași seriozitate, care o făcu însă pe Helen să simtă compasiune pentru el.

La cei șase, poate șapte ani ai lui, ar fi trebuit să fie zburdalnic, se gândi ea, dar el imita întru totul atitudinea celor mari.

– Îți place să lucrezi pentru unchiul meu? întrebă copilul, privind-o cu atenție. Unora le place, altora nu...

– Pe mine mă stimulează munca pe care o fac pentru unchiul tău.

– Nu te temi de el? întrebă Rick, ușor dezamăgit.

– Cerule, nu! Ar trebui?

Băiatul dădu din cap în sens de da.

– Tata spune că oricine lucrează pentru unchiul Damon trebuie să aibă o piele groasă ca a unui rinocer și rezistența unui măgar. Tu însă ești foarte frumoasă și drăguță. Unchiul e teribil când se enervează. Dar, nu e în totalitate vina lui... E din cauza blestemului...

– Ce blestem? întrebă Helen, în culmea uimirii.

– Blestemul celor din familia Murray, răspunse băiatul, așezându-se pe scaunul de lângă masă.

Helen nu spuse nimic, pentru că nu dorea să-l

încurajeze să-și bârfească familia, dar realiză în același timp că ardea de curiozitate să afle mai multe.

– Kate mi-a spus despre acest blestem, continuă băiatul. Străbunica lui Kate a fost vrăjitoare, știi?

– Nu, nu știu, murmură Helen.

– Da... A fost arsă pe rug pentru crimele pe care le-a făcut. Kate crede că înainte de a muri, străbunica ei a aruncat un blestem asupra familiei Murray. Dacă ar fi trăit cu două secole în urmă, și Kate ar fi fost arsă pe rug, pentru că și ea a moștenit darul de vrăjitoare ale străbunicii ei.

– Ah, nu-mi vine să cred tot ce mi-ai spus, Rick.

– E adevărat. Kate a știut cu o săptămână înainte că îmi va muri cobaiul. Nu trebuie să subestimezi puterea vrăjitoarelor! De aceea a murit bunicul meu înainte de vreme și de aceea unchiul Damon e olog.

– Ah nu, făcu Helen, rușinată că permisese copilului să meargă atât de departe.

Dar determinarea familiei Murray fusese moștenită și de Rick, așa că acesta se ridică în picioare și-și înălță cu mândrie bărbia.

– E adevărat tot ce ți-am spus. Străbunica lui Kate, datorită calităților ei de clarvăzătoar, a îndeplinit funcția de consilier al familiei Murray. Când unul din bărbații din familia noastră a fost chemat la Londra pentru a ocupa o funcție în stat și și-a lăsat soția acasă, aceasta a chemat-o la

ea pe străbunica lui Kate și a rugat-o să-i spună ce face soțul ei la Londra, deoarece de la plecare, n-a mai dat niciun semn de viață. Multă vreme vrăjitoarea a refuzat să-i spună, dar lady Murray a insistat. Atunci, bătrâna vrăjitoare a chemat întregul clan în holul castelului și a spus:„ Lordul Murray nu mai e interesat nici de soția lui și nici de copiii pe care-i au împreună. Îl văd îmbrățișat cu o doamnă blondă, care-i mângâie buzele cu un deget"... Lady Murray s-a simțit umilită în urma acestei declarații, așa că a condamnat-o pe vrăjitoare la moarte. Înainte de a muri însă, aceasta a făcut o profeție, care se spune că a fost mai mult un blestem: „Văd ceva în viitorul îndepărtat... De acum înainte, în fiecare generație din familia Murray se va naște un băiat cu părul negru și unul cu părul roșu... Cel roșcat va fi plin de șarm, pentru a compensa lipsa lui de noroc. Cel brunet va moșteni întotdeauna averea familiei, ca fiu mai mare, dar va fi împovărat de problemele fratelui mai mic. În plus, ca o marcă a familiei, cel roșcat va avea întotdeauna un deget de la mână diform, iar cel brunet un picior deformat", declamă băiatul, de parcă ar fi spus el însuși o profeție.

Apoi întinse o mână spre Helen, arătându-i degetul mic, care era într-adevăr foarte încovoiat.

– Vezi? continuă el. Și sunt roșcat... Acum mă crezi ?...

Helen făcu un pas înapoi, impresionată, dar și foarte

furioasă pe Kate, care-i spusese băiatului asemenea povești înfricoșătoare.

– Cum să te cred, Rick?... N-am mai auzit niciodată o asemenea poveste. O voi certa pe Kate, pentru că ți-a spus o legendă așa de stupidă.

Helen se grăbi apoi să iasă din căsuță, iar băiatul o urmă cu pași repezi.

– Nu e o legendă stupidă, și o să vezi că vei fi pedepsită pentru ce ai spus acum, când voi fi stăpânul acestei moșii!

– Mai e mult până atunci, Rick. Și de unde știi că vei fi stăpânul acestei moșii? Unchiul tău e încă destul de tânăr. Poate se va căsători și va avea copiii lui. Te-ai gândit vreodată la acest fapt ?

– Unchiul Damon nu se va căsători niciodată! replică el cu o violență care o surprinse pe Helen. Nicio femeie nu va dori să-l ia de bărbat, știind că va face cu el un copil infirm. Dar nici unchiul Damon nu vrea să se căsătorească, pentru a nu duce blestemul mai departe.

Oricât de inteligent ar fi fost nepotul marchizului, se observa cât de colo că toate aceste idei nu fuseseră produse de mintea lui.

În mod sigur, ascultase bârfele servitorilor de la castel, se gândi Helen, încruntându-se.

– Du-mă la mama ta! spuse ea, luându-l pe copil de umeri. Trebuie să vorbesc neapărat cu ea.

– Mama nu locuiește cu noi, răspunse el îmbufnat.

– Atunci, vreau să vorbesc cu tatăl tău.

Copilul o privi lung și toată aparența de maturitate din expresia și din atitudinea lui dispăru brusc ca prin minune.

– Nu știu unde e, replică el, cu un glas nesigur. Și oricum, nu-i place să-l deranjez.

Sunt sigură, se gândi Helen privindu-l pe copil cu compasiune, după care se aplecă și-l sărută pe obraji.

– Hai să ne jucăm de-a căutătorii de comori! spuse Helen. Mai întâi, vom încerca să-l găsim pe tatăl tău.

Rick ezită, de parcă se temea să renunțe la atitudinea lui obișnuită...

În același timp însă, în ochii lui apăru un licăr de bucurie la gândul că avea cu cine să se joace.

– Bine, spuse el Să-l căutăm pe tata la piscină, prima dată. Primul care-l va vedea, va câștiga!

După asta, copilul începu să alerge în josul colinei și Helen îl urmă îndeaproape, alergând din răsputeri, ca și cum și-ar fi propus să fugă de Murray cel Negru, bărbatul pe care jurase că trebuia să-l urască.

Capitolul 4

Din pădure, Rick o luă spre o grădină plină cu flori, ale cărei cărări erau pavate cu piatră.

Apoi trecu de terenul de tenis și intră într-o curte din spatele castelului.

Helen se ținu tot timpul foarte aproape de el.

Pe urmă însă, băiatul făcu un adevărat slalom printre copacii din capătul curții și Helen îl pierdu din priviri.

Îi auzi însă glasul plin de bucurie și se îndreptă într-acolo.

Astfel, nu după mult, ieși într-un luminiș și-l văzu pe Rick făcându-i cu mâna de lângă o piscină săpată în piatra muntelui, cu scări de lemn, de fiecare parte.

În mijlocul piscinei înota un bărbat roșcat, care la auzul strigătelor lui Rick, se îndreptă spre scările din apropierea

acestuia.

– Am câștigat, domnișoară Paris! Am câștigat!... Eu l-am văzut primul! spuse băiatul, cu răsuflarea întretăiată, când o văzu pe Helen apropiindu-se.

– Da, dragule, ai câștigat, spuse ea mângâindu-i părul, dar cu ochii la bărbatul care se pregătea să iasă din apă, propunându-și să abordeze subiectul care o adusese acolo cu cea mai mare diplomație.

– Bine lucrat, Rick, spuse Murray cel Roșcat, privind-o pe Helen cu admirație. Mai sunt multe zâne ca aceasta acolo, în fundul pădurii ?...

Obrajii Helenei se înroșiră, dar după ce-i aruncă o privire cercetătoare, bărbatul n-o mai luă în seamă când realiză că ea nu încearcă să flirteze cu el.

Cu siguranță, se gândi ea, acest om nu e deloc un luptător. Ia doar ce-i cade în brațe, spre deosebire de fratele lui.

– Domnișoara Paris nu e o zână, tată, spuse râzând băiatul. E secretara unchiului Damon.

– Nu mai spune, răspunse Murray cel Roșcat, zâmbind cu căldură copilului. Eu aș fi putut jura că e o zână. Ei bine, mă bucur să vă cunosc, domnișoară Paris, continuă el, întinzându-și o mână spre Helen, după ce-și legă un prosop în jurul taliei. Am auzit cu o săptămână în urmă că veți sosi, dar cum nu te-am văzut la castel, mi-am spus că au fost

doar niște zvonuri. Unde te-ai ascuns până acum?

– Am găsit-o în căsuța de vară, interveni băiețelul și am făcut un pariu că cine te va vedea primul va câștiga. Eu te-am văzut mai întâi, așa că-mi aștept premiul, continuă el, entuziasmat.

– Ați pariat că mă veți găsi? întrebă bărbatul uitându-se spre Helen. Mă simt flatat.

– Da... Vreau să vorbesc ceva foarte important cu dumneavoastră, domnule...

– Spune-mi Lewis, o întrerupse Murray cel Roșcat. Eu cum să-ți spun?

– Helen.

– Bine, Helen, dacă aștepți să mă îmbrac, te voi asculta cu cea mai mare atenție. Tinere, continuă el întorcându-se spre Rick. Nu e timpul să-ți iei masa de seară?

Pe fața lui Rick apăru brusc o expresie de decepție. Totuși, băiatul nu avu curajul să riposteze și porni încet spre castel, cu umerii căzuți.

Helen simți din nou că se înfurie...

Copilul acela era deosebit de neglijat... Mai rău ca un orfan.

Când tatăl lui se întoarse să stea de vorbă cu Helen, îmbrăcat într-un costum tip safari, aceasta deschise gura pentru a-și exprima nemulțumirile legate de creșterea și de educația copilului, dar se gândi că era mai bine să aștepte

un moment favorabil.

Murray cel Roșcat o invită apoi în grădină, unde se așezară pe o bancă, la umbra unui copac.

– L-am cunoscut pe fiul dumneavoastră cu doar o oră și jumătate în urmă, începu ea, frecându-și cu nervozitate mâinile, dar deja am realizat că e un copil cu multe probleme. Știți că Rick e marcat de bârfele pe care le aude de la servitori? Femeia aceea, Janet, i-a umplut capul cu fel de fel de povești stranii și de superstiții, în care Rick crede cu adevărat.

Lewis își puse un picior peste celălalt, izbucnind în râs.

– Ah, doar asta aveai să-mi spui? Dar legendele lui Janet fac parte integrantă din moștenirea noastră. Și eu și Damon am crescut cu ele și n-au avut nicio influență nefastă asupra sufletului nostru, te asigur. Și băiatul meu va învăța curând să facă distincția între realitate și fantezie.

– Dar credeți că e onest din partea dumneavoastră să-l lăsați să creadă că va fi moștenitorul castelului și al acestei moșii?... Consideră deja că unchiul lui nu se va căsători niciodată, din cauza unui blestem de demult.

Lewis o privi cu un zâmbet în colțul gurii:

– Ți-a spus drăcușorul meu de băiat așa ceva?

– Da... Și încă multe altele.

– Mulțumesc că mi-ai spus. Voi avea grijă să mă asigur pe viitor că fiul meu va păstra secretele de familie pentru

el.

– Nu aceasta e problema, replică ea enervată, ci faptul că Rick crede în acele povești odioase! Va trebui să-i explicați că bârfele servitorilor nu trebuie luate în seamă, nici poveștile lui Janet în serios.

– Dar nu pot să-i spun așa ceva. Familia Murray chiar e blestemată și Damon s-a hotărât cu foarte mulți ani în urmă să nu se căsătorească. De când a luat această hotărâre, n-a mai încercat să-și caute o soție. Dacă ar fi făcut-o aș fi aflat... A vrut să se însoare o dată, dar s-a răzgândit în ultimul moment, așa că fata respectivă s-a căsătorit apoi cu mine, ca să-și ia revanșa... N-am fost însă fericiți și ne-am despărțit. La un an de la nașterea lui Rick, mi-a cerut libertatea. Probabil nu m-am ridicat la standardele lui Damon, pe care ea l-a admirat întotdeauna foarte mult. De altfel, n-am putut niciodată să mă măsor cu Damon. Nici când eram copii... Calul lui ajungea întotdeauna primul la linia de sosire, pistolul lui nimerea toate țintele... Doar la alergat l-aș fi putut întrece, având în vedere infirmitatea lui, dar Damon nu acceptă niciodată provocările pe care știe că nu le poate onora... Căsătoria face parte din aceste provocări, pentru el... Deci... Rick va fi la un moment dat moștenitorul acestei moșii și al castelului.

– Să nu-mi spuneți că Damon consideră că infirmitatea lui se datorează acelui vechi blestem... Nu pot să cred așa

ceva. E prea inteligent... Amândoi sunteți inteligenți, așa că...

– Helen dragă, inteligența n-are nimic de-a face cu acest soi de lucruri. Uite aici, continuă el vârându-i sub nas o mână bronzată și perfect proporționată, cu excepția degetului mic care era deformat.

– Asta nu înseamnă nimic, răspunse ea, enervată că se făcea atâta caz de un mic capriciu ereditar. Poate v-ați lovit la deget când ați fost mic. Ați fost vreodată la doctor cu această problemă? Sau fratele dumneavoastră, cu problema lui?

– Nu, dar aceste infirmități s-au repetat la fiecare generație din familia Murray.

– Exact... Pentru că v-ați vârât în cap că va fi exact cum spune motoul familiei Murray: „Credo quod habes, et habes"...

– Ah, dar văd că te-au înfuriat rău credințele noastre. Dar sunt convins că nu te interesează întreaga noastră familie, ci o anume persoană din rândurile noastre. Ce n-aș da să știu secretul care-l face pe fratele meu așa de atractiv pentru femei...

Helen se ridică brusc în picioare, tremurând din tot corpul.

– Interesul meu pentru familia dumneavoastră este al unei persoane care privește lucrurile din afară și este

contrariată de superstițiile pe care le aveți. Toată lumea de aici pare să se gândească doar la strămoși. Mințile voastre stagnează, nu vedeți? Vă trece uneori prin minte că omul a pus piciorul pe lună?... Lumea a evoluat, dincolo de acest castel! Treziți-vă!

Buzele lui se strânseră.

– Suntem la curent cu toate, domnișoară. Adu-mi aminte să-ți arăt cei trei copaci plantați de Neil Armstrong în grădina noastră, când a vizitat castelul cu ani în urmă.

Helen zâmbi sceptic, așa că Lewis continuă:

– În plus, sunt dator față de fratele meu să-ți aduc aminte că noi n-am stagnat deloc. Damon a făcut ca această moșie să fie una dintre cele mai prospere din țară, incluzând-o în același timp în circuitul turistic, iar castelul este deschis de două ori pe săptămână pentru vizitatori. Și să nu crezi că acest lucru este comod pentru noi.

– Da. Îmi închipui că fratele dumneavoastră e cel mai nemulțumit dintre toți de acest deranj, dar face totul din rațiuni economice.

– Damon face întotdeauna ce e mai bine pentru toți, oricât de neplăcut ar fi pentru el personal să se implice în acea acțiune, spuse Lewis cu un zâmbet scurt. Acum, e timpul să mergem la masă. Insist să mănânci împreună cu noi, de acum înainte.

Helen protestă, dând cu putere din cap.

– Ba da, vei mânca împreună cu noi, domnișoară Paris, insistă Lewis. Îmi va face mare plăcere să stau la masă cu o femeie așa de frumoasă și de inteligentă. Pune-ți o rochie sexy și vino peste o jumătate de oră în salon să bem ceva înainte de cină, continuă el, conducând-o spre castel.

Lewis putea fi la fel de autoritar ca fratele lui când dorea, se gândi Helen câteva minute mai târziu, căutând în garderobă o rochie de genul celei propuse de tatăl lui Rick pe un ton de comandă, mai mult decât de rugăminte.

Rochiile ei însă erau toate în stil clasic, așa că optă pentru una neagră, dintr-un jerseu mătăsos, care-i scotea foarte bine în evidență silueta subțire.

Damon nu va fi mulțumit că voi cina cu ei, desigur, dar el nu e mulțumit niciodată, așa că nu mai contează, se gândi ea, coborând scările care duceau la parter.

Când intră în salon, observă că doar Damon se afla înăuntru, cu spatele spre ușă, privind îngândurat o statuetă de bronz aflată pe suportul șemineului.

Helen se apropie încet de el și spuse, zâmbind:

– E o statuetă foarte frumoasă...

– Da, răspunse el fără s-o privească, de parcă s-ar fi așteptat ca ea să ia cina în salon în acea seară. „Răpirea sabinelor". E atribuită lui Giovanni da Bologna, cred.

– E o statuie interesantă, într-adevăr, deși eu n-am putut să admir niciodată actele agresive.

– Poate frumoasele sabine au fost fericite că au fost răpite de niște bărbați așa de puternici și de virili, deci nu putem să spunem cu siguranță că a avut loc vreun act de agresiune, sau nu... Și nici că bărbații, în general, sunt mai agresivi decât femeile, surâse el, privind-o de data asta în ochi.

Helen deschise gura să-i dea o replică, dar Damon se grăbi să continue:

– Fratele meu m-a anunțat că vei lua cina cu noi, așa că după cum vezi, m-am îmbrăcat adecvat.

Apoi, o prinse ușor de braț și o conduse spre salonul unde fusese așezată masa pentru dineu.

Lewis era deja așezat pe unul dintre scaunele cu spătar înalt, din capătul dinspre ușă al mesei, dar când o văzu, se ridică în picioare și o salută ceremonios.

Helen fu rugată să ocupe un loc între cei doi frați, fapt care o făcu să se simtă stingherită, fără să știe exact de ce.

Poate, se gândi ea, e numai din cauza faptului că sunt atât de diferiți unul de celălalt... Cel mai tânăr fiind cu părul roșu ca focul iar celălalt cu părul negru ca păcatul.

Amândoi însă erau foarte atrăgători în costumele elegante de seară, în care optaseră să vină la cină.

Astfel, pentru a-și recăpăta calmul, Helen își îndreptă atenția spre portretele de familie de pe pereți, încadrate în rame groase și având fiecare dedesubt o plăcuță din bronz

pe care scria titlul deținut de personajul reprezentat, cât și anul nașterii și al morții.

Cina fu servită în platouri de argint, fapt care o făcu pe Helen să-și ridice uimită sprâncenele.

– Am optat pentru acest gen de platouri, spuse Lewis observând reacția Helenei, deoarece nu pot fi sparte, cum s-a întâmplat cu aproape toate platourile de porțelan din colecția familiei. Kate e foarte neîndemânatecă în mânuirea lor. Deci n-am cerut în mod special ca în această seară să mâncăm din platouri de argint pentru a-ți aminti de marii noștri strămoși, continuă el, privind-o în ochi.

– Domnișoară Paris, interveni Damon. Am auzit de disputa pe care ai avut-o cu fratele meu, dar trebuie să-ți spun că toate problemele familiei sunt responsabilitatea mea. Deci, dacă ai vreo nelămurire în legătură cu trecutul sau cu prezentul acestei familii, mie trebuie să mi le expui, nu lui Lewis.

Helen își ațintì privirile revoltate asupra lui Lewis, dar când acesta își ridică ochii spre ea, nu văzu în ei nicio umbră de nemulțumire.

– Domnișoara Paris n-a vrut desigur să te împovăreze cu observațiile ei privind familia noastră. Știe că ai deja prea multe pe cap, spuse el, uitându-se apoi la fratele lui mai mare. Eu chiar mă întreb dacă mai poți dormi noaptea – oricât de omnipotent ne lași să credem că te

simți – după prejudiciile aduse nu de multă vreme de către acel angajat al tău care a dispărut pur și simplu de la moșie de parcă ar fi intrat în pământ... Defectele lui au fost văzute de noi toți când ai acceptat să-l iei în echipa ta, doar de tine nu... Din perspectiva ta, era cel mai extraordinar om...

Deși nu fusese rostit niciun nume, Helen simți că-și pierde respirația de panică, dar se prefăcu a nu fi auzit remarca făcută de Lewis și se concentră asupra bucatelor din farfuria care i se pusese înainte.

Damon strânse în mâini furculița și cu cuțitul atât de tare, încât pielea i se albi.

– Știu la cine te referi, spuse el privindu-și fratele în ochi, și admit că am greșit. N-am respectat sfatul care ne-a fost dat de generații, să nu ne încredem niciodată în englezi. Și am făcut asta de două ori, adăugă el uitându-se la Helen, care îngheță... De aceea, domnișoară Paris, să nu fii uimită că voi fi tot timpul în alertă în relația cu dumneata.

***

A doua zi dimineață, Rick se strecură în biroul Helenei,

uitându-se cu teamă la ușa camerei de lucru a marchizului, conștient că săvârșește un fapt interzis.

– Domnișoară Paris, șopti el. Când îmi voi primi premiul?...

Helen puse pe marginea mesei teancul de facturi pe care le completase până atunci și curăță cu grijă spațiul eliberat.

– Ia loc pe scaun să discutăm, spuse ea, zâmbindu-i cu blândețe.

– Ah, mai bine nu, pentru că unchiul Damon poate să intre oricând.

– Și ce dacă intră? întrebă ea, încruntându-se ușor.

– Păi mi-a spus să nu vorbesc cu tine, că ai venit aici să muncești și nu poți să fii tratată ca un membru al familiei. Dar eu nu înțeleg totuși de ce nu am voie să vorbesc cu tine. Nu înseamnă că te tratez ca pe un membru al familiei dacă stăm de vorbă. Poate ar trebui ca unchiul Damon să se căsătorească mai întâi cu tine ca să fii membru al familiei și așa să am și eu voie să-ți vorbesc.

– Ferească Dumnezeu! Dar să nu mai vorbim de unchiul tău. A plecat la o fermă vecină și nu se va întoarce până la prânz. Ce premiu vrei?... Voi face tot posibilul să-ți împlinesc dorința.

– Mi-ar plăcea să mă întâlnesc din nou cu familia Brock, răspunse Rick, privind-o cu speranță. Unchiul Damon n-are

timp să mergem din nou la ei. I-am văzut o singură dată, dar m-am simțit foarte bine cu ei... Dacă ai putea...

– Stai o clipă, spuse Helen, surâzând. Unde locuiește această familie și cu ce putem să ajungem acolo ?

– Ah, nu știu să-ți spun cum ajungem la ei. Locuiesc undeva pe moșie, dar numai unchiul Damon știe să ajungă la ei.

– Oh, îmi pare rău, Rick, răspunse ea după o ezitare... Dacă nu știi unde locuiesc, cum putem să mergem acolo?

Băiatul o privi dezamăgit :

– Oamenii mari nu-și țin niciodată promisiunile. Am crezut că tu ești diferită de ceilalți, continuă copilul, zbughind-o spre ușă.

– Rick ! strigă Helen. Ești sigur că doar unchiul tău știe drumul ?... Nu există nicio altă persoană pe moșie care ne-ar putea conduce acolo?...

Rick se opri cu mâna pe clanța ușii, dar nu întoarse capul spre ea.

– Familia Brock n-are nicio legătură cu nimeni depe moșie, în afara unchiului Damon.

– Oh, făcu Helen, întrebându-se în același timp cum ar putea împlini dorința lui Rick, deoarece știa foarte bine cât de mult poate afecta o mare dezamăgire viața unei ființe umane. Bine, continuă ea, încercând să surâdă în ciuda întristării, voi vorbi cu unchiul tău și sper să găsesc o

soluție, dar nu-ți promit nimic, decât că voi face tot posibilul să-ți împlinesc dorința.

– Mulțumesc, domnișoară Paris, și te rog să-i spui unchiului Damon că dacă mă va duce acolo sau îți va spune cum putem ajunge, voi fi foarte, cuminte întotdeauna.

După ce copilul ieși în fugă pe ușă, Helen încercă să se concentreze asupra treburilor ei, dar nu reuși.

Mintea ei refuza să se mai gândească la altceva decât la familia care locuia pe acea moșie, dar avea legătură doar cu un singur om de acolo.

Probabil Damon e stăpânul lor, își spuse ea în continuare și le-a permis să locuiască în vreo căsuță de vară de pe întinsa lui moșie.

Înainte de prânz, marchizul se întoarse într-adevăr la birou și văzând că ea nu terminase de completat toate facturile, îi spuse, încruntat:

– Am vrut să-ți dictez ceva, dar văd că mai ai încă de lucru la facturi. Revin mai târziu.

– Puteți să-mi dictați acum ceea ce doriți, îi răspunse ea zâmbind. Voi termina facturile după aceea. Nu aveam nimic altceva de făcut pentru astăzi, așa că nu m-am grăbit să le completez. Se pare că mă mobilizez mai bine când sunt sub presiune.

– Atunci, va trebui să am grijă să fii tot timpul sub presiune, replică el cu duritate, după care se duse în biroul

lui.

Se întoarse însă după câteva minute și începu să-i dicteze un articol pentru una din revistele de agricultură la care colabora.

După ce termină dictarea, marchizul se uită lung la Helen și comentă cu același glas aspru de dinainte:

– Eu am crezut că te afli sub presiune din ziua în care am început colaborarea, pentru că ai avut foarte mult de lucru, dar dacă nu-i așa, spune-mi. Îți voi da mai mult de lucru.

– Ăă...

– Da ? întrebă el ridicând din sprâncene. Ai ceva de comentat?

– Ăăă... Aș vrea să vorbesc ceva cu dumneavoastră, dar nu în legătură cu munca mea...

Marchizul se așeză pe scaunul din fața ei și spuse, privind-o în ochi:

– Te ascult.

Bestie arogantă! își spuse Helen, susținându-i privirile.

Ca și cum i-ar fi ghicit gândul, Damon surâse cu ironie.

Helen vru să vorbească, dar constată că-i era foarte greu să-și aleagă cuvintele în fața omului pe care-l ura din tot sufletul.

Totuși, trase adânc aer în piept și spuse răspicat:

– Ieri, eu și cu Rick am făcut un pariu... Eu... am

pierdut...

– Nu mă surprinde nimic din ceea ce mi-ai spus, replică el plictisit... Mi-am dat seama că ești tipul de persoană care iese mereu în pierdere.

Helen se strădui să treacă peste ironia lui și-și continuă ideea:

– I-am promis lui Rick că va avea un premiu din partea mea, dacă îl va găsi pe tatăl lui înainte s-o fac eu. A câștigat... Doream să vorbesc cu tatăl lui Rick despre situația îngrijorătoare în care se află fiul lui.

– Nu trebuie să-mi explici de ce ai dorit să-l întâlnești pe Lewis. Nu e problema mea. Bine, și care a fost răsplata pe care ți-a cerut-o nepotul meu? Bănuiesc că ți-a cerut o răsplată, așa cum i-ai promis...

– Da, și despre asta doresc să vorbesc cu dumneavoastră.

– Da? Despre ce e vorba? întrebă el, ridicând surprins o sprânceană.

– Rick vrea să mergem în vizită la domnul și doamna Brock, dar mi-a spus că doar dumneavoastră ne puteți duce acolo.

Pentru câteva momente, ochii lui sclipiră amuzați. Apoi, o scrută cu răceala lui obișnuită.

– Mda... Am fost cu el la această familie doar o singură dată. Mi-a cerut și mie, de multe ori după aceea, să mai

mergem acolo, dar n-am mai avut timp.

– Ne veți duce, totuși?

Damon o privi încruntat, dar nu răspunse.

Bruta asta n-are de gând să îndeplinească dorința copilului, se gândi Helen, privindu-i expresia nemulțumită.

– Îl voi duce eu, spuneți-mi doar cum putem să ajungem acolo.

– Nu, îmi voi face timp să-l duc eu, nu e nevoie să te deranjezi, replică Damon, ridicându-se de pe scaun și îndreptându-se spre biroul lui.

Rick însă nu se mulțumi cu acest răspuns, mai târziu, când intră furiș în biroul ei, pentru a vedea ce vorbise cu unchiul lui.

– Nu așa ne-a fost înțelegerea, domnișoară Paris. Vreau să vii cu noi, spuse el după care intră în biroul marchizului.

Nu după mult însă, reveni însoțit de unchiul lui.

– Se pare, domnișoară Paris, spuse marchizul, că ne-am lovit de un obstacol. Trebuie să vii cu noi la familia Brock. Rick susține că așa a fost pariul.

– Da, domnișoară Paris, intervені copilul. Trebuie să vii cu noi. Dar grăbește-te. Trebuie să ajungem la familia Brock înainte de lăsarea întunericului. Altfel nu-i vom mai găsi la căsuță.

– Ah, da? făcu Helen, uimită. Bine. Atunci, mă duc să-mi iau sacoul.

Capitolul 5

Zece minute mai târziu, se îndreptau așadar toți trei spre pădure.

Rick se plasă între Helen și Damon, ținându-i strâns de mână.

– Familia Brock nu va fi nemulțumită să-i vizităm fără a fi invitați? îndrăzni Helen să întrebe, imediat ce o luară pe cărarea din pădure.

– Cum să fie nemulțumiți? interveni Rick. Nu sunt...

– Nu vom rămâne la cină, îl întrerupse Damon, cu un surâs în colțul gurii.

Rick izbucni într-un râs vesel, oprindu-se locului.

Helen îi aruncă marchizului o privire suspicioasă și observă că și el abia reușea să-și stăpânească râsul.

– Ah, făcu Helen uitându-se când la unul când la

celălalt... Mi-ați făcut o farsă, sau ce ?...

– Hm... Va trebui să-i spunem adevărul, Rick, comentă marchizul luându-și nepotul de mână pentru a-și continua drumul. Îi explici tu, domnișoarei Paris, sau mai bine o fac eu?...

Rick însă continua să râdă cu lacrimi.

– Mergem să vizităm o familie de bursuci, spuse apoi marchizul și Helen nu putu să nu se amuze la rândul ei la aflarea acestei vești.

Astfel, în următoarele minute, râsul lor răsună în toată pădurea, perturbând păsările care până atunci stătuseră liniștite în cuiburile lor.

Helen se uită lung la marchiz, surprinsă să vadă că avea un râs atât de atrăgător. Învățase de multă vreme că o persoană care râdea frumos avea și un suflet bun, așa că era contrariată.

Nu peste mult însă, marchizul reveni la atitudinea sobră, obișnuită.

– Nu m-aș fi așteptat să ai simțul umorului, domnișoară Paris, comentă el. Am crezut întotdeauna că englezii nu știu să râdă. Scoțienii însă râd foarte mult, deoarece un vechi proverb de-al nostru spune că trebuie să râdem cât suntem în viață, deoarece în iad nu ne va mai veni s-o facem, iar în paradis nu se va cuveni

– Foarte adevărat, replică Helen, surâzând. În plus, cine

râde poate fi tolerant. Deci, s-ar putea ca și dumneavoastră, lord Sanquhar, să aveți o doză de bunătate...

– Spune-mi Murray. Îmi displace formalitatea, chiar mai mult decât familiaritatea. Am preferat întotdeauna ca angajații mei să-mi spună simplu: Murray, insistă el, de parcă s-ar fi temut ca Helen să nu considere că-i face ei vreo favoare.

– Am înțeles, spuse ea dând din cap, deși știa foarte bine că n-ar putea niciodată să i se adreseze astfel. Vorbiți-mi mai mult despre familia de bursuci, adăugă ea imediat, pentru a schimba subiectul...

Cred că sunt fascinanți...

– Da, sunt, replică marchizul cu promptitudine.

– Și sunt foarte curați, domnișoară Paris, interveni Rick. Își curăță cu regularitate culcușul, nu-i așa, unchiule Damon? continuă el, uitându-se la marchiz.

– Da, așa e, dar acum, pentru că ne apropiem, va trebui să nu mai vorbim, ca să nu-i speriem.

Peste câteva minute, marchizul se apropie de un tufiș și, luându-l pe Rick după umeri, se aplecară încet, așteptând.

Helen se postă în apropierea lor, sprijinindu-se de un copac bătrân, și începu să aștepte și ea, cu sufletul la gură.

După o jumătate de oră, începură să se audă niște mormăieli ciudate, care anunțau apariția bursucilor.

Apoi sunetele dispărură brusc, dar nu după mult,

bursucul mascul își făcu apariția în fața tufișului, pregătind astfel terenul pentru consoarta sa, care apăru imediat, pufăind.

Helen îi privi curioasă, dar nu făcu nicio mișcare, de teamă să nu-i sperie și să se retragă iar în ascunzătoarea lor.

La scurt timp, după ce părinții se asigurară că e totul în regulă, din tufiș țâșniră și puii, care începură să se joace alergând de colo-colo, sub privirile indulgente ale mamei lor.

Helen, marchizul și Rick îi urmăriră amuzați timp de aproape o oră.

Pe urmă, cum începea să se lase întunericul, puii se strânseră lângă mama lor, și după alte câteva minute, întreaga familie dispăru din nou în tufișul protector.

Marchizul se ridică ușor de pe iarba deasă pe care se întinsese alături de Rick la apariția bursucilor, făcându-i în același timp semn Helenei, prin care o îndemna să nu vorbească încă.

Rick se ridică la rândul lui și-i luă pe cei doi de braț, postându-se din nou între ei, cum făcuse la venire.

Apoi se îndreptară cu toții spre ieșirea din pădure.

– Nu-i așa că a fost un spectacol minunat, domnișoară Paris? întrebă Rick, dar abia când ajunseseră pe la jumătatea drumului.

– Da, dragule, răspunse Helen, mângâindu-i părul.

– Puii au doar opt săptămâni, continuă băiețelul cu entuziasm, dar învață deja să aibă grijă singuri de ei.

Helen surâse din nou, dar nu mai spuse nimic, pentru a nu risipi momentele magice pe care le împărtășiseră.

Ca și cum și-ar fi dat seama ce simțea, nici Rick și nici marchizul nu mai scoaseră o vorbă până ajunseră la castel.

Apoi, Helen îl conduse pe băiat în camera lui, dar înainte se uită lung în ochii marchizului, care se pregătea să se întoarcă la lucru.

– Vă mulțumesc că mi-ați permis să am o experiență atât de frumoasă, sir, spuse ea, emoționată.

Marchizul înclină ușor din cap, revenind brusc la atitudinea de stăpân autoritar.

– După cum vezi, suntem recompensați din plin că am renunțat la facilitățile lumii moderne, domnișoară Paris. Păcat că va trebui să pleci de aici atât de curând... Sunt multe de văzut și o singură lună nu poate fi de-ajuns.

Când începu să urce scările împreună cu Rick, Helen simți că fusese mângâiată pe un obraz și pălmuită pe celălalt, atât de contradictorie îi părea atitudinea lui Damon.

Faptul acesta îi reaminti că-l ura pe marchiz din tot sufletul, așa că începu să spere cu fervoare că va reuși într-adevăr să-și încheie socotelile cu el până la sfârșitul luniide probă.

***

La încheierea a trei săptămâni de lucru pentru marchiz, Helen reușea să fie mult mai eficientă decât fusese la început, dar încă nu găsise rezolvarea problemei personale care o adusese acolo.

Marchizul părea la fel de greu de cucerit cum fusese de-a lungul timpului și castelul său.

Spre surprinderea Helenei, angajații de pe moșie îi erau credincioși. De aceea, îi fusese foarte greu să afle ceva, până în acel moment, despre neînțelegerile dintre marchiz și fratele ei.

Nu se poate însă să plec de aici fără să aflu adevărul, își spuse ea, bătând agitată cu pixul în masa de lucru.

Abia sfârși acest gând și ușa se deschise încet, iar Lewis o întrebă pe un ton scăzut:

– Helen, ai puțin timp liber?

– Da. S-a întâmplat ceva?

– Nu știu... Nu sunt sigur încă... Rick... Janet spune că nu e nimic grav, dar... Sigur, e o prostie să pun la îndoială cuvântul ei, de vreme ce ea m-a crescut... Și pe fratele meu la fel... E considerată un fel de oracol...

– Spuneți-mi vă rog mai multe despre simptomele pe care le are Rick, replică ea, dornică să afle ce anume pățise

copilul.

– Da, îți voi spune, dar mai întâi trebuie să te avertizez că Janet va fi supărată dacă va afla că am vorbit cu tine despre acest fapt. La castel, e obiceiul ca doar ea să se intereseze de starea bolnavilor.

Helen îi promise să păstreze secretul, iar după ce află că Rick are și febră mare, declară că trebuie se meargă fără întârziere în camera lui.

Imediat ce intră înăuntru, o văzu pe Janet aplecată deasupa patului, făcând niște incantații ciudate cu mâinile răsfirate ca niște aripi, cum văzuse în filme că făceau vrăjitoarele.

– Domnișoară Paris! strigă Rick întinzând brațele spre tânăra secretară. Mă doare îngrozitor în piept. Mă bucur mult că ai venit să mă vezi, adăugă el, zâmbindu-i bucuros.

– Ah, dragule, făcu Helen, apropiindu-se de pat și lându-i mâinile în ale ei. Ai contractat o gripă. Dar nu sunt deloc surprinsă, continuă ea ridicându-și privirile spre Lewis, care o urmă la scurt timp. Nu aveți o cameră mai confortabilă pentru acest copil?

Înainte ca el să poate spune ceva, Janet își aținti privirile spre ea și spuse cu asprime:

– Aici a fost întotdeauna camera copiilor!

– Da? Atunci mă mir că au supraviețuit, replică Helen, imitându-i tonul. Aici nu poate să pătrundă niciodată, vreo

rază de soare, din cauza pădurii care se întinde dincolo de fereastră. Și ce-i asta? întrebă ea, uitându-se încruntată la unul dintre pereți.

Apoi, se duse acolo și-și trecu mâna peste zugrăveala veche.

– E apă! exclamă ea uimită, întorcându-se spre tatăl copilului.

– E doar umezeală, spuse răstit Janet. Partea aceea a camerei e așa de când o știu.

– Are dreptate, interveni Lewis. Damon și cu mine obișnuiam să umezim timbrele pe peretele acela, ca să nu ne irosim saliva, adăugă râzând, dar în mod vădit se afla și el într-o stare de agitație.

Helen suspină adânc, întrebându-se cum reușiseră să supraviețuiască, dormind acolo, atâtea generații ale familiei Murray.

– Trebuie să chemați un doctor, comentă Helen uitându-sela tatăl lui Rick.

– Un doctor? sări Janet arcuindu-și gâtul ca o cobra gata de atac. În castelul Sanquhar n-a pus niciodată piciorul vreun doctor! Eu am venit întotdeauna de hac bolilor și așa a făcut și mama și bunica mea!

Helen o ignoră și-și îndreptă atenția spre Rick, care evident, începea să se simtă din ce în ce mai rău.

Apoi, se întoarse spre Lewis, așteptându-i opinia.

– Ăăă, spuse el frământându-și mâinile și uitându-se la bătrâna dădacă... Nu cred că va fi nimic rău dacă vom chema un doctor, Janet... Mă duc să chem chiar acum unul, la telefon...

După plecarea lui, Janet se apropie de Helen și-i spuse răgușit, privind-o cu ură în ochi:

– Am fost sigură, încă din ziua când ai venit aici, că ne vei purta ghinion! declamă ea și privirile i se aprinseră ca ale unui diavol, făcându-l pe Rick să se ridice într-un cot. Ai venit să faci rău! am simțit asta, insistă bătrâna. Te-am văzut stând în pragul ușii, de parcă ai fi fost regina Boadicea, care a pornit în căutarea dușmanilor promițând răzbunare pentru relele pe care aceștia le-au pricinuit familiei ei! Am văzut clar aura răzbunării înconjurându-ți capul și am observat cum ți-ai lins buzele, de parcă ai fi savurat gustul dulce al primei tale victorii, dar nu m-am temut de tine nici atunci, cum nu mă tem nici acum, deoarece puterea mea de clarvăzător m-a făcut să descopăr că înainte de a părăsi acest castel, vei simți gustul amar al remușcării.

În ciuda faptului că nu crezuse niciodată în clarvăzători, Helen fu străbătută de un fior rece, la auzul vorbelor bătrânei.

E oare posibil să existe vrăjitoare? se întrebă ea, încruntându-se.

În atmosfera ciudată a acestui castel, totul pare să se

întâmple conform profețiilor...

Oripilată de acest gând, Helen se scutură cu putere, ca pentru a alunga teama pe care i-o provoca Janet spunându-și în același timp că era mult mai probabil ca adeverirea profețiilor să fie posibilă pentru că le acordăm credibilitate.

***

Până la venirea doctorului trecu mai bine de o oră, dar când acesta își făcu apariția în camera lui Rick, Janet ieși furioasă, murmurând cuvinte grele la adresa amatorilor.

– Cerule! exclamă doctorul, rotindu-și privirile peste încăpere. E camera unui copil, sau o celulă? Ce pozne așa de nemaipomenite ai făcut, tinere domn, că ai fost pedepsit astfel?

Apoi doctorul, care spre surprinderea lui Helen era un bărbat cam de vârsta ei, se așeză pe pat și dând la o parte pilota, îl prinse pe Rick de încheietura mâinii...

– Bine că nu ți-au pus și cătușe, adăugă el cu un surâs amar.

Rick scoase un râs slab, urmărind cu atenție acțiunile doctorului. Acesta îi luă pulsul, după care începu să analizeze degetul infirm...

Când termină examinarea, mângâie ușor fruntea

transpirată a copilului, privindu-l cu compasiune.

Nu apucă însă să-și spună concluziile, pentru că exact în acel moment Lewis intră în cameră, cu un aer foarte îngrijorat:

– Sunt tatăl lui Rick... Lewis Murray... Dumneavoastră sunteți doctorul...?

– Bonney.

– Ce credeți ?... E grav?

– Nu, nu e chiar așa de grav din fericire, replică doctorul învelind din nou copilul și îndreptându-se apoi spre ușă... Aș vrea însă să vorbesc ceva cu dumneavoastră.

– Da, desigur. Vino și tu cu noi, Helen. Cum doctorul a fost chemat la insistența ta, cred că ai dreptul să știi ce părere are despre starea lui Rick.

Helen se asigură mai întâi că Rick stă confortabil, după care îi urmă pe cei doi bărbați în hol.

– Înainte de a pune diagnosticul, aș vrea să-i facem copilului niște teste. Dar peste câteva zile, când se va simți mai bine. Până atunci, prima prioritate va fi să mutați copilul într-o cameră cu condiții omenești. Aripa aceasta a castelului nu e potrivită pentru un copil. E întunecoasă și igrasioasă.

– Da, noi am urmat tradiția familiei. Când s-a stabilit, cu secole în urmă, că aici trebuie să fie camera copiilor, nu exista încă pădurea din spatele castelului.

– Interesant, spuse doctorul, îndreptându-se spre ieșire... Eu sunt foarte interesat de istoria acestei zone, domnule Murray. Găsesc că are tradiții și obiceiuri absolut fascinante. Eu sunt originar din Glasgow...

Cum medicul și cu Lewis trecură după asta într-un alt coridor, Helen, care rămase în fața camerei lui Rick, urmărindu-i cu privirea, nu mai reuși să audă ce discutau.

Camera de lângă dormitorul meu, își spuse ea, va fi foarte potrivită pentru Rick. Nu e nici prea mare nici prea mică și e permanent însorită. În plus, patul de acolo nu era larg, ca cele din alte camere, așa încât copilul se va putea simți în el ca un boboc de rață în cuibul său. Pe de altă parte, fiind aproape de dormitorul meu, îl voi auzi dacă va plânge noaptea și voi putea alerga la el.

Gândindu-se la toate acestea, Helen uită complet de sarcinile ei de secretară și se duse să aranjeze camera pentru băiat, pentru a fi gata când se va trezi.

Astfel, timp de mai bine de o oră deretică încăperea, schimbă lenjeria și mută mobilierul. Când să termine tot ceea ce-și propusese, auzi ușa deschizându-se, după care marchizul năvăli furios în încăpere:

– Domnișoară Paris! De ce nu ești în birou, la această oră? Nu a mai răspuns nimeni la telefon!

– Ah, iertați-mă, am uitat complet... Mi-am concentrat toată atenția asupra mutării copilului din camera aceea

insalubră.

Marchizul observă abia atunci schimbările făcute în cameră și faptul că Helen își legase părul cu o basma galbenă, pentru a-l feri de praf.

– De ce a trebuit să faci tu curățenie aici? Janet e bolnavă?

– Ah, nu, replică ea, trăgându-și basmaua de pe cap și eliberându-și părul. Rick e bolnav... A fost un doctor să-l examineze. Nu vă speriați. Nu e nimic grav. O răceală banală, dar doctorul ne-a sugerat să-l mutăm într-o cameră însorită, așa că m-am gândit...

– În ultimul timp, se pare că ai început să iei multe decizii în locul meu, domnișoară Paris. Intenționezi să mă faci să cred că îmi ești indispensabilă, sau ești doar genul care-și vâră nasul în problemele altora?

– Am vrut doar să respect instrucțiunile doctorului, lord Sanquhar, dar dacă vă deranjează acest lucru, pregătiți dumneavoastră camera, spuse ea furioasă, aruncând cârpa de praf la picioarele lui. De acum înainte mă voi ocupa doar de munca de secretară. Dacă veți avea nevoie de ajutorul meu pentru alte probleme, va trebui să mă implorați...

– Bun... Nu voi ajunge să te implor pentru nimic, domnișoară Paris, nu-ți face griji, așa că ocupă-te de sarcinile pentru care te-am angajat și lasă alte treburi în

grija celor care sunt îndreptățiți să se ocupe de ele.

– Adică să las copilul în grija lui Janet? replică ea cu ironie.

– Exact. Cum ai îndrăznit să-i uzurpi poziția chemând un doctor? Datorită ei și predecesoarelor ei, cei din familia Murray n-au avut niciodată nevoie de doctor!

– Vreți să spuneți că cei din familia dumneavoastră și-au lăsat cu toții viața, secole întregi, pe mâinile vrăjitoarelor? întrebă Helen, ridicând sprâncenele. Și considerați că ați procedat înțelept?

– Da.

– Dar când ați fost mic, ați fost vreodată răcit cum este acum Rick?

– De multe ori. Janet ne trata – atât pe mine cât și pe fratele meu – cu sticle cu apă fierbinte la picioare, acoperindu-ne cu multe pături și dându-ne să bem băuturi fierbinți.

Helen îl privi ca și cum nu putea să creadă că lui i se păreau firești acestee tratamente...

– Dacă ai terminat cu interogatoriul, domnișoară Paris, spuse marchizul văzând că Helen nu mai spune nimic, du-te te rog în biroul dumitale. Vreau să dactilografiezi toate scrisorile pe care le-am pus pe masa dumitale de lucru și să fie gata peste o oră.

– Dar ce se va întâmpla cu Rick? Se va trezi curând și

doctorul ne-a spus că e nevoie să-l mutăm în altă cameră cât mai repede posibil.

– Rick va rămâne unde e! N-ai voie să-l răsfeți!

– Dar nu puteți să ignorați sfatul medicului! Ați săvârși o crimă stupidă!

Fața marchizului rămase însă impasibilă.

– Sunteți un barbar! Nu veți fi satisfăcut până nu-l veți vedea pe Rick la fel de schilod cum sunteți dumneavoastră!

Chipul marchizului căpătă paloarea unui om în agonie, iar pumnii i se strânseră atât de tare încât i se albiră.

Privindu-l, Helen simți îndurerată că mersese prea departe și se rușină teribil pentru atitudinea ei.

Astfel, nu mai putea să stea față-n față cu el și, deschizând ușa, o zbughi în hol.

Cu o agilitate neobișnuită pentru un om cu handicapul lui, marchizul o ajunse și o trase înapoi în încăpere.

Apoi o prinse de umeri și o strânse cu atâta putere, încât degetele îi intrară în carne.

Era prima lor atingere, pentru că până atunci nici măcar nu dăduseră mâna unul cu celălalt.

Helen simți că leșină de teamă, mai ales că marchizul închise ușa cu cheia.

– Ți-am mai spus că nu-ți permit să-mi subminezi autoritatea! spuse marchizul printre dinți. Neobrăzarea dumitale a întrecut orice limite! Dar e una dintre marile

mele plăceri să domesticesc sălbăticia; să fac o femeie care-mi opune rezistență să mă implore în genunchi s-o sărut; să instruiesc șoimii să-mi stea pe încheietura mâinii, continuă el strângându-i umerii ca într-o menghină. Ador toate aceste lucruri, domnișoară Paris, comentă el strângându-i umerii cu și mai multă putere.

Helen scoase un geamăt de durere, în timp ce teama ei sporea.

– Îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc, dar nu sunt un celibatar delicat, cum ți-ai închipuit. N-am nimic de călugăr în mine, dimpotrivă... Când sunt atacat, reacționez ca orice bărbat.

După ce spuse acestea, pentru a-i oferi o probă, marchizul începu s-o sărute cu o sălbăticie deliberată, strivindu-i sânii de pieptul lui.

Apoi însă, de parcă devenea brusc conștient de frumusețea formelor pe care le atingea, degetele lui începură să-i mângâie trupul cu o delicatețe uimitoare.

Acum, Helen renunță să se mai zbată pentru a scăpa din strânsoarea lui, deoarece trupul, mintea și inima îi erau invadate de o plăcere covârșitoare.

Când peste un timp, marchizul se îndepărtă brusc de ea, Helen fu gata să se prăbușească la podea, din cauza șocului provocat de senzualitatea extraordinară cu care fusese sărutată și îmbrățișată.

– Ce vrăjitoare te-a trimis la mine, pentru a-mi spori chinul vieții? îi șopti el la ureche.

Helen se uită în ochii lui cu toată ura de care se simțea în stare în acel moment. Apoi, își sterse gura cu dosul palmei.

– Ți-a displăcut sărutul meu chiar atât de mult? o întrebă el sever.

– Detest să fiu maltratată... În special de un... de un...

– Olog? sugeră el. Mă bucur că mă găsești dezagreabil. Îmi place să știu că te-am pedepsit cum ai meritat, spuse marchizul, după care se răsuci pe călcâie și ieși din încăpere.

Helen nu se mișcă multă vreme după plecarea lui, așteptând să se calmeze.

Apoi, se lăsă să cadă în cel mai apropiat fotoliu.

Marchizul s-a dat de gol, se gândi ea surâzând...

De fapt, e foarte slab... Duritatea pe care o afișează nu e decât o mască sub care își ascunde vulnerabilitatea. Oricât de omnipotent vrea să pară în ochii celorlalți, are slăbiciunile tuturor bărbaților din lume. S-a tulburat teribil când a simțit formele trupului meu. Ce altă modalitate mai bună de răzbunare, aș putea găsi, decât să-l las să creadă că sunt îndrăgostită de el, doar pentru ca apoi să-i râd în nas acestui barbar?

Capitolul 6

Helen deschise scrisoarea fără să stea prea mult pe gânduri, fiind foarte curioasă să vadă cine o trimisese, deoarece era parfumată și așezată separat de plicurile cu probleme de afaceri.

Când văzu însă cuvintele drăgăstoase de la început, se simți jenată, așa că împături hârtia și o puse la loc în plic.

„Dragul meu drag, Damon"!

Inima i se strânse imediat citind aceste cuvinte și degetele începură să-i tremure.

Cine putea să iubească oare atât de mult un om cu inima de gheață?

După ce sfârși acest gând, se ridică de la masa de lucru și bătu în ușa biroului lui Damon.

Nu se mai întâlniseră din ziua precedentă, când

pregătise camera pentru Rick, așa că genunchii îi tremurau, neștiind cum se va comporta șeful ei după cele întâmplate.

– Vă rog să mă iertați, spuse Helen, intrând cu timiditate înăuntru și arătându-i scrisoarea pe care o desfăcuse înainte... Nu mi-am dat seama că e o scrisoare personală și am deschis-o, continuă ea, pe un ton plin de regret.

Damon se uită mai întâi în ochii ei, ca și cum ar fi vrut să știe ce impresie îi făcuse acea scrisoare.

Apoi, pe buze îi apăru un zâmbet ironic.

– Nu-i nimic, Helen, răspunse el, adresându-i-se pe numele mic. Probabil e o scrisoare de la una din multele mele mătuși.

Ce joc nebunesc a început între noi, se gândi ea zâmbindu-i emoționată pentru că i se adresase pe un ton atât de prietenesc. Și... cum se va sfârși?

Pe urmă, se grăbi să se întoarcă la treburile ei.

– Helen, o clipă, o opri Damon, cu aceeași căldură în glas.

Helen se întoarse încet, așteptând cu emoție să vadă ce mai dorește.

Damon se apropie de ea, ținând scrisoarea în mâini.

– Scrisoarea e de la Caroline, fosta soție a lui Lewis. E scrisă bineînțeles în stilul ei pompos. Și-a invitat niște prieteni să facă o minivacanță aici, dar abia după ce a stabilit cu ei acest fapt, s-a gândit să mă întrebe și pe mine

dacă sunt de acord sau nu, spuse el, plimbându-și degetele peste brațele ei.

Helen nu mai era capabilă să se gândească la altceva decât la gestul lui atât de neașteptat.

– Cred că vă va face plăcere, spuse Helen după ce-și mai reveni în fire. Și lui Rick de asemenea. Cred că îi e foarte dor de mama lui.

Damon se încruntă și se întoarse la biroul lui.

– Băiatului nu-i pasă de ea. Caroline e o femeie foarte atractivă, foarte amuzantă, dar are un instinct matern complet nedezvoltat. Dacă va veni aici, sigur n-o face pentru Rick.

– Va veni atunci pentru dumneavoastră? întrebă Helen, cu un surâs ironic.

– Pentru mine? replică el, surprins. Ah, fratele meu ți-a spus că fosta lui soție a fost mai întâi logodnica mea... Caroline poate să vină aici de câte ori dorește, dar n-o voi privi niciodată decât ca... fosta soție a fratelui meu. Oricum, vreau să-ți spun că va sosi aici cu câteva zile înaintea prietenilor ei, pentru a face pregătirile necesare. Dar dacă nu-i va fi de-ajuns ajutorul pe care i-l va da Kate, vrei să-ți aduci și tu contribuția la aranjarea casei în vederea primirii musafirilor ?... Mă bucur că vei putea vedea și tu cum era castelul nostru pe vremea părinților mei, când se dădeau foarte des petreceri aici. Ce zici, Helen, o vei ajuta

pe Caroline dacă va fi nevoie?

Auzindu-l rostindu-i numele cu atâta căldură, Helen reuși doar să spună:

Da... voi face tot ce voi putea.

***

Rick nu se arătă deloc entuziasmat când auzi că își va întâlni foarte curând mama.

– Eu mă bucur mai mult că ești tu aici, Helen, se confesă el. Mama nu stă de vorbă cu mine. Ori de câte ori am dorit să-i spun ceva, mi-a spus să mă duc la joacă. Nu e ca tine... Tu ești foarte drăguță cu mine. De ce nu vrei să te căsătorești cu unchiul Damon și să rămâi aici pentru totdeauna ?

– Ah, să nu vorbim despre așa ceva, replică Helen, luându-l cu duioșie de braț să-l conducă spre noul lui pat din camera în care-l mutase conform indicațiilor doctorului. Încearcă să dormi, continuă ea, sărutându-l pe frunte. Când te vei face bine, vom merge amândoi în oraș. Doctorul Bonney vrea să-i facem o vizită la cabinetul lui. În plus, aș vrea să mă duci să văd magazinele de acolo. Așadar, aștept să te faci bine.

– Da, o să mă fac bine foarte repede, îi promise el surâzând.

– Dacă te vei face bine spre sfârșitul săptămânii, va fi în regulă.

Helen îl sărută apoi pe frunte și ieși.

Când ajunse pe la jumătatea holului, îl întâlni pe Lewis.

– Bună, Lewis, spuse ea, pe un ton amical.

– Ai auzit vestea? o întrebă Lewis, fără să-i întoarcă surâsul.

– Despre sosirea fostei tale soții? Da. Nu te bucuri?

– De ce m-aș bucura, Helen ? Nu pentru mine vine, ci ca să stea o perioadă aproape de Damon.

Helen vru în primul moment să protesteze, dar se mărgini să spună:

– Îmi pare foarte rău, Lewis. Îmi dau seama că suferi... Nu crezi, totuși, că v-ați putea împăca?

– Nu, atâta vreme cât fratele meu rămâne necăsătorit. E îngrozitor s-o văd pe singura femeie pe care am iubit-o vreodată, mama copilului meu, uitându-se la Damon cu ochi plini de speranță și cerșindu-i atenția. Damon n-a încurajat-o niciodată. După ce m-am căsătorit cu ea, a avut o atitudine absolut corectă, dar Caroline n-a încetat să spere că se va întoarce la ea.

– Ce situație incomodă, pentru voi toți... Să sperăm că de data asta va fi altfel.

– Când va zbura porcul, poate, pentru că e puțin probabil ca Damon să arate vreodată interes pentru o altă femeie.

Helen se întoarse în biroul ei, întrebându-se în același timp de ce se lăsase implicată în problemele unei familii cu care n-avea nimic în comun și pe care nici măcar n-o simpatiza?

De ce i-am promis lui Damon că voi face tot ce voi putea pentru a o ajuta pe Caroline?

Apoi, simți brusc nevoia să-i vorbească marchizului. Astfel, năvăli în biroul lui fără să bată la ușă și-i spuse, cu răsuflarea întretăiată :

– Tocmai am stat de vorbă cu Lewis. E foarte stresat că fosta lui soție va veni aici și e convins că a luat această hotărâre pentru a sta un timp cu dumneavoastră. Îl puteți ajuta să se liniștească. Nu trebuie decât să-i spuneți că nu sunteți interesat să aveți din nou o relație cu această femeie. Puteți să faceți asta?

Damon o privi lung, dar nu-i răspunse.

– Ah, sigur că nu... De fapt, sunteți interesat de ea... Am văzut cum vi s-a adresat în scrisoare... N-am vrut, dar...

– Dar... fiind femeie, ai tras concluzii greșite, răspunse Damon lăsându-se pe spătarul scaunului. Cred că ești geloasă, Helen.

– Am vreun motiv să fiu geloasă? întrebă ea fluturându-și genele, pentru că își aminti de planul ei de răzbunare.

Damon se apropie de ea, dar n-o atinse.

– Nu permit niciunei femei să-și aroge vreun drept asupra mea, Helen. Se pare însă că nu ești capabilă să-ți domini emoțiile. Asta e cauza pentru care ai dat fuga să te angajezi la mine și să scapi astfel de o relație care te-a dezamăgit?...

– Nu! răspunse ea aproape strigând. Nu am fost niciodată logodită, deși nu pot spune că bărbații nu mă consideră atractivă. Nu am încurajat însă pe nimeni, niciodată.

– Te cred, răspunse el, privind-o lung. Atitudinea ta de femeie inaccesibilă îi întărâtă pe bărbați, mai mult decât dacă i-ai încuraja. Totuși, adăugă el prinzându-i bărbia în degete, ieri mi-ai savurat sărutul cu o pasiune incredibilă. Astăzi însă, ești din nou foarte rece, ca și cum ai vrea să-mi spui că nu te interesez. În care atitudine trebuie să cred?

Helen simți în acel moment că-i era foarte greu să-l mintă, pentru că ochii lui păreau să-i fi pătruns până în cele mai ascunse unghere ale sufletului.

– Reacția mea de ieri a fost normală... Prima oară m-am zbătut, cum ar fi făcut orice femeie care e sărutată cu forța... Apoi, a fost altceva... Ceva... minunat... O

senzație pe care n-o voi putea uita niciodată.

– O senzație dulce, de parcă ai fi prins aripi? o întrebă el șoptit... Unii oameni numesc asta... dragoste, Helen, continuă marchizul, foarte aproape de urechea ei. Tu cum o numești?

– Eu... nu știu, replică ea, făcând un pas înapoi pentru a scăpa de apropierea lui sufocantă. Să mai așteptăm un timp, murmură ea. Să ne acordăm timp să descoperim ce este...

– Da, timpul rezolvă totul... Poate ai dreptate, adăugă el, eliberând-o.... Să mai așteptăm...

În momentul următor, cineva bătu la ușă și unul din muncitorii de pe moșie intră înăuntru.

– A sosit cumnata dumneavoastră, stăpâne, spuse el.

– Ah, deja? exclamă Damon și se grăbi să iasă în fața castelului, unde oprise de câteva minute o mașină sport.

Lewis era și el acolo, scoțând valizele din portbagaj.

Helen, care-l urmă pe Damon îndeaproape la indicația acestuia, o măsură cu interes pe femeia care stătea sprijinită de balustrada scărilor, într-o atitudine neglijentă și cu un zâmbet impacientat pe față.

– Ai grijă cu valiza aceea, Lewis! E nouă.

– Dar de ce ți-ai luat atâtea valize? Nu puteai să mai lași din ele acasă și să ți le aducă prietenii tăi, când vor veni?

– Dragule, m-am întors de pe continent abia acum două

zile și am preferat să mă odihnesc decât să-mi pierd vremea cu selecționarea hainelor pentru aici. Unele din ele trebuie spălate, dar dacă Jane mai e aici, o să le spele ea.

– Ce-ar fi să nu mai ceri ajutorul altora pentru a-ți rezolva problemele personale, Caroline? replică Lewis, încruntându-se.

Ah, cât sarcasm a fost în tonul lui, se gândi Helen. Cum poate fi posibilă o reconciliere, când ai o asemenea atitudine?... Va trebui să-i spun să se poarte mai frumos cu fosta lui soție, dacă dorește să se întoarcă la el.

– Damon, iubitule! exclamă apoi Caroline, alergând să-l îmbrățișeze pe marchiz.

Acesta întinse brațele spre ea, apoi se sărutară pe gură atât de lung și de pasional, încât Helen și cu Lewis schimbară o privire surprinsă.

– De ce nu mi-ai răspuns la scrisori? îl întrebă ea pe un ton dulce, dar plin de reproș, după ce se desprinseră în sfârșit unul de celălalt. Ți-am scris în fiecare săptămână, iar tu nu mi-ai trimis nici măcar un rând.

– Am fost foarte ocupat, răspunse Damon pe un ton plin de indulgență, care o făcu pe Helen să simtă că i se ridică tensiunea de enervare.

– Prea ocupat să te gândești la mine? replică imediat Caroline, cu ochi plini de adorație. nu voi crede niciodată așa ceva, Damon.

– Dar mie de ce nu mi-ai scris, pentru a mă întreba de fiul nostru? interveni Lewis cu asprime.

– Eu nu mi-am cunoscut deloc mama și am supraviețuit, răspunse Caroline, cu o grimasă în colțul gurii. Și apoi, eu am adus pe lume un copil, împotriva voinței mele, deci nu mi s-a trezit încă instinctul matern.

Helen se cutremură la auzul cuvintelor ei, iar Damon își strânse cu putere maxilarele, după care spuse, furios :

– Vreți să încetați cu războiul ?... Rick nu e încă restabilit complet, Caroline, de aceea stă în pat, dar sunt sigur că se va bucura să te vadă, adăugă el, uitându-se la fosta lui logodnică și îndulcindu-și glasul.

Privind-o la rândul ei pe Caroline, Helen nu putu să nu recunoască faptul că aceasta era într-adevăr foarte frumoasă, cu toate că expresia ei trăda egoismul care o caracteriza.

– O să-l văd mai târziu. Acum, aș vrea să stau de vorbă cu tine, Damon, am așteptat atâta timp să te reîntâlnesc. Hai să mergem în biroul tău, unde putem sta liniștiți, adăugă ea, trecându-și mâinile peste sânii plini, chipurile pentru a-și aranja rochia.

– Înainte de a merge în biroul meu, replică Damon fără să-i ia în seamă gestul provocator, dă-mi voie să-ți prezint un nou membru al gospodăriei noastre. Helen, continuă marchizul, întinzând o mână spre tânăra lui secretară, ea e

cumnata mea... Caroline.

Aceasta înclină ușor din cap spre Helen, măsurând-o în același timp din cap până-n picioare.

– Caroline, continuă Damon luând-o pe Helen de brat, am plăcerea să ți-o prezint pe domnișoara Paris... logodnica mea...

***

Deși știa foarte bine că marchizul dorise doar să scape de insistențele Carolinei când o prezentase ca fiind logodnica lui, Helen suportă cu greu în următoarele zile asumarea noului ei rol, deoarece Damon se comporta cu ea deosebit de senzual și de cald, înconjurându-i tot timpul mijlocul, sărutând-o și îmbrățișând-o de câte ori se aflau împreună cu ceilalți.

Cu toate acestea, Caroline nu încetă să-i facă avansuri fostului ei cumnat, convinsă că acesta se va întoarce totuși la ea.

– Caroline mi-a spus că nu crede că sunt logodit cu tine, deoarece nu porți niciun inel, spuse marchizul într-o dimineață, apropiindu-se de masa la care lucra Helen. Va trebui deci să-ți fac un cadou pentru ca logodna noastră să

fie credibilă.

– Ah, nu e cazul să mergem atât de departe cu acest joc, răspunse Helen, strângând între degete stiloul cu care scrisese până atunci.

– Eu cred că e cazul, o contrazise el. Dar deși sunt o mulțime de inele printre bijuteriile familiei mele, aș vrea să-ți dăruiesc unul pe care să-l poți păstra când vei pleca de aici. Ca să-ți amintești de mine... Sau vei dori să uiți cu totul de mine, când vei pleca?

Amintindu-și de planul ei, deși la început era gata să-i dea o replică usturătoare, se abținu și spuse, cu dulceață în glas:

– Uneori ești foarte crud, Damon... De ce mi-aș dori să uit de tine?

– Tu să-mi spui, replică el râzând și ciufulindu-i ușor părul. Ești o femeie cu un trecut pe care nu-l cunosc și pe deasupra ești și englezoaică...

Helen simți că sosise momentul pe care-l așteptase cu atâta răbdare.

– De ce-i urăști așa de mult pe englezi? Nu sunt nici mai buni nici mai răi decât alții, aparținând altor popoare.

– Am câțiva prieteni englezi în cercul meu, dar i-am acceptat doar după ce le-am studiat caracterul, timp de mai mulți ani. În familia mea avem destule povești despre duplicitatea englezilor în care ne-am încrezut.

Helen simți un fior rece pe șira spinării. Apoi, în ciuda glasului interior care o sfătuia să nu continue acest subiect, spuse:

– Atunci, de ce nu v-ați închis granițele?

– Din păcate, lucrurile nu sunt chiar atât de simple, deși scoțienii au fost tot timpul nemulțumiți de vecinii lor. Și ca să-ți dau un exemplu recent din viața mea personală, că avem dreptate să nu ne încredem în englezi, trebuie să-ți spun că... Dar mai bine să nu intru în astfel de amănunte, adăugă el, îngustând ochii. Când îți vei termina munca pe ziua de azi, anunță-mă. Vreau să mergem în oraș, la un bijutier pe care-l cunosc. Îți voi cumpăra inelul despre care ți-am vorbit.

– Oh, dar și Rick trebuie să meargă astăzi în oraș. L-am programat la doctorul Bonney, își aminti brusc.

– Bine. Îl vom lua cu noi. Mai am și alte probleme de rezolvat în oraș, așa că o voi face cât timp veți fi la doctor.

***

Câteva ore mai târziu, când intră cu Rick în cabinetul doctorului, Helen fu foarte surprinsă să afle că nu era necesar să-l aștepte pe băiețel în spital.

– După ce-l voi examina, Rick se va putea juca în grădină cu copiii internați la noi, domnișoară Paris, așa că mergeți să vă rezolvați problemele, apoi veniți să-l luați.

– Dar... Rick are nevoie de prezența mea... Pare destul de speriat...

– Nu-ți face griji, replică doctorul conducând-o în hol. Voi avea eu grijă ca totul să fie în ordine cu el, până te vei întoarce dumneata.

Simțindu-se alungată pur și simplu, Helen se întoarse la Damon, care era încă în mașina lui.

– N-au nevoie de mine, îi spuse ea, supărată.

Damon izbucni în râs.

– Se pare că ți s-au trezit instinctele materne, draga mea. E timpul să ai propriii tăi copii.

După asta, Damon o anunță că vor merge la bijutier, care se afla nu departe de acolo.

Astfel, coborâră amândoi din mașină și o luară în susul străzii înguste, pline cu magazine de tot felul.

Într-una dintre vitrine, Helen observă un șal de lână superb, așa că se opri pentru a-l admira.

– E unul dintre faimoasele noastre șaluri tradiționale, o informă el. E atât de fin, încât poate să fie trecut printr-un inel. Secretul realizării lui a fost transmis din tată-n fiu...

Helen se arătă apoi interesată și de alte produse tradiționale, din vitrinele altor magazine și de fiecare dată

Damon îi dădu explicațiile necesare, vădit foarte mândru și mulțumit de multiplele obiecte artizanale a căror valoare estetică și practică era de multă vreme recunoscută peste hotare.

Nu după mult însă, marchizul o conduse pe o străduță lăturalnică, după care o invită să intre într-o dugheană al cărei aspect exterior îi păru Helenei destul de deplorabil. Înăuntru însă, constată că era o adevărată comoară, deoarece pe toate rafturile se aflau expuse casete cu bijuterii atât de frumoase, cum rar îi mai fusese dat să vadă.

– Suntem onorați de vizita dumneavoastră, sir, spuse bătrânul bijutier, înclinând din cap spre Damon. Sper să vă putem servi cu ceea ce doriți.

– Și eu sper, domnule Ogilvie, replică Damon surâzând. Domnișoara Paris, logodnica mea, dorește să-și aleagă un inel de logodnă. Credeți că veți găsi ceva care s-o mulțumească?

– Mai mult ca sigur, sir. Dar n-ar vrea domnișoara să primească mai bine ca dar de logodnă o broșă, în locul unui inel ?

Helen chiar asta își dorise în adâncul sufletului, așa că-l privi uimită pe bijutier, și totodată recunoscătoare.

– Expresia feței logodnicei dumneavoastră, sir, îmi spune că ar prefera o broșă... Ceea ce v-aș recomanda și eu, pentru că, dacă îmi permiteți să-mi exprim părerea,

lord Sanquhar, căsătoria dumneavoastră va fi presărată și cu spini, nu numai cu roze... Nu-i așa că domnișoara e englezoaică?

– Da, e englezoaică, răspunse Damon zâmbind. Arătați-i vă rog ce aveți și lăsați-o pe ea să decidă ce fel de dar de logodnă își dorește.

Bătrânul încuviință și-i conduse într-o cameră alăturată, unde se opri în fața unei mese acoperită cu o perdea de catifea neagră.

Bijutierul dădu perdeaua la o parte, scoțând la iveală câteva șiruri de broșe de o frumusețe extraordinară.

Helen le privi pe toate cu multă atenție, dar când ajunse în fața uneia care reprezenta două inimi într-o coroană princiară, exclamă entuziasmată.

Damon și bătrânul schimbară imediat o privire amuzată și mulțumită.

– Interesantă alegere, domnișoară Paris, spuse bătrânul. E o broșă care în țara noastră se oferă în mod tradițional, ca dar de logodnă, dar și ca pavăză împotriva vrăjilor. Pe de altă parte, șalul cu care e învelit primul născut al unei familii, după botez, e prins cu o broșă de acest gen.

Auzind acestea, Helen se răzgândi brusc și puse broșa la loc...

– E într-adevăr foarte frumoasă, spuse ea, dar nu doresc ceva atât de scump. M-aș simți mai bine dacă aș primi un

cadou mai modest.

– Împachetează broșa, domnule Ogilvie, spuse Damon, întorcându-se spre bijutier. Englezoaicele cred încă și acum despre bărbații scoțieni că sunt strânși la pungă. Să desființăm acest mit.

Helen nu mai spuse nimic, gândindu-se că poate într-adevăr, broșa aceea va reuși s-o scape de influența nefastă a lui Kate.

După ce ieșiră de la bijutier, Damon o conduse până la spital și-i spuse, grăbit:

– Voi veni peste o jumătate de oră să vă iau, pe tine și pe Rick. Am de dat un telefon urgent.

Doctorul Bonney o aștepta pe Helen în cabinetul lui, iar când o văzu, îi făcu semn să se uite pe fereastră, pentru a-l vedea pe Rick care se juca în grădină foarte vesel, cu niste copii de vârsta lui.

– La ce concluzii ați ajuns, domnule doctor? întrebă Helen, după ce-l privi pe Rick câteva minute, bucuroasă că îl vedea atât de vesel.

Doctorul o invită să se așeze pe scaunul din fața lui, iar Helen se supuse, fără însă a-l slăbi din ochi.

– Ce știți despre acest copil, domnișoară Paris?

– Nu prea multe. Doar câteva informații primite de la tatăl lui, de la menajeră și de la Rick însuși.

– Hm... Rick e cam vorbăreț, nu-i așa? Cât de multă bază

se poate pune pe poveștile lui?

– Ah, v-a vorbit despre blestemul aruncat asupra familiei lui, înțeleg. Oricât ar părea de fantastic, domnule doctor, toată familia Murray crede în acest blestem... Inclusiv Damon...

– Fantastic, ați spus? Eu cred că fascinant ar fi cuvântul potrivit.

Helen îl privi surprinsă...

– Doar nu vreți să spuneți că și dumneavoastră dați crezare legendei care circulă în familia Murray de veacuri?

– Nu, domnișoară Paris... Mă interesează, e adevărat, legendele acestor locuri și am făcut nenumărate studii plecând de la ele. Eu fac parte dintre aceia care cred că nu iese niciodată fum fără foc. Înțeleg că sunteți tentată să râdeți de această legendă, dar gândiți-vă la următorul lucru: oamenii din trecut erau mai naivi decât cei de astăzi?... Eu cred mai degrabă că așa cum facem noi astăzi, încercau și ei să depășească limitele a ceea ce se vede pentru a pătrunde tainele ascunse ale Universului.

– Da, domnule doctor, dar nu puteți crede, în mod serios că...

– Dumneata crezi în fantome, domnișoară Paris? o întrebă el pe neașteptate.

Helen se ridică de pe scaun cu buzele strânse, deoarece își aminti cum într-una din zile, când traversase unul dintre

coridoarele circulare ale castelului, avusese impresia că văzuse o umbră care se îndrepta încet spre una din uși.

– Ăă... nu... Ba da! Nu știu, nu sunt sigură...

Doctorul râse încet.

– Văd că așa cum se întâmplă cu majoritatea oamenilor, te temi să recunoști că măcar uneori îți spui că ar putea exista așa ceva. Negi că există fantome, dar n-ai petrece singură o noapte într-una din camerele nelocuite ale castelului, nu-i așa?

– D-da, răspunse încet Helen.

Doctorul se lăsă pe spătarul scaunului, zâmbind satisfăcut.

– Ei bine, eu sunt interesat să fac din superstiții un aliat al medicinei. Cercetările mele au confirmat recent că plantele folosite de femeile din această zonă au într-adevăr virtuți vindecătoare. Sucul frunzelor de salcie, de pildă, era în trecut folosit pentru tratarea febrei. Sub formă de medicamente, bazate pe acid salicilic, e folosit în același scop în zilele noastre. Un extract de alună, folosit de vrăjitoarele din vechime mai e și azi uzitat pentru vindecarea entorselor și contuziilor. Penicilina reamintește de cataplasmele cu mucegai pe care vrăjitoarele magiei albe îl obțineau amestecând pâine, drojdie, morcovi și alte vegetale. După cum vezi, domnișoară Paris, nu e bine să luăm în râs legendele.

– Nu văd legătura cu blestemul din familia Murray.

– Legătura, draga mea, constă în faptul că ceea ce peste veacuri a fost considerat un blestem, era de fapt o boală generată de o anume tradiție existentă în familia Murray.

– Vreți să spuneți că această... nenorocire, poate fi eradicată?

– Da. E un defect muscular cronic, întreținut de faptul că apartamentul copiilor a fost tot timpul într-o aripă rece și igrasioasă a castelului.

– Înțeleg... Familia Murray a avut întotdeauna o aversiune profundă față de medici și s-a lăsat tratată doar de către Kate și de predecesoarele ei. Acum se leagă totul, pentru că blestemul se spune că a fost aruncat asupra familiei de una dintre străbunicele lui Kate.

– Dar cum se face că ele au reușit totuși să vindece multe din bolile care au dat peste membrii familiei?

– Nu e de mirare... Într-un timp în care oamenii credeau cu atâta putere în magie și în forțe supranaturale, un medicament prescris de o vrăjitoare, indiferent ce ar fi conținut, putea aduce vindecări miraculoase. Și în plus, o vrăjitoare inteligentă – și nu uita că vrăjitoarele au fost înaintașii medicilor de azi, deci erau inteligente – putea oricând să schimbe o poțiune sau un descântec care nu dădea rezultatul scontat, cu remedii mai potrivite credințelor bolnavului. Cu siguranță, străbunica lui Kate a

avut capacitatea de a recunoaște slăbiciunile familiei și a proclamat acel blestem convinsă fiind că nu era nicio persoană atât de ageră la minte care să realizeze că defectul propovăduit de blestemul vrăjitoarei pentru generațiile următoare, exista deja în familie. În zilele noastre se cunoaște foarte bine că teama, tensiunea sau alt disconfort psihic, poate provoca în corp diverse dureri, de aceea se merge în primul rând pe vindecarea mentalului, care aduce după sine vindecarea fizică.

Helen se așeză pe scaunul de pe care se ridicase ceva mai devreme, impresionată de logica lui, dar neînțelegând mare lucru.

– Explicați-mi vă rog mai simplu ce credeți despre boala din familia Murray?

– Nu pot să spun încă sută la sută ce este, dar bănuiesc că avem de-a face cu o boală musculară foarte rară, care a debutat în primii ani de viață și a afectat în special sexul masculin. Se caracterizează prin deformarea extremităților...

– Dar... se poate vindeca? întrebă ea, cu o expresie plină de speranță.

– Da, răspunse doctorul după ce inspiră adânc. Cu ajutorul masajului, al mișcării și al unor aparate electrice speciale.

Capitolul 7

Oaspeții Carolinei urmau să sosească în cursul zilei de sâmbătă, iar petrecerea fu proiectată pentru seara aceleiași zile.

Helen își reduse considerabil munca la birou, așa că în afara rezolvării problemelor corespondenței, amână orice altă treabă, ca s-o ajute pe Caroline la pregătirea casei.

Astfel, fură curățate cu multă atenție toate dormitoarele, mobila fu rearanjată, iar podeaua dezinfectată.

În plus, se acordă o atenție deosebită modului în care se va prezenta sala de mese, cea de dans, dar și holurile, toaletele de la parter, ca și holurile și bucătăria.

Lewis se arătă, inexplicabil, deosebit de entuziasmat că va avea loc o petrecere și le ajută cu tot ce putea.

Caroline era o persoană complet diferită de cea din

prezența lui Damon: mai relaxată, mai puțin ostilă și mult mai dispusă să răspundă pozitiv avansurilor fostului ei soț.

Helen chiar simți o oarecare simpatie pentru ea când, cu o batistă legată în jurul capului și cu o pată mare de praf pe nas se apropie de Lewis și-i spuse zâmbind:

– Nu știu ce fel de vinuri să punem la masă, dragule, pentru că Damon susține că e demodat să servești un anume vin la fiecare fel de mâncare. Desigur, el nu are experiența ta și nici n-a studiat aceste probleme, așa cum ai făcut tu, astfel că-mi închipui că nu se va supăra dacă te voi ruga pe tine să alegi vinurile pentru petrecere.

Lewis își umflă mândru pieptul, iar Helen se întoarse cu spatele la ei, pentru a nu i se observa amuzamentul.

– Damon are o pivniță mult mai dotată decât merită. Poate mulțumi strămoșilor lui. Dacă îmi vei da lista cu felurile de mâncare de la petrecere, te asigur că și cel mai pretențios mesean va fi satisfăcut de vinurile servite alături de acestea. Cum bănuiesc că bucatele vor fi deosebite, atunci și vinurile vor fi dintre cele mai fine.

Caroline bătu bucuroasă din palme, apoi se întoarse spre Helen și spuse cu un zâmbet care-i dezvălui întregul șirag de dinți albi perfecți:

– Nu e minunat să putem rezolva problemele importante?... Eu nu mă pricep deloc la vinuri... Tu?

Influențată de entuziasmul Carolinei, Helen uită pe

moment să fie precaută.

– Am fost inițiată puțin în domeniu, dar nu pot spune că sunt expertă. Tot ce știu, e că sherry-ul e acceptat cu supa, vinul alb demisec se asociază cu peștele prăjit sau poate fi servit ca aperitiv, vinul alb sec e delicios cu peștele proaspăt, cu pui, vită sau porc, vinul roze e potrivit pentru brânză, iar vinul alb. dulce cu budinca. Ah, da! adăugă ea râzând... Mai știu că șampania poate fi servită cu orice și la orice oră.

Helen se opri abia când observă privirile uimite ale celor doi, măsurând-o cu suspiciune.

– Mă surprinzi, declară fosta soție a lui Lewis. N-am mai întâlnit până acum nicio secretară care să aibă cunoștințe în acest domeniu atât de special. Eu am crezut întotdeauna că dragostea pentru vinuri e o plăcere ușor ezoterică, în care e implicat un amestec straniu al simțurilor, o bucurie comparabilă cu înmuierea într-o baie cu apă parfumată, cu savurarea unui fel de mâncare delicios, sau cu plăcerea de a face dragoste.

– Crezi cumva că astfel de plăceri pot fi doar privilegiul claselor superioare? întrebă Helen, ridicând bărbia. Nici ceilalți oameni nu sunt lipsiți de sensibilitate, așa că le face plăcere și lor să se înconjoare de frumos și să savureze momente deosebite.

Caroline o privi, încurcată.

– Trebuie să admiți că oamenii din... clasa ta socială sunt foarte rar interesați să-și însușească asemenea cunoștințe.

Helen izbucni în râs, ceea ce spori nedumerirea Carolinei.

– N-ai avut niciodată legături cu proletariatul, nu-i așa, Caroline ? Dar vacanțele pe continent sunt acum la îndemâna tuturor... sau aproape a tuturor oamenilor, indiferent de clasa din care provin. Eu, e adevărat, am avut în ultimii ani norocul să-mi pot petrece vacanțele în cele mai importante zone viticole din Franța, Germania și Italia.

– Ah, vrei să spui că ai făcut un tur al Europei?

– Cam așa ceva.

Observând că soția lui nu mai era atât de veselă ca înainte, Lewis interveni, surâzător:

– Eu sunt de acord cu cele spuse de Helen doar într-un singur punct : șampania se poate servi într-adevăr cu orice și la orice oră.

– Dar e de preferat s-o servești târziu în noapte, sau la primele ore ale dimineții, cu o persoană de sex opus, se auzi o voce tărăgănată din pragul ușii.

Apoi, Damon intră cu pași rari în încăpere.

Helen se înroși brusc, pentru că și-l și imagină într-o astfel de ipostază, cu Caroline.

– Te-am șocat, micuță puritană? o întrebă Damon

apropiindu-se de ea. Iartă-mă... Dar în compania ta, dragostea mea, niciun bărbat nu are nevoie de afrodiziace, adăugă el cuprinzând-o de mijloc și sărutând-o lung pe buze.

Rugându-se ca vocea să nu-i tremure după emoția trăită în brațele lui Damon, Helen spuse zâmbind, trecându-și privirile peste fețele celor prezenți:

– Eu aș concluziona spunând că într-o companie plăcută e destul chiar și o cană cu ceai... Are același efect benefic și e mai puțin costisitor.

Simțind tensiunea care pusese stăpânire pe Helen, Lewis izbucni într-un râs foarte sonor.

– Bravo, Helen! Să știi că te felicit pentru faptul că ești o puritană, cum a spus fratele meu. toate femeile din trecutul lui au căzut foarte repede pradă farmecului incontestabil pe care-l are.

Cum Lewis se uită spre soția lui spunând ultima frază, aceasta se simți probabil îndreptățită să riposteze, deoarece declară:

– Eu nu cred că logodnica ta e așa de naivă cum o consideri tu, Damon. E o fată umblată în lume și cunoaște o mulțime de lucruri despre vinuri...

Cum pe fața lui Damon apăru o expresie de mare surpriză, Caroline își umflă pieptul, cu o atitudine triumfătoare.

– Oricât de mult a călătorit Helen, Caroline, replică Damon, poate să se bucure în continuare de lucrurile simple ale vieții și are un umor total lipsit de cinism. Avem multe de învățat de la ea, tu și cu mine.

– Dacă ești așa de mulțumit de logodnica ta actuală, replică imediat Caroline, privindu-l cu un surâs cinic, de ce nu anunți data căsătoriei?...

Damon nu răspunse, iar Helen fu așa de surprinsă de cât de departe ajunseseră lucrurile, încât amuți, cu ochii fixați în podea.

– Chiar! spuse din nou Caroline. Petrecerea de sâmbătă poate să se transforme într-un bal dat în cinstea logodnei tale, Damon. Ce zici?

Peste încăpere se lăsă o liniște mormântală.

Damon îi privi pe fiecare în parte, cu o atenție deosebită.

Caroline păli, de parcă ar fi înțeles în sfârșit că logodna lui Damon era fictivă, iar ideea îi venise doar pentru a o arunca pe ea din nou în brațele lui Lewis.

Acesta își privi fratele ca și cum ar fi vrut să-i spună că și el avusese dubii serioase asupra logodnei sale cu Helen.

Expresia Helenei era însă cel mai greu de citit... La început, ochii i se măriră de surpriză, apoi păru stăpânită de o emoție puternică, pentru că-și duse mâinile la stomac, ca și cum ar fi dorit să-i oprească zbaterea.

Se pare că venirea mea la castel a înmulțit problemele familiei Murray, se gândi ea mușcându-și buzele.

– Helen e cea care va decide când vom anunța data nunții, spuse în sfârșit Damon, uitându-se la secretara lui, cu un zâmbet complice. Dar cum suntem logodiți de puțină vreme, cred că va dori să păstrăm secretă un timp data căsătoriei noastre.

Dintr-un impuls diabolic, mai mult pentru a-l contrazice pe Damon care o pusese într-o situație atât de jenantă pentru ea, Helen spuse cu cel mai dulce zâmbet de care era în stare în acel moment:

– Oh, nu știu ce să spun, Damon, dar la urma urmei, prietenii tăi au tot dreptul să ne împărtășească bucuria și cum sâmbătă se va da o petrecere la castel, cred că e o ocazie foarte bună pentru a anunța data căsătoriei noastre.

Damon se încruntă la auzul vorbelor ei, iar pe buze îi apăru un surâs forțat.

Helen ridică ușor capul, dar sentimentul ei de triumf se transformă repede în unul de teroare, când îl văzu pe marchiz apropiindu-se cu pași repezi, amenințători.

Dar ajuns lângă ea, marchizul își schimbă repede atitudinea și, privind-o lung în ochi, îi spuse calm:

– Atunci, așa va fi...

Undeva în spatele ei, Helen auzi exclamația înăbușită a Carolinei, după care realiză că aceasta ieși din încăpere în

fugă, urmată de Lewis.

Helen simți că i se înmoaie genunchii, dându-și seama că va trebui să aibă o confruntare cu Damon fără nicio asistență.

Încercând să scape, se grăbi să iasă și ea, dar marchizul o ajunse din urmă și o opri după care închise repede ușa.

– Cred că e nevoie să-mi explici de ce te-ai comportat astfel, spuse el furios, strângându-i cu putere brațul.

Helen vru să răspundă, dar constată că i se uscase gura de teamă.

– Eu... Eu...

Cum nu reuși să mai adauge nimic, Helen își umezi buzele uscate.

– Eu...

Neputința ei de a-i da un răspuns îl enervă și mai tare pe marchiz.

– Nu încerca să cauți minciuni. Îmi e foarte clar de ce ai reacționat așa... Prostul de mine, am căzut în plasa ta, cu jocul meu de-a logodna. De aceea ai venit la mine... Te-ai gândit încă de la început să mă prinzi în lat... Ești cea mai vicleană femeie pe care am întâlnit-o în viața mea!

Helen plecă ochii, rușinată, iar obrajii i se înroșiră.

Apoi, brusc, își aduse aminte ce-i spusese fratele ei o dată despre puterea pe care o aveau femeile asupra bărbaților, dacă simulau neputința și slăbiciunea.

Astfel, își lipi capul de pieptul lui Damon și spuse, încet:

– Îmi pare atât de rău... Acum îmi dau seama că am reacționat prostește, dar am fost cuprinsă de disperare... Vezi... Eu te iubesc așa de mult... Dar... Nu vreau să par în fața Carolinei și a lui Lewis doar o prostuță care execută fără să crâcnească ordinele viitorului soț... Te rog însă să accepți să anunțăm logodna și data căsătoriei la petrecerea de sâmbătă, și promit că voi dispărea din viața ta duminică dimineață, continuă ea, ridicându-și spre el ochii înlăcrimați. Permite-mi doar să am o noapte de care să-mi aduc aminte cu plăcere întreaga mea viață. O noapte de fericire, care să mă ajute să fac față singurătății în care mă voi cufunda.

Când brațele lui Damon îi cuprinseră cu gingășie mijlocul, Helen abia putu să-și rețină strigătul de triumf.

– Aș vrea...

Glasul marchizului sună straniu, de parcă ar fi avut un nod în gât, iar mâinile i se ridicară încet și-i mângâiară părul cu o delicatețe și o tandrețe înduioșătoare...

– Aș vrea, șopti el...

– Da, Damon? întrebă ea îndulcindu-și glasul, dar dezgustată imediat de farsa pe care o pusese la cale.

Marchizul o strânse la pieptul lui cu atâta tandrețe, încât Helen începu să tremure de emoție, în ciuda conștiinței că era doar într-un joc bizar.

– Știi, Helen?... Am jurat că nu mă voi căsători niciodată. Până nu demult, n-am regretat că am făcut-o, deoarece n-am întâlnit nicio femeie cu care să doresc să împart fiecare clipă a vieții mele... Dar în momentul când te-am văzut, am simțit că mi-ai intrat direct în inimă, nu doar în casa mea. Nici nu știi de câte ori când lucram împreună, cât de mult voiam să-ți ciufulesc părul, să te iau de mână, să te strâng în brațe și să topesc gheața din sângele tău cu săruturile mele fierbinți. Dar m-am oprit tot timpul, amintindu-mi că ești englezoaică și că nu trebuie să mă încred în tine. Ți-am căutat scuze că nu mi-ai adus referințe, dar n-am putut să nu mă întreb de ce, având în vedere calificarea ta, nu mai lucrezi unde ai fost angajată înainte... Nu mai contează pentru mine acum, draga mea... Te iubesc și te doresc ca un nebun... Dar nu te voi cere niciodată de soție, iubita mea scumpă, pentru că nu vreau să te împovărez cu un copil infirm, adăugă el cu un zâmbet trist.

Acum, e timpul să-i relatez cele spuse de doctorul Bonney, se gândi ea... În plus, trebuie să-i amintesc că în aceste timpuri, cuplurile pot alege dacă vor face sau nu copii...

Pe urmă însă, își aminti că era datoare să-l răzbune pe Chris și dorința de a înfăptui acest lucru îi acceleră pulsul. Viața fratelui ei fusese ruinată din cauza lui Damon

Murray... Nu poate să uite și nici să ierte, își spuse, după care fugi din cameră, întrebându-se cât de repede va reuși să-și ducă planul la îndeplinire, dar și cât de mult va fi afectată de fapta sa, care era împotriva firii ei pașnice și echilibrate.

Când ajunse în hol, realiză că Damon nu făcuse nici cel mai mic gest s-o oprească și rămăsese locului, cu capul plecat și cu umerii căzuți, ca un om împovărat de o imensă disperare.

Capitolul 8

Când huruitul primei mașini cu invitați ajunse până în biroul ei, Helen puse mașina de scris pe colțul mesei și o acoperi grijulie cu husa din plastic.

Se duse apoi la oglinda de lângă ușă și-și controlă ținuta. Pe urmă își trecu ușor degetele peste umbrele care-i apăruseră sub ochi. De când Damon i se confesase cu atâta sinceritate, aproape nu mai putuse să doarmă... În plus, plânsese în fiecare noapte, sfâșiată de amintirea incidentului traumatic care avusese loc în viața ei, la începutul acelei săptămâni.

Pe de altă parte, în ultimele două zile analizase cu mai multă atenție starea ei actuală și se întrebă cărui fapt se datora acea neliniște interioară extraordinară, tensiunea din venele ei, slăbiciunea și lipsa poftei de mâncare...

Concluzia fu una singură: era îndrăgostită.

Dorința de răzbunare se întorcea împotriva ei... Pur și simplu nu-l putea urî pe Damon.

Tot ce mai trebuia să facă, era să-i ceară doctorului Bonney să-i explice lui Damon că boala din familia lui poate fi eradicată. Pe urmă, se vor putea bucura de reciprocitatea iubirii lor și de viitorul fericit care-i aștepta.

Gândurile acestea fură însă repede alungate de sentimental neloialității față de Chris.

Cum va putea să fie fericită purtând această povară?

Helen își aranjă în grabă părul și ieși în fața castelului, unde oprise a doua mașină încărcată cu musafiri.

Când primul dintre ei se dădu jos, Helen crezu că visează. Scutură din cap, pentru a se convinge că era cu adevărat figura distinsă a lui sir Alec.

– Helen! strigă acesta, urcând în grabă scările. Ce surpriză să te găsesc aici!

– Sir Alec! spuse Helen zâmbind, conștientă de privirile întrebătoare ale Carolinei, care apăruse chiar atunci lângă ea. Și eu mă bucur să vă revăd. Soția dumneavoastră n-a venit?

– Ah, vă cunoașteți? se auzi vocea lui Damon din pragul ușii de la intrarea în castel. Bine ai revenit la Sanquhar, Alec, adăugă el coborând scările și întinzând o mână spre prietenul lui. Prietenia ta cu logodnica mea mă bucură

nespus, așa că ești de două ori binevenit aici.

– Logodnica ta? întrebă sir Alec, ridicând mirat sprâncenele ca în fața unui fapt extraordinar.

– Da, ai auzit bine, răspunse Damon, în timp ce Helen își mușcă îngrijorată buza de jos, mutându-și privirile spre ceilalți musafiri. Avem multe să vorbim despre asta, continuă marchizul, dar nu aici, pe scări. Haide să-ți arăt camera ta și mai târziu vom putea discuta liniștit.

– Foarte bună idee. Abia aștept să fac o baie, după drumul lung pe care l-am parcurs până aici. Helen, draga mea, voi vorbi și cu tine mai târziu.

– Desigur, replică ea zâmbind, cu toate că simți privirile lui Damon în ceafă. Vă arăt eu camera, continuă apoi, întorcându-se spre marchiz și surâzându-i cu dulceață.

Astfel, după câteva minute, când Helen îl ajută pe fostul ei șef să se instaleze într-unul din dormitoarele pregătite pentru musafiri, acesta se așeză comod într-un fotoliu și o întrebă :

– Ce-i cu tine aici, Helen? Eu am vorbit de multe ori în prezența ta despre Damon, dar nu mi-ai spus niciodată că-l cunoști, iar acum, deși n-a trecut mult timp de când ne-am văzut ultima dată, aflu că ești logodită cu el.

Helen se lăsă să cadă pe un scaun alăturat.

Sir Alec avea o minte strălucită, ia ochilor lui ageri nu-i scăpau niciodată nimic, așa că n-avea niciun rost să încerce

să-l mintă...

– Să... încep cu începutul, spuse Helen.

– Cel mai bine, fu el de acord.

***

În următoarele minute, Helen îi relată în amănunt întreaga poveste care o adusese la castel.

– Doamne, fată dragă! spuse sir Alec, după ce Helen își încheie istorisirea cu planul ei de răzbunare. Ai avut un curaj nebunesc să concepi o asemenea farsă. Oricum, draga mea, realizezi că știind acum ce ai în minte, nu te voi lăsa să-ți duci planul la îndeplinire... Spui că dorești să relatezi diseară musafirilor toată povestea și să-l denigrezi pe Damon în fața prietenilor lui?... Cerule! Dar o astfel de acțiune ți-ar aduce și ție și fratelui tău necazuri mult mai mari... Pentru că, sunt sigur, nu ești în posesia întregului adevăr în legătură cu plecarea lui Chris de aici. Damon este un om de caracter, draga mea. Nu... Nu te voi lăsa să-ți iei nicio revanșă...

– Da, știam eu, spuse Helen, gânditoare. Poate e mai bine așa, pentru că eram hotărâtă să-i fac mult rău.

– Nu fi atât de sigură că nu te-ai fi oprit înainte de a-ți

duce planul la bun sfârșit... Nu ai un suflet rău, Helen... Va trebui însă să găsești o explicație pentru Damon și să nu mai anunțați logodna în seara aceasta. Farsa trebuie oprită cu orice preț!

Helen dădu ușor din cap și se ridică în picioare.

– Cu siguranță, și Damon va dori să înceteze acest joc. Înțeleg că a dorit să-și ajute fratele, dar nu era nevoie să te implice pe tine în această problemă.

– Nu-i spuneți, vă rog, deocamdată, că sunt angajata dumneavoastră, sir. Voi pleca de aici cât de repede voi putea, mâine dimineață. După aceea, dacă doriți, spunriți-i adevărul.

– Voi evita subiectul, iar dacă voi fi întrebat, voi da un răspuns evaziv. Îți promit.

– Vă mulțumesc foarte mult, sir Alec. Se pare că trebuie să vă mulțumesc mereu pentru câte ceva.

– Îmi pare rău că scrisoarea mea de recomandare nu l-a ajutat pe fratele tău, replică el privind-o cu compasiune.

– Din cauza lui Damon nu a fost primit... I s-a cerut părerea despre Chris, ca ultim angajator, și ceea ce a răspuns a fost în defavoarea fratelui meu.

– Da, știu... Chris a făcut o impresie foarte bună la interviu, dar părerea lui Damon despre el a contat. Mă tem că nu s-au înțeles.

– E adevărat. Oricum, vă mulțumesc încă o dată că ați

încercat să-l ajutați pe fratele meu. Dar nu mi-ați spus ce anume v-a adus până aici... Ați venit special pentru petrecere?

– Am venit mai mult ca să pescuiesc. Am mai fost de câteva ori aici, așa că atunci când am primit invitația, cum Winifred e plecată la mătușa ei din nordul Angliei, m-am hotărât să accept.

– Am înțeles, zise ea, îndreptându-se spre ușă.

Helen își petrecu restul zilei în camera ei, de teamă să nu-l întâlnească pe Damon, care era desigur curios să afle în ce împrejurări îl cunoscuse pe sir Alec. N-ar fi știut ce să-i răspundă.

Sir Alec avea dreptate. Damon nu trebuie să anunțe logodna lor.

Voi găsi eu o explicație plauzibilă, se gândi ea, începând să se pregătească pentru petrecere.

Poate ar fi mai bine să plec de aici fără să-l mai văd pe Damon, își spuse apoi, dar ideea aceasta i se păru imediat nepotrivită. Ar fi prea lașă, dacă ar face așa ceva. În plus, nu avea puterea să plece de la castel fără să-l mai vadă măcar o dată pe Damon. Asta era sigur...

După ce se îmbrăcă, Helen se duse la oglindă pentru a-și cerceta cu atenție înfățișarea.

Astfel, constată, fără falsă modestie, că rochia pe care o alesese o punea foarte bine în valoare, deși era foarte

modestă.

De câte ori îmbrăcase această rochie, primise multe complimente, deoarece îi scotea în evidență talia zveltă și bustul plin.

Totuși, era nemulțumită de expresia adolescentină pe care i-o dădeau buclele blonde care-i curgeau în valuri pe umeri, așa că hotărî să-și prindă părul într-un coc pe care-l ' ță cu o agrafă acoperită cu diamante, primită nu de multă vreme de la soția lui sir Alec.

– Hm... Așa e mai bine, murmură ea, satisfăcută pe deplin de noua ei imagine.

Poate ar trebui să-mi acopăr cu niște pudră pistruii de pe frunte și obraji, reflectă ea și se grăbi să-și pună ideea în practică.

După o ultimă privire în oglindă, încălță sandalele și vru să iasă.

Când să pună mâna pe clanță, auzi o bătaie în ușă.

– Cine e? întrebă ea surprinsă, deși un al șaselea simț îi spuse cine o căuta.

– Damon. Pot să intru? întrebă el cu asprime și intră în încăpere fără să aștepte un răspuns.

Helen îl privi lung, în timp ce se îndrepta spre mijlocul camerei.

Arată magnific, se gândi ea, constatând în același timp că nu era doar frumos, ci și foarte distins. Nu mai avea nimic

din alura șefului ei, fiind întru totul marchizul de Sanquhar, în prezența căruia, realiză imediat, se simțea intimidată.

– Înainte de a coborî în salon, trebuie să discutăm ceva foarte important.

– Vrei să iei loc? întrebă ea, foarte emoționată. Mă bucur că ai venit... Și eu am să-ți spun ceva.

Marchizul o măsură din cap până-n picioare, cu expresie care o făcu pe Helen să roșească.

– Te ascult, spuse marchizul și Helen se gândi că o privește ca un gurmand care are în față felul preferat de mâncare...

– Tu mai întâi, îl invită ea.

Dar având impresia că tonul ei sunase fals, își drese vocea și spuse din nou:

– Cu ce te pot ajuta?

– Așezându-te, spuse el, sec.

Helen se lăsă să cadă pe scaunul de la măsuța de toaletă, dar nu pentru că-i ceruse el, ci pentru că pur și simplu i se înmuiaseră genunchii.

Damon deschise gura să spună ceva, dar ezită un timp înainte de a spune:

– Începe tu...

– Bine, zise Helen, inspirând adânc. M-am răzgândit... Nu mai vreau să anunțăm logodna... A fost o idee

prostească, nu știu ce mi-a venit...

– Chiar nu știi? o întrebă el prinzând-o strâns de umeri și ridicând-o furios în picioare. Atunci, pot să-ți spun eu de ce ai făcut-o?

Helen îl privi surprinsă.

– Știi? întrebă ea, bănuind că sir Alec lăsase să-i scape ceva.

– Am fost nebun că nu mi-am dat seama mai devreme. Am văzut ce efect a avut asupra ta sosirea la castel a lui Alec Caulder. În plus, te-am auzit întrebându-l despre soția lui. O cunoști desigur și pe ea. El e bărbatul din trecutul tău, nu? Din cauza lui, tu – o secretară cu o calificare atât de înaltă – ai aplicat pentru o slujbă de mâna a treia, într-un loc uitat de lume. V-ați certat și ai fugit, nu ? I-am pus deja câteva întrebări lui sir Alec și răspunsurile lui evazive mi-au întărit suspiciunile. Spune-mi adevărul. Cât de strânsă a fost relația voastră?

Helen nu răspunse, simțind deodată durerea provocată de degetele lui care-i strângeau umerii.

Trebuia să vorbească! Era forțată s-o facă, pentru a scăpa de durere, deoarece Damon o strângea tot mai tare.

Pare pornit să-mi rupă oasele, se gândi ea și sunt sigură că acest lucru i-ar face o mare plăcere.

– Ei, bine, da. Îl cunosc bine pe sir Alec... A fost patronul meu... Este... patronul meu... Oh... nu știu

cum să-ți explic...

– Patronul tău... și mai ce? o întrebă Damon, apăsându-i umerii și împingând-o în spătarul scaunului atât de tare încât se temu să nu se prăbușească în momentul următor cu scaun cu tot.

Apoi vru să-i strige că toate concluziile la care ajunsese erau eronate și oribile, dar durerea o făcu doar să geamă.

Pe urmă, începu să se gândească să-l lase pe Damon să creadă ce vrea. Important era doar să nu anunțe logodna. Cu toate că o iubea, mândria lui de scoțian nu-l va lăsa s-o ia de nevastă, dacă va crede că a fost amanta lui sir Alec.

– Cum ai putut admite să-i fii metresă? o întrebă el printre dinți, scuturând-o de umeri până când agrafa cu care-și prinsese părul căzu și pletele i se răsfirară pe spate. Și arăți așa de inocentă și de curată, continuă el roșu de furie. Sir Alec e îndeajuns de bătrân pentru a-ți putea fi tată! strigă el.

– Pot să fiu sigură că nu vei anunța logodna?

– Ba o voi anunța! Nu te vei mai întoarce să lucrezi pentru sir Alec! Nu te las s-o rănești pe Winifred, care e o femeie atât de bună... Sunt sigur că și soțul ei regretă că a înșelat-o, dar dacă te vei întoarce acolo, vei ști cum să-i sucești din nou mințile. Da! Helen! Voi anunța logodna în plen. Alec și întreaga țară va afla această veste. Știu că sir Alec e un gentleman și nu-mi va pune coarne, atâta timp cât

se află sub acoperișul casei mele și nici alte probleme nu-mi va creea. Dar – continuă el trăgând-o de păr – dacă tu vei încerca să spui că logodna noastră e fictivă sau vei încerca orice altă manevră să scapi de aici, vei fi pedepsită. Dacă vei fugi de aici, Helen, insistă el trăgând-o și mai tare de păr, te voi căuta până te voi găsi. Dar atunci voi ști să te fac să simți cât de afurisit, de inuman și de barbar e caracterul unui scoțian!

***

Când coborî scările la brațul lui Damon pentru a se alătura musafirilor, Helen o făcu cu demnitatea reginei Mary a Scoției în timp ce se îndrepta spre eșafod.

Privirile oaspeților adunați în holul castelului, sub lumina strălucitoare a candelabrelor seculare, se ațintiră imediat asupra lor și în special asupra ei, măsurând-o cu ostilitate.

Pentru scoțieni, se gândi ea, englezii vor fi întotdeuna un dușman prezumtiv, în ciuda tratatului de uniune care fusese semnat cu atâta vreme în urmă. Slavă Domnului că nu va trebui să mai am niciodată de-a face cu acest trib barbar.

Totuși, când Damon se opri pe treapta de jos, acoperită cu petale de trandafiri roșii, prezentând-o drept logodnica lui, se îngrămădiră cu toții s-o felicite, iar chipurile lor deveniră dintr-odată foarte prietenoase.

Helen avea însă dubii serioase în legătură cu sinceritatea urărilor și atitidinii lor călduroase, care rămase astfel tot timpul dineului.

Sir Alec însă, când veni să-i felicite, îi întinse un pahar de vin și-i spuse la ureche:

– Bea asta, draga mea. Se pare că ai mare nevoie.

– Este atât de evidentă starea mea mizerabilă?

– Ah, nu, dimpotrivă, draga mea, arăți splendid. Dar nu i-ai cerut lui Damon să nu anunțe logodna? Mi-ai spus că o vei face. De ce te-ai răzgândit?

– Eu nu m-am răzgândit, murmură ea. Sir Alec, trebuie să vorbim între patru ochi... O să vă șocheze, desigur, dar trebuie să vă spun...

– Bine, fetițo, atunci să căutăm un loc unde putem discuta în liniște, răspunse el, punându-i o mână pe braț.

Dar, când să se îndepărteze, Damon veni lângă ei și spuse, zâmbind din colțul gurii:

– Văd că și voi ați fost seduși de vinul meu.

Apoi se uită cu insistență la paharul aproape gol din mâna Helenei.

– Mă tem că-mi scapă semnificația exactă a cuvintelor

tale, dragul meu, replică sir Alec.

– Nu mai e nevoie să-mi ascunzi adevărul, sir Alec, își începă Damon prietenul, fixându-l cu o privire furioasă. V-am descoperit jocul. Helen nu ți-a spus?

Sir Alec îl privi uimit, dar nu reuși să-i răspundă, pentru că exact în acel moment trecu pe lângă ei un șir de dansatori care-l luă pe Damon cu ei.

Helen răsuflă ușurată, apoi spuse încet:

– Să profităm de această ocazie, sir Alec și să ne retragem undeva pentru a vorbi în tihnă. Știu un loc unde nu putem fi descoperiți. Urmați-mă, vă rog.

Spunând acestea, Helen se îndreptă spre biroul lui Damon, urmată îndeaproape de șeful ei. Când ajunse în fața ușii, îl rugă s-o aștepte o clipă, după care intră înăuntru și luă cheia de la căsuța din pădure.

Sir Alec o urmă apoi supus, fără să pună nicio întrebare, până când intrară în vechea casă de vară a familiei Murray și Helen încuie ușa după ei.

– Ei, fetițo ?... Cred că dacă m-ai adus până aici, ceea ce dorești să-mi spui este foarte urgent și de important. Nu era însă mai confortabil să vorbim într-una din camerele din castel?

Helen aprinse o lumânare, astfel că sir Alec înțelese imediat din expresia feței ei că se întâmplase ceva foarte grav.

– Damon nu vrea să stăm împreună nici măcar o clipă, de aceea am ales să venim aici. Nu-i va trece prin minte să ne caute aici. Vedeti... marchizul e convins că între noi a fost o relație mai strânsă decât cea obișnuită între o secretară și angajatorul ei. A vrut să anunțe logodna pentru ca presupusa noastră relație să înceteze înainte ca soția dumneavoastră să bănuiască ceva și să sufere. Dar nu vă faceți griji. Nu există niciun risc ca această logodnă fictivă să se transforme într-una reală. Damon n-are deloc încredere în mine, așa că imediat ce se va asigura că ați scăpat de influența mea periculoasă, probabil mă va alunga de la castel. Ca și strămoșii lui, îi urăște pe englezi și nu se poate încrede în ei.

Sir Alec se așeză pe un scaun, incapabil să-i dea un răspuns, pentru moment.

Văzându-i reacția, Helen se îndreptă agitată spre fereastra mică, privind întunericul adânc de afară și încercând să-și recapete calmul.

Peste câteva minute, auzi însă râsul amuzat al lui sir Alec și se întoarse surprinsă spre el.

– Dar de ce nu l-ai contrazis? E absurd ce-a spus... Se poate dovedi foarte ușor că n-are dreptate. Îl poate asigura de asta chiar soția mea.

– Vă rog să mă iertați că v-am implicat într-o asemenea problemă, dar mi-a convenit să-l las să creadă că sunt

metresa dumneavoastră, deoarece am sperat că așa nu va anunța logodna. Cu câteva zile în urmă, Damon mi-a spus că mă iubește, dar îmi închipui că șocul provocat de credința că sunt o ușuratică a ucis în el acest sentiment. Oricum, el nu dorea să ne căsătorim, deoarece a făcut un legământ cu ani în urmă că nu se va căsători niciodată, pentru a nu da naștere unor copii infirmi. Doctorul mi-a spus că boala din familia Murray poate fi tratată, dar nu m-am grăbit să-i mărturisesc acest lucru, preocupată doar de planul meu de răzbunare. N-am făcut bine, deci merit să sufăr, continuă ea plângând.

Sir Alec sări în picioare, ca și cum cele spuse de ea l-ar fi îndurerat foarte mult.

– Draga mea, nu știu cine ți-a spus că boala lui Damon poate fi tratată, pentru că el a fost la zeci de medici de-a lungul timpului, care i-au spus că nu se poate face nimic în cazul lui, pentru că această boală se tratează în copilărie. Îmi amintesc cum și-a blamat atunci părinții pentru neglijența lor. Damon nu crede în povestea cu blestemul.

– Adevărat? întrebă ea, gânditoare. Atunci, înseamnă că m-a mințit când mi-a spus că nu mă poate lua de nevastă, pentru că boala din familia lui e incurabilă și nu vrea să mă împovăreze cu copii infirmi. Nu mă iubește, și mă întreb ce motiv a avut să facă pe îndrăgostitul cu mine...

– Personal, nu-mi dau seama ce motiv ar fi avut să...

– Nici eu, dar voi afla.

Spunând acestea, Helen ieși repede din căsuță și începu să alerge spre castel.

Sir Alec se străduí o vreme să se țină după ea, dar văzând că nu reușește, se așeză pe o buturugă de la marginea cărării și-și aprinse o țigară, gândindu-se cu compasiune la Damon, care urma să descopere în curând cât de rare erau femeile capabile să ierte un bărbat care le-a mințit că le iubește.

Helen, care pornise în căutarea marchizului, fu surprinsă să vadă că acesta o căuta la rândul lui.

– Unde ai fost? o întrebă marchizul, întâlnind-o la capătul cărării care ducea în pădure.

– Vreau să vorbesc cu tine!

– Bine. Să mergem în biroul meu, spuse Damon luând-o de încheietura mâinii și trăgând-o spre castel.

Helen se supuse, în ciuda furiei care-i făcuse sângele să-i fiarbă în vine, dar imediat ce intrară în birou, răbufni:

– Mincinosule! Știi la fel de bine că blestemul despre care se pomenește în familia Murray nu-i decât un mit, dar faci tot posibilul ca ceilalți să fie convinși că și tu crezi în el. Și ca și cum această minciună nu ți-ar fi fost de-ajuns, ai pretins cu nerușinare că ești îndrăgostit de mine. De ce ai făcut pe îndrăgostitul cu mine? Îți place să faci femeile să spere că te vei căsători cu ele, ca apoi să le părăsești? Sau

vrei să le stârnești compasiunea ca ele să înceapă să simtă infirmitatea ta ca pe una din trăsăturile tale principale de seducție?

– Cam așa ceva, replică el, cu un surâs amuzat.

– Ah, și recunoști cu atâta ușurință acest comportament mizerabil!

– Sigur că recunosc. E arma mea de apărare împotriva femeilor care încearcă să se agațe de mine din diverse motive străine sentimentului de iubire, dar se prefac îndrăgostite ca să mă prindă în plasă.

Helen simți brusc că marchizul avusese întotdeauna capacitatea să-i ghicească gândurile și sentimentele, așa că plecă ochii, roșind.

– Ce e, draga mea? Ești surprinsă că nu sunt chiar atât de lipsit de inteligență cum ai crezut tu? Află atunci că și fără a fi realizat că între tine și Alec e o relație intimă, tot m-aș fi întrebat ce cauți aici, în loc să stai la Londra, patria tuturor secretarelor bine pregătite, care pot impune salariul la angajare și pot trăi ca niște prințese. Am simțit întotdeauna că mă detești și mă condamni pentru ceva anume... Pentru ce, nu știu încă, deoarece nu mi-ai propus niciodată să stăm de vorbă despre acel fapt. Ai crezut că dacă îți schimbi brusc atitudinea, cum ai făcut acum câtva timp, voi uita toate privirile ostile pe care mi le-ai aruncat de la venirea ta aici ?... Nu, draga mea Helen... N-am făcut

decât să folosesc aceleași arme cu care ai vrut să mă dobori.

Helen simți că i se aprind obrajii de rușine... Crezuse că reușise să-și ascundă foarte bine aversiunea pe care i-o purta.

– Ai dreptate în tot ce ai spus, recunoscu ea, cu glas stins... Cu un singur amendament, însă.

– Da? Unde am greșit?

– Când l-ai suspectat pe sir Alec. Relația mea cu el n-a depășit niciodată relația angajator– angajat. Motivul pentru care am venit aici, a fost unul personal. Am venit să-mi iau revanșa pentru răul pe care l-ai făcut unui membru al familiei mele. Dar noi englezii, indiferent de ceea ce crezi tu, nu suntem ca voi, scoțienii... Nu cerem ochi pentru ochi și dinte pentru dinte... Dacă aș fi câștigat, m-aș fi simțit mult mai deprimată decât sunt acum, că am pierdut.

– Un membru al familiei tale? Am fost eu în legătură cu un alt membru al familiei tale?...

– Fratele meu vitreg, care e mai mic decât mine cu câțiva ani, a fost angajatul tău. L-ai dezamăgit cu atitudinea ta de dictator și a plecat de la tine, iar când a fost pe punctul să fie angajat într-o firmă potrivită cu valoarea și cu visele lui, a fost nevoie de o referință de la tine. L-ai vorbit numai de rău și a pierdut acel serviciu minunat. Acum, e disperat. Îți spune ceva numele de Cristopher Sleigh?... Îți amintești de el?

Pe fața lui Damon apăru o expresie de dezgust.

– Da, îmi amintesc de el. Am aici, moșie ceva care-mi amintește permanent de el și de greșeala pe care-am făcut-o încrezându-mă în el. Vino cu mine, adăugă el, punându-i o mână pe umăr.

Apoi, fără să stea pe gânduri, ieși pe o ușă mascată în peretele biroului, trăgând-o după el.

Ușa dădea într-un hol mic din care se întindea o terasă a cărei scară ducea spre o cărare. La capătul acesteia se aflau căsuțele muncitorilor de pe moșie.

Damon porni într-acolo cu pași mari, continuând s-o tragă pe Helen de mână. La un moment dat, cum cărarea era luminată doar de fâșia îndepărtată de lumină care venea dinspre căsuțe, Helen se împiedică de o piatră și căzu în genunchi.

Damon însă nu se opri și o ridică în picioare.

– Nu mai pot să merg, Damon, spuse ea, gemând de durere. M-am lovit foarte rău la genunchi, când am căzut.

Marchizul nu părea s-o fi auzit și continuă să meargă nervos, cu bărbia ridicată și cu sprâncenele împreunate deasupra nasului.

Până ajunseră la căsuțe, Helen căzu de mai multe ori, agățându-și rochia în arbuștii de la marginea drumului și stricându– și sandalele fine.

Când Damon se opri în sfârșit în fața unei porți mici,

după care se întindea o grădină de flori și o cărare pietruită până la căsuța cochetă aflată la câțiva metri de gard, Helen spuse, rugător:

– Nu pot să intru în casă, Damon, uită-te la rochia și la sandalele mele... S-au rupt aproape complet.

– Nicio persoană din căsuța aceasta nu se va uita la rochia și la sandalele tale. Au lucruri mult mai serioase în minte.

Spunând acestea, marchizul o trase și mai tare de mână, după care porni de-a lungul cărării.

Imediat ce ajunseră în fața ușii, Damon începu să bată cu putere până când, în sfârșit, în prag apăru un bărbat bine clădit, pe care Helen îl recunoscu imediat, deoarece îl văzuse de multe ori pe moșie.

– Bună seara, Jamie, spuse Damon, fără să zâmbească. Îmi pare rău că te deranjez la această oră. Pot să intru?

Bărbatul se trase surprins înapoi.

– Bineînțeles, lord Sanquhar. Sunteți binevenit oricând aici.

Damon îi mulțumi și o împinse pe Helen în holul îngust, după care intră și el.

Muncitorul le deschise apoi ușa care dădea în sufrageria modestă, dar curată și plină cu rafturi de cărți.

Pe unul din fotolii stătea un băiat, aplecat asupra unei măsuțe luminată de o veioză și încărcate cu documente.

Într-un fotoliu alăturat era o femeie care ridică ochii spre Helen și o măsură cu uimire. Pe urmă însă își mută privirile spre Damon, surâzându-i politicos.

Damon se apropie de băiat.

– Ce mai faci, Stewart? presupun că e una din zilele tale bune, de vreme ce ești treaz la această oră.

Băiatul se lăsă ușor pe spate și Helen observă abia atunci că „ fotoliul" era de fapt un scaun cu rotile.

Tânăra secretară îl privi cu mai multă atenție și constată că avea vreo paisprezece ani, iar fața încărcată de pistrui era îngrozitor de palidă, ca și cum ar fi fost de curând foarte bolnav.

– A avut dureri mari ieri-dimineață, interveni mama copilului, dar a insistat să studieze în seara asta.

– Ce anume studiezi? întrebă Helen, apropiindu-se de băiat și uitându-se cu atenție la hârtiile de pe masă.

– Lecțiile de la școală, răspunse băiatul. Astăzi, învăț despre istoria Angliei. Încerc să învăț ceva diferit în fiecare zi, dar sunt atât de în urmă cu lecțiile, încât nu cred că voi reuși vreodată să ajung la zi.

Helen își plecă ochii spre pătura care acoperea picioarele băiatului.

– Copilul nostru este foarte inteligent, domnișoară, spuse tatăl lui Stewart. Profesorii lui îi prevăd un viitor strălucit, dar cu câteva luni în urmă a fost lovit de o mașină

și cum s-a accidentat la coloană, acum are mari probleme. Din fericire, a avut parte de cei mai buni doctori și avem speranțe că-și va reveni. Dar din cauza accidentului, a lipsit mult de la școală și a rămas în urmă cu studiul.

– Ah, ce tragedie... Îmi pare foarte rău, spuse Helen, impresionată.

– N-a fost un simplu accident, replică Damon cu asprime, ci un act de o iresponsabilitate criminală. Șoferul mașinii era angajatul meu în acel timp, așa încât sunt și eu responsabil de cele întâmplate.

– Dumneavoastră n-ați avut nicio vină, lord Sanquhar, protestară la unison părinții copilului.

– Eu mă voi simți toată viața vinovat de cele întâmplate cu fiul vostru, replică marchizul, pentru că am angajat un om imatur și cu un caracter deplorabil. În seara accidentului se întorcea din oraș, unde băuse ca un nemernic! spuse el în continuare.

Se întoarse apoi spre Helen și continuă:

– Angajatul meu s-a urcat beat la volan și la întoarcere a dat cu mașina peste Stewart, care se îndrepta spre casă venind de la școală.

– Și băiatul meu a avut partea lui de vină, spuse mama copilului, oftând. Circula pe mijlocul străzii principale în acel moment, deși de obicei se întoarce de la școală prin grădina castelului.

– Eu rămân la părerea că dacă angajatul meu ar fi respectat regulile pe care le-am impus și n-ar fi condus sub influența alcoolului, accidentul ar fi fost evitat cu siguranță, interveni încruntat Damon. După accident, în loc să aibă grijă de copil, angajatul meu a dat bir cu fugiții, așa beat cum era. Nici pic de conștiință n-a avut, iar când l-am concediat a fost așa de furios, încât a spus muncitorilor că mă va da în judecată pentru concediere nelegală! Norocul lui că n-a făcut-o!

– Cine a fost acest angajat? întrebă Helen, cu un nod în stomac...

– Numele lui e Christopher Sleigh, răspunse mama lui Stewart. Un tânăr englez crud și viclean, domnișoară, îmi pare rău că trebuie să spun asta, deoarece și dumneavoastră sunteți englezoaică. Dar o lady ca dumneavoastră n-ar putea să fie astfel nicicând.

Capitolul 9

– Unde vrei să pleci, domnișoară Paris? întrebă Rick, aflat după balustrada scărilor de la ieșirea din castel, când o văzu pe Helen coborând grăbită cu o valiză în mână, dornică să ajungă repede cât mai departe de Sanquhar.

– Rick! făcu ea, surprinsă. Fii băiat bun și vorbește încet. Nu trebuie să știe nimeni altcineva că ies din castel.

– Dar de ce ți-ai luat valiza? întrebă el cu un glas plin de panică.

– Haide să mergem în camera ta să stăm de vorbă. Ți-am lăsat un bilet pe masă, prin care mi-am luat rămas-bun.

– Să nu pleci de aici, te rog !

Helen îl luă după umeri și-l conduse în camera lui, după care închise ușa în urma lor.

– Îmi pare rău, Rick, dar trebuie să mă întorc la Londra.

Îți voi scrie însă și promite-mi că-mi vei scrie și tu.

Spre surpriza ei, copilul o cuprinse cu brațele și începu să plângă.

– Nu vreau să pleci! Am auzit că te vei căsători cu unchiul Damon și că vei rămâne aici pentru totdeauna. Am fost așa de fericit cât timp ai stat la noi! Nu vreau să rămân fără tine și nici unchiul Damon nu vrea. Mă duc să-l aduc aici, să-ți spună el însuși acest lucru.

– Nu, Rick! Nu trebuie să faci asta. Te rog, încearcă să înțelegi. Oh, probabil nu vei reuși acum, dar vei înțelege când vei fi mare că uneori oamenii sunt nevoiți să facă unele lucruri împotriva voinței lor... Acum, trebuie să plec și te rog să nu spui nimănui că m-ai văzut astăzi. Pot să am încredere în tine că vei face astfel? Ți-aș rămâne foarte îndatorată. De fapt, vreau să te rog doar...

Copilul își plecă umerii, arătând foarte plăpând în pijamaua fină, deși expresia feței era la fel de serioasă ca a unui adult.

– Ce anume vrei să-mi ceri, domnișoară Paris?

– Să eviți să spui că m-ai văzut acum. Nu îți cer să minți, desigur, doar să nu spui că ne-am întâlnit până după-amiază, când voi fi trecut granița.

Copilul își șterse lacrimile de pe obraji și spuse șoptit:

– Bine. Dar îmi vei scrie? Voi urmări în fiecare zi poștașul, pentru a vedea dacă am primit vreo scrisoare de

la tine.

Helen simți că i se strânge inima de durere, văzând cât de mult suferea copilul că se despărțea de ea.

– Nu voi uita, iubitule. Acum, trebuie să plec.

***

Abia când porni motorul vechiului Mini, Helen lăsă în sfârșit lacrimile să-i curgă pe obraji.

Își adună însă puterile și apăsă pe accelerator fără să se mai uite în urmă.

Dar de-a lungul drumului spre granița cu Anglia, se gândi doar la cele relatate de Damon despre fapta fratelui ei și la copilul aflat în scaunul cu rotile din cauza acestuia.

Desigur, Damon avusese dreptate să-l concedieze pe Chris, își spuse ea, mușcându-și buzele.

Fratele ei mai avusese și în trecut tendința să nu-și recunoască greșelile și se dovedise de multe ori egoist și iresponsabil, reflectă ea în continuare, suspinând.

Noaptea trecută, după ce plecaseră de la căsuța muncitorilor, Damon nu vorbise deloc cu ea, dar observase clar din expresia lui că-și simțea demnitatea restabilită.

La rândul ei, nici ea nu rostise nicio vorbă, rușinată de

cele aflate și de atitudinea ei însăși... Îl acuzase pe Damon fără să se intereseze mai întâi dacă fratele ei îi spusese adevărul.

Apoi, cuvintele lui Janet îi răsunară dintr-odată în urechi, cu o claritate uimitoare:

„Înainte de a părăsi acest castel, vei avea pe limbă gustul amar al remușcării!"

Gândindu-se la acest fapt, Helen se scutură cuprinsă parcă de un frison, după care apăsă și mai tare accelerația, pentru a ieși cât mai repede din acea zonă stăpânită de vrăjitoare, de blesteme și de aroganța masculină.

După câteva minute, în timp ce traversa o regiune montană pe un drum mărginit de pâlcuri dese de pini, Helen observă cu groază că motorul începe să tușească și să se hârâie iar, după câteva minute, se opri.

Disperată, se uită la bord, să vadă dacă mai avea benzină.

– Oh, Helen, șopti ea. Nu mai ai pic de benzină. Ce te faci acum?

Singura soluție care-i veni în minte fu să împingă mașină, în speranța că va da peste o fermă sau, cu puțin noroc, peste o benzinărie.

Astfel, în următoarea jumătate de oră, împinse Miniul pe drumul pustiu, însoțită de cântecul păsărelelor din copacii care străjuiau drumul, sub razele mângâietoare ale soarelui

blând al dimineții.

Nu peste mult însă, pădurea lăsă locul unei pășuni întinse, la capătul căreia zări o casă de fermă înconjurată de o cireadă de vaci.

Bucurându-se ca un copil la vederea cadoului pe care și-l dorea de multă vreme, Helen abandonă mașina la marginea drumului și alergă spre poarta largă a fermei. Imediat ce intră însă pe terenul acesteia, ca și cum ar fi simțit prezența unui intrus, vacile se îndreptară una câte una spre ea.

Helen se opri o clipă locului, întrebându-se dacă să continue drumul sau nu.

Cum nu avea totuși multe alternative, înercă să-și învingă teama și porni cu pași hotărâți spre căsuță, atentă în același timp la atitudinea vacilor care păreau la fel de hotărâte să-i taie calea.

Cu toate că începuse să-și simtă sângele pulsând cu putere în tâmple, Helen își continuă drumul.

Vacile însă începură s-o înconjoare și Helen se temu că va fi atacată, așa cum auzise în diversele povești din acele locuri că fuseseră atacați soldații englezi, de cirezile și de caii scoțienilor din vechime.

Gândul acesta o făcu să se sperie atât de tare, încât începu să țipe din toate puterile, în speranța că o va auzi cineva din căsuță.

– Ridică-te și nu mai țipa așa! se auzi în spatele ei o voce amuzată.

O clipă, Helen avu impresia că visează, dar când întoarse capul îl văzu pe Damon stând cu mâinile în buzunarele pantalonilor sport și privind-o cu ironia obișnuită.

– Ah, Damon! exclamă ea ridicându-se și netezindu-și rochia ușoară de vară. Ai ajuns la timp! Altfel aș fi fost cu siguranță devorată de această cireadă sălbatică și mi s-ar fi pierdut urma.

– Dacă ți-ar fi trecut prin minte să alungi măcar una din aceste vaci, celelalte ar fi urmat-o, răspunse el, surâzând ironic.

Helen îl privi o clipă, uimită că nu-i venise și ei această idee.

– Cum ai știut că sunt aici? întrebă ea.

– Nu era greu. De la castel până la graniță e un singur drum. Acum, să ne grăbim... trebuie să ajungi în camera ta înainte ca musafirii să se trezească, spuse el trăgând-o de mână și îndreptându-se spre ieșirea din curtea fermei.

– Dar, continuă ea, de unde ai știut că am plecat din castel? Nu m-a văzut nimeni când am ieșit...

– Cu excepția lui Rick.

– El ți-a spus că am plecat? întrebă ea, dezamăgită.

– Da, dar pe o cale foarte ocolită. Nu te supăra. Și-a ținut promisiunea față de tine, dar a găsit o modalitate

foarte abilă de a mă înștiința că nu mai ești în castel. Mi-a spus că a auzit niște zgomote ciudate venind din biroul meu, așa că m-am dus să văd ce putea fi. Atunci, am găsit biletul pe care mi l-ai lăsat, încredințată că în momentul când îl voi găsi vei fi trecut de multă vreme granița Scoției.

După care, Damon, care părea destul de calm, nu mai spuse nimic și o conduse în tăcere spre mașina lui.

În drumul spre castel însă, întoarse de câteva ori capul spre ea, cu o expresie foarte ciudată.

Reproș? Antipatie? Resentiment?

Expresia lui putea reflecta orice, concluzionă ea, gânditoare.

Un singur lucru e însă sigur, își spuse apoi, privindu-l cu coada ochiului. În aer se simte pericolul, ca înaintea unei furtuni.

Când intrară în castel, acesta era încă stăpânit de o liniște adâncă, tulburată doar de ticăitul orologiului mare de pe peretele din hol.

– Du-te în camera ta, îi spuse Damon în șoaptă, și rămâi acolo până te voi chema eu. Musafirii noștri au un program foarte încărcat astăzi. Lewis îi va însoți pe unii din ei la pescuit, iar Caroline cred că va călări aproape întreaga zi. Vom avea deci destul timp să stăm de vorbă. Înțelegi că trebuie să avem o discuție serioasă, nu? o întrebă el, privind-o în ochi.

Helen plecă ochii în podea și spuse încet:

– Da.

– Foarte bine, domnișoară Paris. Să vedem dacă vei fi capabilă măcar de data asta să-mi îndeplinești ordinele fără să crâcnești. Poate vei încerca de acum înainte să preiei ceva din caracterul scoțienilor.

– Ce anume?... Aroganța?... Cruzimea?... Brutalitatea?... Dacă nu vă e cu supărare, lord Sanquhar, voi rămâne la standardele mele de englezoaică modernă, care nu tolerează mâna de fier a autocrației, incompatibilă cu aceste timpuri.

Damon făcu un pas amenințător spre ea, dar Helen rămase locului, ridicând bărbia.

– Ești o rebelă. Dar recunoaște că sexul tău preferă totuși bărbați duri. La fel cum eu prefer să fiu înșelat de o fecioară, dar în niciun caz de o ușuratică.

Helen se înroși brusc de furie.

– Tot crezi că sunt o ușuratică?... Chiar după ce ai citit scisoarea pe care ți-am lăsat-o și în care ți-am explicat ce fel de relație a fost întotdeauna între mine și sir Alec? Te mai îndoiești încă de mine?... Continui să fii sceptic în ceea ce mă privește?

– Vei avea astăzi timp să mă convingi că ești demnă de încredere. Găsește argumente potrivite și cine știe, poate mă vei face să-mi schimb părerea despre tine.

***

Baia fierbinte, în apă cu multă spumă, o făcu pe Helen să se relaxeze și să se pregătească pentru întâlnirea cu Damon cu un calm de care nu se credea în stare.

Nu mai avea mult de îndurat... Întâlnirea lor din acea zi va fi desigur ultima, înainte de a-și spune adio pentru totdeauna.

Gândindu-se la toate acestea, Helen se întinse după prosop, apoi își șterse corpul cu grijă, după care se îmbrăcă într-un halat de mătase și se întoarse în dormitor, pentru a-și peria părul.

Nu peste mult, curtea răsună de veselia musafirilor care plecau la pescuit sau în alte locuri de pe moșie, unde se puteau relaxa în voie.

Dându-și seama că era timpul să se îmbrace, Helen deschise valiza și căută o rochie potrivită pentru întâlnirea cu Damon.

Nu e nevoie să-mi pun o rochie sofisticată, se gândi ea.

Astfel, hotărî în cele din urmă să îmbrace ținuta ei obișnuită de birou, cu o bluză albă, din mătase și o fustă gri.

O ținută ideală, conchise ea, uitându-se mai târziu în oglindă. În confruntarea cu un bărbat, e mai bine să abordezi o atitudine dură.

Apoi își prinse părul în coc, își șterse cu grijă lacrimile și porni spre ușă cu pași hotărâți.

În timp ce cobora scările care duceau la parter, spre surprinderea ei, auzi muzică în sufragerie. Cineva cânta la pian, cu multă priepere o piesă de Chopin. Impresionată, Helen se așeză pe scări și ascultă.

Pentru nimic în lume n-ar fi deranjat pe nimeni, niciodată pe cineva, în asemenea momente.

Peste o jumătate de oră însă, văzând că muzica nu se oprește, deschise încet ușa sufrageriei și intră pe vârfuri înăuntru.

Spre surprinderea ei, la pian îl văzu pe Damon, bărbatul pe care-l asociase întotdeauna în mintea sa cu o persoană brutală și lipsită de sensibilitate.

Simțindu-i prezența, Damon se întrerupse și se întoarse spre ea.

– De ce te-ai îmbrăcat în această ținută? o întrebă el, surâzând ironic. Te-ai temut că altfel nu voi lua în serios argumentele pe care le aștept din partea ta?

– N-ai decât să crezi ce vrei despre mine. Nu mă mai interesează opinia ta, spuse ea cu răceală.

– Nu mai ești interesată de părerea mea? întrebă el,

apropiindu-se de Helen cu un zâmbet amuzat. Asta înseamnă că ai fost cândva interesată?

– Nu mai are importantă să discutăm despre ce a fost. Dacă totul ar fi decurs conform planului meu, aș fi fost în Anglia, acum. Am acceptat această ultimă întrevedere doar pentru a-mi lua rămas-bun, adăugă ea și se întoarse spre ușă, dar Damon o opri cu atâta putere, încât părul i se desfăcu imediat și-i căzu pe umeri.

– Te-ai așteptat să cred minciunile pe care le-ai înșirat în scrisoarea ta? o întrebă el printre dinți. Că Alec n-a fost pentru tine niciodată mai mult decât angajatorul tău? Sau că ai trăit la Londra în înalta societate, înconjurată de cei mai interesanți bărbați din lume și ai rămas nepătată ca zăpada?

O femeie cu gura asta? Cum a fost posibil așa ceva? adăugă Damon, mângâindu-i buzele cu vârful degetelor.

Helen începu să tremure, incapabilă să rostească vreun cuvânt.

Incitat parcă de atitudinea ei defensivă, marchizul își apropie gura de a ei și începu s-o sărute cu o pasiune dezlănțuită.

Helen se zbătu, încercând să se elibereze din brațele lui, care începuseră să-i mângâie trupul, dar el o strânse cu putere, sporind apăsarea buzelor până când o făcu să geamă de durere.

Îmi dorește trupul, nu inima, se gândi Helen. Mă consideră doar un obiect menit doar să satisfacă frustrările masculine.

Suspiciunile ei sporiră când Damon începu să-i descheie nasturii bluzei. În acel moment simți că-l urăște din tot sufletul, la fel de mult cum ura lacrimile care-i umplură ochii.

Nu merită să vărs lacrimi din cauza lui, se gândi ea. E doar un monstru lipsit de sensibilitate.

Apoi începu să-i lovească pieptul cu pumii până o dureră mâinile. Atunci, își apropie gura de pieptul lui și-l mușcă atât de tare, încât Damon o eliberă în sfârșit, făcând un pas înapoi.

– Fii blestemată! scrâșni el printre dinți.

Helen începu să râdă ironic, fapt care-l înfurie pe marchiz și mai tare, așa că se apropie din nou de ea, îi prinse bluza în mâini o rupse în întregime, de la gât până la tiv.

Șocată, Helen păli, dar nu putea să scoată niciun cuvânt.

După câteva momente, privind ce fusese în stare să facă, pe fața lui Damon apăru o expresie la fel de șocată ca a ei.

Profitând de nemișcarea lui, Helen alergă la ușă și ieși plângând în hohote, după care se îndreptă spre camera ei, fără să ia în seamă faptul că sir Alec apăru în hol, venind de afară.

În timp ce urcă scările, îl auzi însă strigându-i lui Damon:

– Ce-ai făcut? Ți-ai pierdut mințile?

Capitolul 10

Helen rămase în camera ei doar cât să-și schimbe bluza. Apoi, după ce se asigură că nu e nimeni în hol, ieși din castel și o luă în fugă spre pădure, fără să se gândească prea bine încotro aleargă.

Tot ce dorea în aceste momente era să ajungă cât mai departe de castelul unde devenise foarte clar că domnea un diavol.

Abia mai târziu, când se opri din fugă, constată că era aproape de căsuța de vară a familiei Murray.

Din fericire, lăsase ușa deschisă când se văzuse acolo cu sir Alec. Astfel, intră înăuntru și se întinse pe bancheta de lângă măsuță, reflectând la tot ce i se întâmplase în ultimul timp.

Rămase acolo mai bine de o oră, până când îl văzu pe

Rick intrând înăuntru.

– Joci un rol sau ești bolnavă, domnișoară Paris? o întrebă el.

– Oh... Da, sunt bolnavă, Rick, minți ea.

– M-am gândit eu, replică băiatul îmbrățișând-o. Unchiul Damon te-a căutat peste tot. Când l-am întrebat dacă pot să te caut și eu, mi-a spus să dispar din fața lui, așa că m-am gândit să nu-i mai spun și să vin să văd dacă ești aici.

– Dar n-ai spus nimănui, sper, că te gândești că aș putea să fiu aici, nu?

– Nu. E secretul nostru, că ne simțim bine în acest loc. Dar nu cred că va veni nimeni până aici. Toată lumea e abătută. Cred că unchiul Damon s-a certat foarte tare cu prietenul lui, sir Alec.

– Da ? De ce ?

– Din cauza ta, cred, pentru că în timp ce luam ceaiul cu tata, în camera mea, l-am auzit pe sir Alec țipând ca ieșit din minți: „Trebuie s-o găsești pe Helen și să-ți prezinți scuze în fața ei! Nu mă mir că n-a mai putut să respire același aer cu tine, după ce i-ai făcut!"

Flatat de atenția cu care-l ascultase Helen, băiatul continuă:

– Apoi unchiul Damon l-a întrebat pe un ton foarte dramatic: „de ce nu mi-ai spus înainte ce mi-ai spus acum, Alec?... „Pentru că sentimentele secretarei mele nu sunt

problema mea. Nu obișnuiesc să mă amestec în viața personală a angajaților mei", a răspuns sir Alec. „Și n-aș fi încălcat nici acum acest principiu dacă n-aș fi văzut că ți-ai făcut o impresie total greșită despre Helen", a continuat el... Pe urmă, au început să te caute amândoi, încheie băiatul, parcă dezamăgit că nu mai avea ce să-i povestească. Îl vei ierta pe unchiul Damon pentru ce ți-a făcut? întrebă el, privind-o cu speranță.

Helen puse o mână pe umărul lui și-l strânse la piept.

– Lucrurile au mers prea departe, Rick. Voi pleca de la castel cât de curând voi putea. Vrei să faci ceva pentru mine?... Aș vrea să-l aduci pe sir Alec aici, la mine. Dar numai pe el...

– Bine. Când îl voi găsi, o să-i spun așa încât să nu audă nimeni altcineva că ești aici și că vrei să-l vezi. N-o să dureze mult. Cred că știu unde e acum.

După plecarea lui Rick, Helen se întinse din nou pe bancă, frecându-și brațele cu palmele, pentru a-și pune sângele în mișcare.

Cum în căsuță nu prea pătrundea soarele, ferestrele fiind aproape în întregime astupate cu scânduri, era destul de frig înăuntru.

În plus, simțea în tot corpul un frison de teamă asemănător celui care o cuprinsese când fusese încercuită de cireada de vaci din curtea fermei în care o găsise

Damon.

Gândindu-se la acel moment umilitor din viața ei, Helen simți că abia așteaptă să se întoarcă în apartamentul ei și apoi la munca pe care o îndrăgise atât de mult.

Odată ajunsă în Bruxelles, va uita desigur de sălbatica Scoție, unde întâmpinase atâtea situații neplăcute care o afectaseră profund.

Ah – și când mă gândesc că a fost o perioadă în care mi-am închipuit că sunt îndrăgostită de Damon! își spuse ea oftând adânc. Câte nopți am stat trează, imaginându-mi cum mă îmbrățișează și cum mă sărută. Dar numai o femeie insensibilă ar putea sta alături de un asemenea monstru.

Ea nu era genul... Dimpotrivă... Putea fi rănită foarte ușor.

Ah, ce norocoasă sunt că am scăpat totuși doar cu cele întâmplate, își spuse apoi, având în vedere că mi-au fost descoperite intențiile cu care am venit aici.

Atunci, de ce plângi? o întrebă o voce interioară.

Helen se ridică și-și șterse lacrimile cu dosul palmei.

Câteva minute mai târziu, când auzi pe cineva apropiindu-se, lacrimile îi erau deja uscate.

– Helen! se auzi o voce undeva în afara căsuței.

Mi s-a părut, sau m-a strigat într-adevăr cineva?

– Helen! se auzi din nou vocea, făcând-o să i se taie respirația.

Helen ridică încet capul, ascultând, iar când vocea o strigă din nou, își dădu seama că era Damon.

Astfel, se ridică ușor și apropiindu-se de ușă, spuse, furioasă:

– Pleacă! Nu vreau să vorbesc cu tine.

– Te rog, nu mă alunga, răspunse Damon, cu o voce rugătoare.

– Pleacă! N-ai auzit că nu vreau să stau de vorbă cu tine?

– Te rog să mă crezi că îți înțeleg și-ți respect sentimentele, spuse el, surprinzând-o. Nu te voi atinge, crede-mă... Nici nu mă voi mișca din locul unde sunt acum, dar ascultă-mă...

Cum Helen nu spuse nimic, Damon luă tăcerea ei drept acceptare și continuă:

– Știu că n-am nicio scuză pentru modul cum m-am purtat cu tine, dar vreau să încerc să-ți explic ce m-a adus în starea aceea.

Helen continuă să tacă, așa că Damon își luă libertatea să adauge, alegându-și însă cuvintele cu și mai multă atenție, ca o persoană care-și prezintă ultima pledoarie.

– Încă de copil, am fost învățat să nu mă încred în englezi. Din păcate, oamenii din nația ta, pe care i-am întâlnit, n-au făcut prin comportamentul lor decât să-mi întărească această opinie. Până de curând, Alec a fost singura excepție. Experiența cu fratele tău îmi era foarte

proaspătă în minte când ai venit aici, așa că nu te mira dacă am exagerat cu precauțiunile. Treptat, însă, lucrând cu tine, am observat că ai calități pe care nu puteam decât să le admir. Eram pe punctul să-ți spun aceste lucruri, dar sosirea lui Alec și reacția ta la sosirea lui m-au făcut să fiu din nou rezervat cu laudele. Nu știu de ce am crezut că sunteți amanți, nu e în firea mea să fiu gelos și nici atât de violent cum am fost cu tine. Analizându-mi apoi reacțiile, mi-am dat seama că sunt teribil de îndrăgostit de tine, în ciuda a tot ce poți să crezi... E pentru prima dată în viața mea că nu-mi pot controla emoțiile când sunt în preajma unei femei. Pedepsindu-te așadar pe tine, a fost ca și cum m-aș fi pedepsit pe mine însumi. Am refuzat să cred în explicațiile tale și chiar în cele ale lui Alec, care îmi este prieten de foarte multă vreme. Alec a trebuit să mă forțeze să-i ascult punctul de vedere. Mi-a vorbit despre faptul că urăști relațiile ocazionale și că deși ai fost curtată de mulți bărbați, n-ai avut nicio relație până acum... Îmi pare foarte rău pentru tot răul pe care ți l-am făcut, spuse Damon după o mică pauză în care trase adânc aer în piept. Vei putea să-ți iei revanșa pe care ai dorit-o atât de mult, Helen, pentru că nimic pe lume nu m-ar mai face să sufăr așa de mult ca ieșirea ta din viața mea.

După ce spuse acestea, Damon se îndepărtă încet de căsuță.

Helen îi auzi pașii pe cărarea pietruită care ducea spre castel.

– Damon! gemu ea cu inima frântă, uitându-se în urma lui. Damon!

La lumina stelelor, Helen văzu umbra înaltă oprindu-se. Dar nu se întoarse, ci rămase locului, cu umerii căzuți, așteptând resemnat pedeapsa pe care era sigur că o merita din plin.

Astfel, porni ea spre el, cu pași repezi.

– Nu de mult mi-ai spus că mă iubești și cuvintele au sunat la fel de sincer ca acum, deși ai recunoscut apoi că m-ai mințit.

– Trebuie să admiți, Helen, spuse el, că acum sunt în cu totul altă situație.

– Da, ai dreptate... Amândoi am jucat atunci un joc prostesc, așa că meritățm amândoi suferința de acum.

– Nimeni nu rezistă să sufere la nesfârșit, Helen...

– Așa e... chiar și criminalii suferă anii de închisoare doar datorită speranței că într-o zi vor fi eliberați.

După ce spuse aceste cuvinte, Helen își ridică brațele și-l cuprinse strâns după gât.

– Helen! gemu el, surprins... Inimă dulce și iertătoare!

Apoi o strânse cu putere la piept și începu s-o sărute cu nesaț, cu nesfârșită tandrețe.

Obrajii Helenei erau umezi de lacrimi.

Sărutările care urmară avură însă darul să pună un balsam miraculos peste durerile lor trecute, alungând dubiile și neîncrederea.

– Te căsătorești cu mine, iubito? o imploră el.

– Da, tiranul meu iubit, șuspină ea, lipindu-se de el.

Helen simți că o copleșește fericirea și nu putea decât să se bucure că rămăsese neatinsă până atunci, pentru a i se putea dărui cu totul acestui bărbat posesiv, dar și foarte pasional.

Când Damon slăbi strânsoarea ca s-o privească observă un mic nor umbrind ușor fericirea din ochii ei.

– Ce te mai neliniștește, frumoasa mea?

Roșindu-se și mai tare, deoarece nu era obișnuită să fie admirată fără niciun fel de rezervă, Helen șopti:

– Vom avea copii, nu-i așa, iubitule?

Damon izbucni în râs, apoi strângând-o din nou aproape de inima lui, îi șopti la ureche:

– Chihlimbar luminos! Sigur că vom avea copii. Dar nu știu dacă vor avea părul roșu, ca Rick, sau negru tăciune ca al tatălui lor. Și nici nu pot garanta că vor scăpa cu toții de blestemul din familia Murray, adăugă el după o ezitare, încruntându-se.

– Eu pot garanta, surâse ea fericită, strecurându-și degetele sub cămașa lui, pentru a-i mângâia pieptul.

Damon gemu și luându-i degetele, le sărută pe rând.

– Promite-mi că mă vei iubi întotdeauna! o imploră el din nou. Asta mă va face să-mi controlez temperamentul năvalnic și să nu mai risc niciodată să te pierd.

– Să nu te mai îndoiești niciodată de dragostea mea, iubitule, șopti Helen, foarte aproape de buzele lui. Te iubesc și te voi iubi până în ultima zi a vieții mele.

Sărutul lui de răspuns fu unul spășit, însă plin de promisiuni.

Rick și sir Alec apărură în momentul următor pe cărare, nu departe de ei, dar se opriră când văzură cele două umbre îmbrățișate.

– Ah, cred că domnișoara Paris va fi foarte supărată pe mine, deoarece unchiul Damon a ajuns aici înaintea noastră, spuse Rick, uitându-se disperat la sir Alec.

Spre surprinderea lui, sir Alec începu să râdă încet, apoi făcu imediat cale întoarsă.

Dar mirarea copilului fu și mai mare, când îl auzi pe bătrânul aristocrat murmurând :

– Un bărbat nu poate avea niciodată un trandafir fără a suferi mai întâi înțepăturile spinilor acestuia. Cât de dulce e plăcerea, după o mare durere !...

Sfârșit